Ἡ γυναῖκα

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ : Ἡ γέννησις μιᾶς «βὰμπ»

Ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ ἐπανέρχεται στὴν Εὐρώπη γιὰ ν' ἀναπαυθῇ.— Ἡ καταπληκτικὴ σταδιοδρομία τῆς γοήσσης.— Πῶς ἔγινε «μυστηριώδης καὶ αἰνιγματικὴ γυναῖκα» καὶ πῶς ἐκ παραλλήλου ἦταν καλὴ νοικοκυρά.

ΚΑΙ ΕΦΕΤΟΣ, ὅπως κάθε καλοκαῖρι, ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ, ενα ἀπὸ τὰ πιὸ ὀνομαστὰ ἀστέρια τοῦ Χόλλυγουντ, ἐγκαταλείπει τὸ ἀμερικανικὸν ἔδαφος καὶ ἔρχεται στὴν Εὐρώπη. Ἔρχεται γιὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τοὺς κόπους μιᾶς δουλειᾶς εὐχάριστης μέν, ἀλλὰ τρομερὰ ἐξαντλητικῆς, καθὼς βεβαιώνουν οἱ καλῶς πληροφορημένοι. Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν οἱ θαυμασταί της σπεύδουν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν καὶ οἱ δημοσιογράφοι νὰ τὴν κάμουν θέμα τῆς ἡμέρας. Εἶναι ζήτημα ἐὰν ἔτσι ἡ «βεντέττα» κατορθώνει νὰ βρῇ μιὰ στιγμὴ ἀναπαύσεως. Ἀλλὰ βέβαιον εἶναι ὅτι τὸ κοινὸν μένει ἱκανοποιημένον, καὶ αὐτὸ εἶναι κάτι διὰ τὴν φήμην ἑνὸς κινηματογραφικοῦ ἀστέρος... Κατωτέρω μεταφέρομεν ἕνα ἄρθρον Γάλλου δημοσιογράφου ὅπου γίνεται μία ἀνασκόπησις τῆς καταπληκτικῆς σταδιοδρομίας τῆς γοήσσης...

* * *

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1929 ὁ κινηματογραφικὸς ἐπιχειρηματίας Γιόζεφ φὸν Στέρνμπεργκ, καταφθάνει στὴ Γερμανία. Ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὅπου ἐγύρισε μιὰ σειρὰ φὶλμ μὲ τοὺς Μπάνκρυφλ καὶ Γιάννιγκς. Ἀγνοεῖ ἀκόμη ὅτι τὸ ταξεῖδι αὐτὸ θὰ εἶναι σημαντικὸς σταθμὸς τῆς σταδιοδρομίας του.

Ἡ γερμανικὴ Ἑταιρεία «Οὔφα» ἤθελε νὰ γυρίσῃ ἕνα πρῶτο ἠχητικὸ φὶλμ ποὺ νὰ εἶναι τέλειο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Εἶχε ὅλο τὸ ὑλικὸ ἕτοιμο καὶ προώριζε τὸν Γιάννιγκς γιὰ τὸν ρόλον ἑνὸς γέρου καθηγητοῦ, ἥρωος τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Μὰνν: «Ὁ καθηγητὴς Οὔνραθ».

Ὁ Στέρνμπεργκ ἀναζητεῖ τὸν «πάρτεναιρ» τοῦ Γιάννιγκς εἰς τὸ φὶλμ αὐτό. Τὸν εὑρίσκει στὸ πρόσωπον τοῦ Χὰντ Ἄλμπερς. Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἀφίξεως παρακολουθεῖ τὸν Ἄλμπερς ὁ ὁποῖος παίζει σὲ μιὰ ἐπιθεώρησι. Τοῦ κάνει ὅμως ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ παίζει μαζύ του. Ἀναζητεῖ τὸ ὄνομά της στὸ πρόγραμμα. Ὀνομάζεται: Μάρλεν Ντῆτριχ...

* * *

Ἡ Μάρλεν γεννήθηκε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Βαϊμάρης. Πατέρας της ἦταν ὁ ὑπολοχαγὸς Ἔδγαρ φὸν Λὸρχ καὶ ἡ μητέρα της ἦταν καθηγήτρια τοῦ πιάνου. Ὁ φὸν Λὸρχ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο καὶ ἡ μητέρα πηγαίνει στὸ Βερολῖνον γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παρακολουθήσῃ ἡ κόρη τὰ μαθήματά της. Ἀλλὰ καταφθάνει τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἐπανάστασις βρίσκεται στὸ ὀξύτερο σημεῖο της καὶ ἐπιστρέφει στὴ Βαϊμάρη. Ἔχει ἀποφασισθῆ, ὅτι ἡ Μάρλεν, ὅπως καὶ ἡ μητέρα της, θὰ γίνῃ καθηγήτρια τοῦ πιάνου. Στὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι κάνει θαυμασίας προόδους. Ὅταν τὰ πράγματα ἡσυχάζουν ἡ μητέρα ἀποφασίζει νὰ ἐπιστρέψουν στὸ Βερολῖνο. Ἀλλὰ τότε ἡ Μάρλεν δηλώνει ὅτι δὲν ἔχει πιὰ τὴν πρόθεσι νὰ συνεχίσῃ τὸ πιάνο: θέλει ν' ἀνεβῇ στὴ σκηνή.

Λίγο ἐνδιαφέρει ὁ λόγος ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ τὴν ἀπόφασίν της. Μιὰ φήμη λέγει ὅτι ἐτραυματίσθη στὸ χέρι. Ἄλλη ὅτι δοκίμασε ἕναν ἄτυχο ἔρωτα μὲ κάποιον καθηγητὴν τοῦ πιάνου. Ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι μέσ' τὸ Βερολῖνον, μέσα σὲ μιὰ πόλι γεμάτη ζωὴ καὶ κίνησι, ἡ Μάρλεν αἰσθάνθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ δράσῃ καὶ αὐτή....

Αἱ βραδεῖαι πρόοδοι τῆς ἀρχῆς δὲν τὴν ἀποθαρρύνουν. Μπαίνει στὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Μὰξ Ράϊνχαρτ. Παίζει μικροὺς ρόλους στὴ Βιέννη. Παίζει μικροὺς ρόλους σὲ φὶλμ. Σ' ἕνα στούντιο γνωρίζει τὸν ρεζισσὲρ Σίμπερ, ὁ ὁποῖος τὴν προστατεύει καὶ τὴν βοηθεῖ νὰ κερδίσῃ κάτι περισσότερο. Στὸ τέλος τὸν νυμφεύεται.

Τώρα οἱ ἄνδρες ἀρχίζουν νὰ παίζουν κάποιο ρόλο στὴ ζωή της. Εἶναι πάντα πανδρεμένη μὲ τὸν Σίμπερ. Ἔχει ἕνα κοριτσάκι. Ἀλλὰ λίγο-λίγο, οἱ δύο σύζυγοι καταντοῦν δύο ἁπλοῖ φίλοι. Ὁ ἀοιδὸς τῆς Ὄπερας Ριχάρδος Τάουμπερ ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν. Τὴν βλέπουν ἐπίσης πολὺ μὲ τὸν κωμικὸν Μὰξ Χάνσεν. Στὸ περιβάλλον τοῦ Βερολινέζικου θεάτρου ἀρχίζουν νὰ τὴν παρατηροῦν. Τὴν βρίσκουν κομψή, πνευματώδη, ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν θεωροῦν ὡς ἠθοποιὸν προικισμένην μὲ ἰδιαίτερον τάλαντον. Ὑπάρχουν τόσες πολλὲς καλὲς θεατρίνες στὸ Βερολῖνον! Ὡστόσο τῆς δίνουν μικροὺς ρόλους...

Στὸ διάλειμμα τῆς ἐπιθεωρήσεως ὅπου τὴν πρωτοεῖδε ὁ Στέρνμπεργκ, πηγαίνει μέσα στὸ καμαρίνι της καὶ τῆς προσφέρει τὸν κυριώτερο ρόλο στὸ φὶλμ τοῦ Γιάννιγκς. Οἱ διευθυνταὶ τῆς Οὔφα ἀπελπίζονται. Εἶχαν ὑποσχεθῆ νὰ προσλάβουν γιὰ τὸν ρόλο αὐτὸν τὴν καλλίτερη Βερολινέζα ἠθοποιό. Δὲν τολμοῦν νὰ ἐμπιστευθοῦν τέτοιο ρόλο σὲ μιὰ ἀσήμαντη. Ἀλλὰ ὁ Στέρνμπεργκ ἐπιτυγχάνει ὅ,τι θέλει καὶ ἡ Μάρλεν παίρνει τὸν ρόλο.

* * *

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσε ὁ Στέρνμπεργκ τὴν Μάρλεν ἀντελήφθη ὅτι εἶχε ἀπέναντί του μιὰ ἐξαιρετικὴ ἠθοποιό. Σὲ μιὰ συζήτησί του λίγες ἡμέρες ἀργότερα, λέγει ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἡ Μάρλεν θὰ ἔχῃ γίνει διάσημη.

Ὁ «Γαλάζιος Ἄγγελος» εἶναι ἕνας θρίαμβος γιὰ κείνην ὅπως καὶ γιὰ κεῖνον. Καὶ οἱ δύο συνέβαλον ἐξ ἴσου στὴν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ φὶλμ.

Ἡ Μάρλεν βρίσκεται στοὺς οὐρανούς. Τὸ Βερολῖνον τὴν ἀποθεώνει. Ὁ κόσμος τὴν ἀποθεώνει. Τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ ἡ πρεμιέρα ἐδόθη στὸ Βερολῖνον, ἡ Μάρλεν παίρνει τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Βρέμη καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπιβιβάζεται γιὰ τὴν Ἀμερική. Ὑπέγραψε συμβόλαιον μὲ τὴν Ἑταιρείαν Παραμάουντ χάρις εἰς τὸν Στέρνμπεργκ. Κερδίζει ἕνα ποσὸν καταπληκτικὸν γιὰ τὴν ἐποχὴ αὐτή: 125.000 δολλάρια γιὰ κάθε φὶλμ. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Στέρνμπεργκ θὰ συμμετάσχῃ στὴν δημιουργία αὐτῶν τῶν φὶλμ. Καὶ κατορθώνει νὰ κάμῃ τὴν Μάρλεν νὰ θριαμβεύσῃ. Καὶ γίνεται ὅ,τι ὁ Στέρνμπεγκ θέλησε καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ τὴν κάμῃ: ἡ προσωποποίησις τῆς παράδοξης καὶ μυστηριώδους γυναικός...

* * *

Ὅταν ἡ Μάρλεν ἐγκαταλείπει τὸ στούντιο ἐγκαταλείπει καὶ τὴ μάσκα τῆς Σφιγγός. Μένει ὅ,τι ἦταν στὶς ἀρχὲς τοῦ σταδίου της στὴ Βιέννη. Μιὰ νέα γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ ζήσῃ ἔντονα. Ἀλλὰ στὸ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κανεὶς ἔτσι. Στὸ Χόλλυγουντ δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ μόνον νὰ ἐργασθῇ. Βέβαια ὑπάρχουν ἐδῶ ἐνδιαφέροντες ἄνθρωποι. Ὑπάρχει ὁ ἴδιος ὁ Στέρνμπεργκ. Πολλὲς φῆμες κυκλοφοροῦν γιὰ τὰς σχέσεις της μὲ αὐτόν. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γιὰ κείνην ὁ Στέρνμπεργκ δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον μπορεῖ νὰ ζήσῃ. Στὰ μάτια της ἐκπροσωπεῖ τὴν δουλειά, τὸν φύλακα τῆς καλλιτεχνικῆς της ζωῆς καὶ ὄχι τὸν σύντροφον ποὺ ὀνειρεύεται...

Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι ἄνδρες στὸ Χόλλυγουντ. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν κατορθώνει νὰ μπῇ μέσα στὴν ψυχή της. Κανεὶς δὲν κατορθώνει νὰ τὴν καταλάβῃ. Κι' ἔτσι εἶναι ψυχικὰ ἀπομονωμένη. Ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἴσως... Τὸ Βερολῖνον τῆς λείπει. Αἰσθάνεται ὅτι ὅταν ἔπαιζε τοὺς μικρούς της ρόλους στὴν πατρίδα της ζοῦσε ἐντονώτερα. Τὸ Χόλλυγουντ δὲν ἔχει ἀτμόσφαιρα, δὲν παρέχει δυνάμεις.

Μιὰ κρίσις ἀπειλεῖται νὰ ἐκραγῇ. Ὁ Στέρνμπεργκ ὠθεῖ ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ τὴν παραδοξότητά του στὸ ἔπακρον. Ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Τὰ δυὸ τελευταῖα φὶλμ ποὺ δίδει ἀποτυγχάνουν. Κατόπιν τούτου τὰ συμβόλαια μὲ τὴν Παραμάουντ διαλύονται. Ὁ Στέρνμπεργκ ἀκολουθεῖ ἄλλο δρόμο καὶ ἡ Μάρλεν ἄλλον. Ἀλλὰ ἐνῷ ἐκεῖνος ἀποτυγχάνει στὴν κατοπινή του ἐργασία ἐκείνη ἀναγεννᾶται, γνωρίζει νέες καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες καὶ ἡ φήμη της θεμελιώνεται πιὰ στερεά.

* * *

Κάποτε ὁ Σίμπερ πῆγε στὴν Ἀμερικὴ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ γυναῖκα του. Ἡ βεντέττα βρισκόταν τότε στὴ Νέα Ὑόρκη. Οἱ δημοσιογράφοι ἔσπευσαν νὰ τοῦ πάρουν συνέντευξιν καὶ ἐκεῖνος μὴ γνωρίζοντας τί νὰ πῇ, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ξεχνοῦσε τὴν παληὰ ἐποχὴ ποὺ ζοῦσε εὐτυχὴς μὲ τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία — προσέθεσε — ἦταν ἄριστη νοικοκυρὰ καὶ.. τοῦ ἔφτειανε ὡραῖες ὀμελέττες!...

Φυσικὰ αἱ δηλώσεις του ἐδημοσιεύθησαν στὴν πρώτη σελίδα. Ὅταν ὁ Σίμπερ ἔφθασε στὸ Χόλλυγουντ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ συνήντησε ἦταν ὁ Στέρνμπεργκ, ὁ ὁποῖος συνειργάζετο ἀκόμη μὲ τὴν Μάρλεν. Ἦταν ἔξω φρενῶν :

— Εἶσαι τρελλός; εἶπε στὸν Σίμπερ. Ἐγὼ ἀγωνίζομαι ἐδῶ πέρα νὰ δημιουργήσω στὸ κοινὸν τὴν ἐντύπωσι μιᾶς παράδοξης καὶ αἰνιγματικῆς γυναίκας. Ὁ κόσμος ὅλος τὴν λατρεύει σὰν πλάσμα τῆς φαντασίας. Καὶ σὺ δὲν βρίσκεις ἄλλο καλλίτερο νὰ διηγηθῇς ἀπὸ τὶς ὀμελέττες!...».

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ: ΚΙ' ΑΥΤΟ ΓΙΑΤΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΜΗΡΟΥ, ΕΝΩ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΔΕΙΧΝΕΤΑΙ ΜΟΝΟΝ Η... ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

Ἡ γυναῖκα

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΑΙ 2

Π 9

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΗΧΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
13
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1937
Γραφεῖα: Πατησίων 8
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 39
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Διάλογος μὲ πρόσωπα δύο: Μιὰ ἔξυπνη **Κυρία** καὶ ἕναν σκεπτικιστὴ **Κύριο**.

ΚΥΡΙΑ: Διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες; Καὶ ἄλλη συζυγικὴ τραγωδία. Ἕνας ἐτραυμάτισε τὴ γυναῖκα του, γιατὶ τοῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν ἤθελε νὰ ξαναπάῃ νὰ ζήσῃ μαζί του.

ΚΥΡΙΟΣ: Τὸ διάβασα. Ἂς εἴμαστε τοὐλάχιστον εὐχαριστημένοι, ἀφοῦ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πρόκειται γιὰ δρᾶμα τιμῆς.

ΚΥΡΙΑ: Πραγματικῶς. Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν τὸ ὑποστηρίζει αὐτὸ γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀπολογία του μεθαύριο στὸ δικαστήριο, ὅπου οἱ ἔνορκοι συνήθως ἀθωώνουν ἢ κρίνουν ἐπιεικῶς, ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν περίφημη ρωμέϊκη τιμή.

ΚΥΡΙΟΣ: Ἴσια-ἴσια ὑποστηρίζει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, πὼς δηλαδὴ ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔκανε τὸ βίο ἀβίωτο μὲ τὶς ζήλειες της καὶ γι' αὐτὸ κι' αὐτὸς ἀναγκαζόταν νὰ τῆς φέρεται καμμιὰ φορὰ βάναυσα. Ἕνα μονάχα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, γιατί, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε, μιὰ φορὰ ποὺ τοῦ ἔκανε ζήλειες, ἐγκατέλειψε τὴ συζυγικὴ στέγη;

ΚΥΡΙΑ: Εἴσαστε βέβαιος πὼς αὐτὸς δὲν τῆς ἔκανε ἀπιστίες;

ΚΥΡΙΟΣ: Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος, μὰ καθὼς δείχνουν τὰ πράγματα, ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ἔκανε τίποτα, μὰ αὐτή, ἴσως ὑστερικὴ καὶ φαντασιόπληχτη θὰ φανταζόταν πὼς ὁ ἄντρας της ἦταν Δὸν Ζουὰν ἢ Καζανόβας καὶ θὰ τοῦ ἔψηνε τὸ ψάρι στὰ χείλη.

ΚΥΡΙΑ: Τότε πρόκειται γιὰ μιὰ ψυχικῶς ἄρρωστη. Τί σημαίνει ἂν αὐτὴ φανταζόταν πὼς τὰ παίζει ἐκεῖνος μὲ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη; Γιὰ τὸν ψυχοπαθῆ ἡ φαντασία εἶνε πραγματικότης. Δὲν μποροῦσε λοιπὸν ν' ἀνεχθῇ ὁ ἄντρας της νὰ τὴ γελάῃ μπροστὰ στὰ μάτια της, ὅπως αὐτὴ ἐνόμιζε, καὶ γι' αὐτὸ σηκώθηκε καὶ τοῦ ἔφυγε καὶ δὲν παραδεχόταν νὰ γυρίσῃ πίσω μὲ ὅλα τὰ παρακάλια ποὺ τῆς ἔκανε.

ΚΥΡΙΟΣ: Φαντασθῆτε λοιπὸν πὼς ἐνῷ καὶ οἱ δυὸ ἀγαπιόντουσαν, ὄχι μόνο δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν μαζί, μὰ ἔφτασαν καὶ σχεδὸν ὡς τὸ σκοτωμό!

ΚΥΡΙΑ: Γι' αὐτὸ δὲ λένε ἄδικα πὼς τὸ παιδὶ τῆς Ἀφροδίτης εἶνε τρελλὸ γιὰ δέσιμο.

ΚΥΡΙΟΣ: Ἔχετε δίκαιο. Καὶ νὰ βλέπῃ κανεὶς στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ σπίτια, ἕνα σωρὸ ἀντρόγυνα ποὺ ζοῦνε μαζὶ χωρὶς νὰ ἀγαπιοῦνται, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ὁ ἕνας ἀνέχεται τὸν ἄλλο.

ΚΥΡΙΑ: Δὲν ξέρετε πὼς αὐτὸ συμβαίνει τὶς περισσότερες φορές;

ΚΥΡΙΟΣ: Ἀπελπισία λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο; Ὅλα στραβὰ κι' ἀνάποδα. Οἱ ἐρωτευμένοι νὰ χωρίζουν καὶ νὰ σκοτώνωνται καὶ οἱ μὴ ἐρωτευμένοι μὲ τὴν ἀνοχὴ νὰ σέρνουνται μὲ τὸ στανιὸ στὴ συζυγικὴ ζωή.

ΚΥΡΙΑ: Δὲν εἶνε τόσο στραβὰ κι' ἀνάποδα ὅσο νομίζετε, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε ἐγωϊστὲς καὶ νὰ κυττάζουμε μονάχα τὸν ἑαυτούλη μας. Ὅταν ὑπάρχουν παιδιά, ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἀνοχὴ ἐπιβάλλεται. Ἡ προχθεσινὴ τραυματισμένη, ὅσο κι' ἂν πίστευε πὼς ὁ ἄντρας της τῆς κάνει ἀπιστίες, ἔπρεπε νὰ ἐνδώσῃ στὶς παρακλήσεις τοῦ ἀντρός της καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπιτάκι της, ἀφοῦ εἶχε μαζί του καὶ δυὸ παιδιά. Τί χρωστᾶνε αὐτὰ τὰ κακόμοιρα σήμερα, γιὰ τὰ γινάτια τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς νὰ βρεθοῦν στοὺς δρόμους, ἀφοῦ ὁ ἕνας θὰ εἶνε στὴ φυλακὴ καὶ ἡ ἄλλη στὸ νοσοκομεῖο; Καὶ κάποιος θεὸς τὰ λυπήθηκε, γιατὶ ἡ πρόθεσις βέβαια τοῦ μπαμπᾶ ἦταν νὰ τὴ στείλῃ καὶ ἀκόμα παραπέρα.

ΚΥΡΙΟΣ: Καλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀνοχὴ πρὸς χάριν τῶν παιδιῶν ὡς τί σημεῖο πρέπει νὰ φτάνῃ;

ΚΥΡΙΑ: Κατάλαβα τί θέλετε νὰ πῆτε, πὼς αὐτὴ ἡ ἀνοχὴ πρέπει νὰ φτάνῃ μέχρις ἑνὸς σημείου, γιατὶ ἐσεῖς οἱ ἄντρες δὲν μπορεῖ ν' ἀνεχθῆτε, καὶ πολὺ δίκαια, τὴ γυναῖκα ποὺ σᾶς ἐξευτελίζει. Μὰ ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Οὔτε ὁ ἴδιος ποὺ ἐκόντεψε νὰ τὴν στείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο, δὲν τολμάει νὰ πῇ ἕνα τέτοιο. Λοιπὸν αὐτὴ ἡ κυρία μποροῦσε νὰ κατευνάσῃ τὴ ζήλεια της τὴν ἐρωτικὴ πρὸς χάριν τῶν παιδιῶν της καὶ αὐτὸς μποροῦσε νὰ μὴν τραβάῃ μαχαίρι νὰ ξεκάνῃ τὴ μάννα τῶν παιδιῶν του.

ΚΥΡΙΟΣ: Μὰ ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε ὁ τρελλὸς ὁ ἔρωτας, ποὺ δὲ γνώρισε ποτὲ λογική;

ΚΥΡΙΑ: Ἂς πάῃ στὰ κομμάτια καὶ ὁ ἔρωτας, ἅμα ὑπάρχουν κουτσούβελα. Δὲν τὸν χόρτασαν ἐπὶ τέλους τὸν ἔρωτα μὲ δυὸ παιδιὰ ποὺ ἔκαναν; Ἂς τὸν ἔστελναν ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦρθε, γιὰ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι μὲ τοὺς ἀπογόνους των.

Π. ΧΟΡΝ

ΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΣΑΣ

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΖΥΓΟΝ

Τὸ μεγάλο «παιδὶ» κάθε γυναίκας εἶναι ὁ ἄνδρας της. Ὅσα καὶ νὰ λέγωνται περὶ τῆς κυριαρχίας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ «ἰσχυροῦ φύλου», δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι στὶς οἰκογενειακὲς σχέσεις του εἶναι ἢ μᾶλλον θέλει νὰ εἶναι τὸ παιδὶ ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ στοργή, συμβουλές, περιποιήσεις, ἂν ὄχι γιὰ τὰ μεγάλα ἔργα τῆς ζωῆς του (θὰ μᾶς κατακεραύνωναν οἱ ἄνδρες ἂν τολμούσαμε νὰ ὑποστηρίξωμε κάτι παρόμοιο) τοὐλάχιστον γιὰ τὰ καθημερινὰ μικροπράγματα: τὴν περιποίησι, τὸ ντύσιμο, τὴν τροφή, τὴν ὑγεία, δηλαδὴ τὰ μικροπράγματα ποὺ συνοψίζονται στὴν βαρειὰ λέξι: καθημερινὴ εὐτυχία...

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΕ ΠΕΡΙΠΟΙΗΜΕΝΟΣ

Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχῃ στὸν κόσμο καμμιὰ γυναῖκα ποὺ συνειδητὰ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ βλέπῃ παραμελημένο καὶ ἀπεριποίητο τὸν ἄνδρα της. Ἡ κοκεττάρία δὲν εἶναι καθόλου γυναικεῖο προνόμιο. Εἶναι ἐπίσης ἀπαραίτητο σ' ἕναν ἄνδρα, ὅσο καὶ σὲ μιὰ γυναῖκα νὰ εἶνε καλοβαλμένος, εὐχάριστος στὴν θέσι, ἁπλὸς καὶ καθαρός. Ἕνας περιποιημένος ἄνδρας δὲν θὰ πῇ καθόλου ὅτι «γυναικοφέρνει». Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, λένε οἱ ἱστορικοί, ὅτι ξυριζότανε καὶ περιποιότανε τὸν ἑαυτό του μὲ τὸν ἴδιο σεβασμὸ καὶ ἔγνοια ὅπως καὶ οἱ εὐνοούμενές του. Ὁ Ναπολέων δὲν ἔβγαινε ποτὲ χωρὶς κολώνια. Ὁ Λαμαρτῖνος παρ' ὅλο τὸ μεγάλο ποιητικὸ καὶ πολιτικὸ ἔργο ποὺ εἶχε νὰ ἐκτελέσῃ, ἦταν πάντοτε ἄψογος στὴν ἐμφάνισι.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΣΑΣ ΞΥΡΙΖΕΤΑΙ ΚΑΛΑ;

Ὅλες βέβαια γκρινιάζετε ὅταν ὁ ἄνδρας σας μένει ἀξύριστος ἢ κακοξυρίζεται. Τοῦ ὑποδείξατε ὅμως μὲ ποιὸ τρόπο θὰ ἐκτελῇ εὐκολώτερα τὴν λίγο ἀνιαρὴ αὐτὴ περιποίησι; Γιὰ δοκιμᾶστε καὶ θὰ σᾶς εἶναι εὐγνώμων. Καὶ πρῶτα, πέστε του νὰ ξυρίζεται νηστικός. Ὅταν φάῃ τὸ δέρμα γίνεται πιὸ εὐαίσθητο, πιὸ σκληρό.

Μόλις ξυπνήσει πρέπει νὰ παίρνῃ τὸ μπάνιο του. Ὁ ἀτμός, τὸ νερό, τὸ σαποῦνι, ἔχουν ἤδη προετοιμάσει τὸ ἔδαφος.

Σήμερα ὑπάρχουν τοῦ κόσμου οἱ κρέμες ποὺ εὐκολύνουν ἐκείνους ποὺ ἔχουν κάπως ἀτίθασο τρίχωμα. Πολλὲς μάλιστα ἔχουν μέσα καὶ μιὰ μικρὴ δόσι κοκαΐνης.

Ἀποτελεσματικώτατα εἶναι ἐπίσης νὰ μεταχειρίζωνται ἑπτὰ ξυραφάκια τὴν ἑβδομάδα. Ἀπὸ ἕνα κάθε μέρα. Ἔτσι ξυρίζονται πάντοτε ὡραῖα καὶ μποροῦν νὰ διατηρήσουν τὰ ξυραφάκια αὐτὰ ἐπὶ μῆνες φτάνει νὰ τὰ περιποιοῦνται κι' ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ τ' ἀκονίζουν μὲ τὴν μικρὴ εἰδικὴ μηχανὴ ποὺ ὑπάρχει.

Μετὰ τὸ ξύρισμα μιὰ ζεστὴ κομπρέσσα μὲ λίγη κολώνια εἶναι δροσιστικὴ καὶ ξεκουραστική. Ὅσοι ἔχουν πολὺ εὐαίσθητο τὸ δέρμα ἂς μεταχειρισθοῦν τὸ «Ἰνοκόλ», εἶναι ἀποτελεσματικώτατο.

ΔΩΣΤΕ ΤΟΥ ΒΟΥΡΤΣΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Δῶστε στὸν ἄνδρα σας δυὸ βουρτσάκια τῶν δοντιῶν, ἕνα γιὰ τὸ πρωΐ καὶ ἕνα γιὰ τὸ βράδυ. Ἔτσι θὰ τὰ βρίσκῃ πάντοτε στεγνά, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν καλὴ διατήρησι τῶν δοντιῶν. Πρέπει νὰ τοῦ θυμίζετε κάτι ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κάνετε καὶ σεῖς: νὰ πηγαίνῃ δυὸ φορὲς τὸ χρόνο στὸν ὀδοντοϊατρό. Ἔτσι προλαμβάνετε κόπους καὶ μακρὲς κατοπινὲς θεραπεῖες. Ἐὰν ὁ ἄνδρας σας καπνίζει, παρασκευάζετέ του λίγο νερὸ μὲ σόδα γιὰ νὰ ξεπλένῃ τὸ στόμα του: Ἔτσι ξασπρίζουν τὰ δόντια καὶ φεύγει ἡ μυρωδιὰ τοῦ καπνοῦ.

...ΚΑΙ ΜΙΑ ΒΟΥΡΤΣΑ ΓΙΑ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Ἀγοράσετε στὸν ἄνδρα σας μιὰ βούρτσα τῶν νυχιῶν. Ἐπίσης ἔχετέ του πάντοτε (ἰδίως ὅταν κάνει ἐργασίες ποὺ ξηραίνουν καὶ καταπονοῦν τὰ χέρια) μιὰ λοσιὸν ἀπὸ γλυκερίνη καὶ λεμόνι ἢ μιὰ ὁποιαδήποτε κρέμα τοῦ φαρμακείου.

Τὸ ἀνδρικὸ χέρι πρέπει νὰ εἶναι περιποιημένο ὅπως καὶ τὸ γυναικεῖο. Ἐὰν ἔχουν κιτρινίσει τὰ δάκτυλά του ἀπὸ τὸ κάπνισμα, ἀγοράστε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο λίγο «eau de javel». Θὰ βουτήξῃ μέσα λίγα λεπτὰ τὰ δάκτυλά του καὶ μετὰ θὰ τὰ ξεβγάλῃ.

Ἐὰν ὁ ἄνδρας σας ἔχει πολὺ λαδερὸ πρόσωπο καὶ γεμίζει μπιμπίκια καὶ σπειράκια, δὲν βλέπω γιατὶ θὰ πρέπει νὰ τ' ἀφίνῃ ἔτσι, ἐνῷ μποροῦσε νὰ λιγοστέψῃ τὸ κακὸ ἐὰν κάθε βράδυ σφουγγοῦσε μ' ἕνα μπαμπάκι βουτηγμένο σὲ «Galadermol» τὸ δέρμα του.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗΝ ΦΑΛΑΚΡΑ

Τέλος, κυρίες μου, δῶστε προσοχὴ στὰ μαλλιὰ τοῦ συζύγου σας. Ἡ «Γυναίκα» στὰ δύο προηγούμενα φύλλα της σᾶς ἔδωσε συμβουλὲς ὑπέροχες γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν.

Σᾶς ὑπενθυμίζομεν μόνον ὅτι ὁ ἄνδρας σας πρέπει νὰ ἔχῃ μιὰ καλῆς ποιότητος σκληρὴ βούρτσα καὶ νὰ βουρτσίζῃ κάθε πρωῒ καὶ βράδυ τὰ μαλλιά του ἀρχίζοντας ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω, ὥστε νὰ ἀερίζωνται.

Δὲν νομίζετε πὼς ἐὰν συντρέχετε τὸν ἄνδρα σας γιὰ τὶς καθημερινὲς αὐτὲς περιποιήσεις, θὰ γίνετε ἕνα ἰδεῶδες ζευγάρι;

ΤΡΕΙΣ ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΚΟΛΩΝΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

Essense de bergamote	10	gr.
» » **cédrat**	2	»
» » **citron**	5	»
» **d' orange**	10	»
» **de romarin**	1	»
Teinture de benjoin	5	»

ΚΟΛΩΝΙΑ ΛΕΒΑΝΤΑΣ

Alcool à 90o	1	lit
Essence de lavanote	30	gr.
» » **bergamote**	2	»

ΚΟΛΩΝΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ

Alcool à 90o	800	gr.
Huile de lavande	20	»
Essence d' ambre sec	1	»
Eau de fleur de lavande	400	»
Essence de thym	2	»
Essence d' orange	1	»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΑΣ

Μεταξὺ καφφὲ καὶ τσιγάρου

Θ' ἀποκτήσωμεν λοιπὸν χειμερινὸν καὶ θερινὸν λαϊκὸν δημοτικὸν θέατρον καὶ λαϊκὴν ὄπεραν-ὀπερέτταν. Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων ἀναλαμβάνει σχετικὴν πρωτοβουλίαν. Ὡς ἔμπνευσις χειροκροτεῖται ἀπὸ κάθε φιλότεχνον. Καὶ εὐχόμεθα νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ταχύτερον. Διότι ἡ λειτουργία ἑνὸς λαϊκοῦ δημοτικοῦ θεάτρου μὲ εἰσιτήριον εὔθηνὸν διὰ τὸν λαὸν ἦτο ἀπαραίτητος. Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων εἶναι ἄξιος παντὸς ἐπαίνου.

* * *

Μέσα εἰς τὴν Βαβυλῶνα τῶν διαφόρων Τσὶ-πού-Φί, Τσὶν-Τσὼν καὶ ἄνευ τέλους καὶ πλήρη συγχύσεως ὀνομάτων ἀνθρώπων καὶ τοποθεσιῶν τῆς Κινεζοϊαπωνικῆς σφαγῆς, ἐμφανίζεται τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ εἷς Ἰάπων μυστηριώδης. Οὗτος ὀνομάζεται Ντοϊχάρα, εἶναι μικρόσωμος καὶ αἰνιγματώδης καὶ κινεῖ ἀοράτους στρατιάς. Τί θέλει; Νὰ καταλάβῃ ὁλόκληρον τὴν Κίναν. Ἢ μᾶλλον νὰ τὴν καταφάγῃ. Ἂς γίνῃ λοιπὸν τὸ θέλημά του διὰ νὰ μὴ μᾶς πιάνῃ... πονοκέφαλος ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κινέζικων ὀνομάτων.

* * *

Ἡ μεγαλειτέρα ἄρκτος τῶν Βαλκανίων ἐφονεύθη παρὰ τὸ χωρίον Σέντσα τῆς Νοτίου Σερβίας, τὴν ὁποίαν εἶχε ρημάξει ἐπὶ ἔτη κυριολεκτικῶς. Φονεύς της ὁ κυνηγὸς Μίκα Γιοβανόβιτς.

«Χωρικοὶ δὲ — μᾶς πληροφορεῖ ὁ τηλέγραφος — ἐξ ἀποστάσεως πολλῶν μιλίων συνέρρευσαν εἰς Σέντσα, διὰ νὰ συγχαροῦν τὸν ἀτρόμητον κυνηγὸν καὶ διὰ νὰ τοῦ φιλήσουν τὰ χέρια».

Ἐζύγιζε δὲ ἡ ἀρκούδα αὐτὴ εἰκοσιεπτὰ ὀκάδες.

Φαντασθῆτε τί θὰ γίνῃ ἐδῶ ὅταν ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸ θηρίον τῆς.... Κηφισιᾶς.

* * *

Εἰς 130 ἄτομα τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν παρέσχον περίθαλψιν τὰ παράκτια συνεργεῖα τοῦ Σταθμοῦ τῶν Πρώτων Βοηθειῶν, τὰ ὁποῖα ἔπαθον διάφορα μικροδυστυχήματα. Μόνον καὶ εὐτυχῶς εἰς 130 καὶ ὄχι εἰς 1130 παραδόξως καὶ περιέργως. Διότι οἱ Ἀθηναῖοι κολυμβοῦν χωρὶς νὰ ξεύρουν νὰ κολυμβοῦν. Ἢ μᾶλλον δὲν θέλουν νὰ μάθουν.

* * *

Συγκομιδὴ ἐκθέτων τὸν μῆνα αὐτόν. Δὲν περνάει ἡμέρα καὶ τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον νὰ μὴν ἀναφέρῃ τὴν ἀνεύρεσιν τριῶν—τεσσάρων ἐκθέτων. Κακόμοιρα πλάσματα! Καὶ ἀνευρίσκονται παντοῦ, ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ στοὺς τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν πεταμένα ἀκόμη, χωρὶς κανένα οἶκτον. Τὸ αἴσθημα τῆς μητρότητος ....ἀναπτύσσεται φαίνεται ἐσχάτως εἰς μέγαν βαθμὸν εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

* * *

Ἄλλοτε εἴχομεν αἱματηρὰς συγκρούσεις χωροφυλακῆς καὶ ληστῶν εἰς τὴν ὕπαιθρον. Τώρα ἔχομεν αἱματηρὰς συγκρούσεις αὐτοκινήτων ἐντὸς τῆς πρωτευούσης, καθημερινῶς. Νὰ φταίῃ ὁ Αὔγουστος ἢ ἡ ἐπιπολαιότης καὶ ἡ νεοελληνικὴ ἀπροσεξία;

* * *

Εἰς τὸ Μεξικὸν τὸ ζήτημα τῆς χορηγήσεως διαζυγίων ἁπλοποιήθηκε εἰς τρόπον ἀφάνταστον. Οἱ θέλοντες διαζύγιον γράφουν εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον τοῦ Μεξικοῦ καὶ ἔχουν τὴν ἀπάντησιν μὲ τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον. Ἐντὸς τοῦ φακέλλου τῆς ἀπαντήσεως, οἱ ζητήσαντες τὸ διαζύγιον τὸ εὑρίσκουν νομίμως ὑπογεγραμμένον.

ΝΙΤΣΕΒΟ

Βελτίωσις

— Πέρυσι σὲ εἶχα μαλώσει γιατὶ ἔφαγες τὸν ἀδελφό σου. Ἐλπίζω ὅτι ἐφέτος διορθώθηκες.

— Ἀρκετά... Δὲν τρώω τώρα παρὰ τρίτα καὶ τέταρτα ξαδέρφια μου.

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ,,
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 39

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναῖκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Α΄
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
13
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
1937

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΣΙΩΠΗΛΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ

ΤΟΥ PAUL BRINGUIER

Η ΖΑΝ εἶχε παντρευθῆ χωρὶς ἔρωτα. Ὁ σύζυγός της ποὺ τὸν ἐλάτρευε δὲν τὴν ἀγαποῦσε.

Ἦταν πλουσία καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἄσχημη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦταν πολὺ διακριτικὴ δὲν μποροῦσε νὰ συγκινήσῃ παρὰ μόνον ἀνθρώπους μὲ ἐξαιρετικὰ λεπτὰ αἰσθήματα. Θὰ μποροῦσε καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ συνάψῃ ἕνα θαυμάσιον γάμο, μὲ ἕνα νέον ποὺ τὴν ὠνειρευόταν ἀπὸ καιρό. Συνέβη ὅμως ν' ἀγαπήσῃ ἕνα ἄλλον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν κακός, ἀλλ' ἦταν τρομερὰ ἐγωϊστὴς καὶ φιλόδοξος. Ὡστόσο, μόλις ἔκρυβε τὸ ὅτι ἡ Ζὰν δὲν τοῦ ἄρεσε. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τῆς Ζὰν ἐπροσπάθησαν νὰ τὴν ἀποτρέψουν ἀπ' αὐτὸ τὸ σχέδιον, ποὺ τοὺς φαινόταν ὀλέθριο. Ὁ ἄλλος νέος μαραινόταν ἀπὸ ἀπελπισία. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν τίποτε. Μὲ ἐντιμότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀδιαλλαξία, ἀκολουθῶντας τοὺς «λόγους τῆς καρδιᾶς» της, παντρεύθηκε ἐκεῖνον γιὰ τὸν ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος τῆς ἔλεγε ὅτι θὰ ἦταν ὁ δήμιός της.

Δὲν ὑπῆρξε ὅμως στὴν κυριολεξία. Κάνοντας αὐτὸν τὸν συμφεροντολογικὸ γάμο, εἶχεν ἐπιβάλει στὸν ἑαυτό του νὰ εἶναι «ἄψογος» πρὸς τὴν γυναῖκα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ, ἀφοῦ ἔπαιρνε τὴν περιουσία της. «Ἄψογος» ὑπῆρξε πάντα, φοβερὰ καὶ θλιβερὰ ἄψογος.

⁂

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὴν στιγμὴ τῶν ἀρραβώνων τους καὶ κατὰ τοὺς πρώτους σχεδὸν μῆνες τῆς ἀπὸ κοινοῦ ζωῆς των, ἡ Ζὰν εἶχε διατηρήσει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐκέρδιζε τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της. Καὶ ὑπῆρξε ἕνα ἀληθινὸ ξέσχισμα γι' αὐτήν, ὅταν ἀναγκάσθηκε νὰ ἔλθῃ στὴν πραγματικότητα καὶ νὰ παραιτηθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα. Συγκεντρώθηκε στὸν ἑαυτό της, τὸ πρόσωπό της ἔγινε πιὸ ὠχρό, τὸ βλέμμα της πιὸ σκυθρωπό, ἡ ὀμορφιά της πιὸ μελαγχολική. Αὐτὸς μόλις ἐπρόσεξε ὅτι εἶχε τελείως σχεδὸν παύσει ν' ἀκούῃ τὴν φωνή της.

Τοῦ εἶχε δώσει ὡς προῖκα ἕνα ἐργοστάσιον ποὺ τὸ διηύθυνε μὲ πάθος. Ἐζοῦσε κυριολεκτικὰ μέσα στὸ γραφεῖο του καὶ εὕρισκε χίλιες προφάσεις γιὰ νὰ μένῃ ὅσον τὸ δυνατὸν λιγώτερο μέσα στὸ σπίτι, ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ φάντασμα.

Ἐγέννησαν δυὸ παιδιά. Ἔπειτα ἦλθεν ὁ πόλεμος. Ἐκεῖνος ἐπῆγε νὰ πολεμήσῃ καὶ ἦταν πιὸ δυστυχισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τὴ νύκτα, στὰ χαρακώματα, ἔκλαιγε γιατὶ καμμιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησις δὲν τὸν ἐθέρμαινε, δὲν τὸν ἐστήριζε. Δὲν εἶχε καμμία γυναικεία εἰκόνα μέσα στὴν καρδιά του καὶ τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ ἀγαποῦσε στὸν κόσμο, τὸ ἐργοστάσιο, ἐλογάριαζε πὼς θὰ τὸ εὕρισκε κατεστραμμένο.

Τὸ εὗρῆκε ὅμως ἀνέπαφο, μεγαλωμένο, πλουτισμένο. μέσα στὸ γραφεῖο του ὅπου ἐμπῆκε, προτοῦ ἀκόμη νὰ πάῃ σπίτι του, εἶδε τὴ Ζὰν νὰ ὑψώνεται μπροστά του, ὠχρὴ μέσα στὸ μαῦρο φόρεμά της καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ κολλημένα στοὺς κροτάφους. Εἶχε πάρει τὴ θέσι του, εἶχε διευθύνει, εἶχε σώσει τὰ πάντα. Τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, τῆς ἔδωσε γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα εἰλικρινὲς φιλί.

ΕΠΗΓΑΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΚΙ' ΕΚΛΑΨΑΝ...

Ἐπέρασαν τὰ χρόνια. Τὰ παιδιά, ἕνα ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι, ἐμεγάλωσαν. Εἶχαν καὶ τὰ δύο τὸν χαρακτῆρα τοῦ πατέρα τους, γεμᾶτον πάθος καὶ ἐγωϊσμό. Μόλις τὸ ἀγόρι μπόρεσε νὰ φορέσῃ μακρυὰ παντελόνια, μόλις ἐπέτρεψαν στὴν ἀδελφή του νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά της, θέλησαν καὶ τὰ δύο νὰ ζήσουν μιὰ τρελλὴ ζωή, ὅπως εἶναι ἡ ζωὴ τῆς νέας γενεᾶς. Καὶ αὐτὰ ἐπίσης δὲν ἔβλεπαν πιὰ τὴ μητέρα τους, ποὺ ἦταν τώρα σὰν μιὰ γκρίζα σκιὰ καὶ ποὺ μόλις ἄκουγαν τὸ σιγαλὸ βάδισμά της μέσα στὸ σπίτι.

Ἄλλως τε δὲν ἦταν δυστυχισμένη. Φύσις ὀνειροπόλος, ἀγαποῦσε τὴ μοναξιὰ καὶ τὴ σιωπή. Ἀλλὰ δὲν εἶχε παύσει ποτὲ νὰ ἀγαπᾷ τὸν σύζυγό της. Ἡ πληγωμένη καρδιά της δὲν εἶχεν ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τὴν ἀγάπη αὐτὴ καὶ ζοῦσε ἤρεμα μέσα στὸν ἀέρα ποὺ ἀνέπνεε αὐτός.

Ἔπειτα ἦλθεν ἡ κρίσις. Ὁ σύζυγός της ἐπάλαιψε, ἐκινδύνευσε νὰ καταποντισθῇ, ἀλλὰ ξαναῆλθε στὴν ἐπιφάνεια. Κάθε μέρα ὅμως ἔπρεπε νὰ κερδίζῃ μιὰ καινούργια μάχη καὶ τώρα ἦταν γηρασμένος καὶ δὲν εἶχε τὴν ὁρμὴ ποὺ εἶχεν ἄλλοτε. Ἐγύριζε στὸ σπίτι νευριασμένος ἢ καταβεβλημένος, κοιμόταν ἄσχημα, τὴν ἐπομένην ὅμως ξανάβρισκε ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ μάχη.

* * *

Ἡ Ζὰν πέθανε. Ἔσβυσε προτοῦ νὰ λάβουν τὸν καιρὸ νὰ προσέξουν ὅτι ἦταν ἄρρωστη, χωρὶς ἕνα παράπονο, μὲ τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο χαμόγελο ποὺ εἶχε κάποτε στὰ χείλη της.

Τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ γεγονὸς ἔφερε μιὰ σύγχυσι, μιὰ ἀναστάτωσι. Ἔπειτα ὅλοι ξαναγύρισαν στὸν κανονικό τους ρυθμό. Οἱ συγγενεῖς ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἔμεινε μόνος μαζὺ μὲ τὰ παιδιά του.

Τότε συνέβη κάτι τὸ ἐξαιρετικό. Εἶχαν πάντα χωριστὰ δωμάτια. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὡστόσο, εἶχε τὴν παράξενη ἐντύπωσι ὅτι ἦταν μόνος. Τὴν ἄλλη μέρα, στὸ γραφεῖο, βρέθηκε χωρὶς δύναμι, χωρὶς ὄρεξι. Προσπάθησε νὰ βυθισθῇ στὶς ὑποθέσεις του, ξαναγύρισε σπίτι του, ἐμπῆκε μέσα στὴν τραπεζαρία, ὅπου τὰ παιδιά του τὸν ἐπερίμεναν καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πῇ:

—Ποῦ εἶναι ἡ μαμά;

Ἐπρόσεξε τότε ὅτι ἔλεγε αὐτὴ τὴ φράσι κάθε βράδυ, ἐπὶ εἴκοσι πέντε χρόνια, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα, δὲν ἐπροσπάθησε κανεὶς τους πιὰ νὰ κρύψῃ τὴ στενοχωρία του. Ἡ μαμὰ μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά, ἡ σκιὰ μὲ τὸ γλυκὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο ποὺ δὲν μιλοῦσε, ποὺ δὲν τὴν ἄκουγες καθόλου, εἶχε ἀφήσει, φεύγοντας, ἕνα μεγάλο κενὸ μέσα στὸ σπίτι. Ὅλα τώρα ἦταν ἔρημα, χωρὶς καμμιὰ θέρμη. Κατάλαβαν τότε ὅτι ἀπὸ τὰ πιὸ μικρὰ πράγματα, ὣς τὰ πιὸ σημαντικά, ἡ Ζὰν τὰ ἐκανόνιζε ὅλα καὶ κατώρθωνε πάντα νὰ δημιουργῇ γύρω της, ὑπομονετικά, μιὰ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα.

* * *

Ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς ὑποθέσεις του, τοῦ εἶχε δώσει πολλὲς φορές, μὲ τὴν λευκὴ φωνή της, τὴ χρήσιμη συμβουλή. Κατάλαβε ὅτι ἂν εἶχε ὡς τότε τὸ θάρρος νὰ παλαίσῃ αὐτὸ ἐγινόταν γιατὶ ἐκείνη ἦταν ἐκεῖ καὶ γιατί, χωρὶς νὰ τὸν κρατῇ στὴν ἀγκαλιά της, τοῦ μετεβίβαζε τὴ θέρμη καὶ τὴν πίστι της.

Ἔβλεπε τὰ παιδιά του νὰ κλαῖνε καὶ αὐτὰ τώρα τὴ μητέρα. Αὐτὴ ποὺ ἦταν ἀναντικατάστατη. Κι' ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του χωρὶς δύναμι γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα, χωρὶς αὐτή. Ἐπῆγε τότε ἐμπρὸς σ' ἕνα πορτραῖτο της, ὅπου τὸ γλυκὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε καὶ ἔκλαψε, ἔκλαψε τὴ Ζωή του ποὺ τὴν εἶχε μόνος του καταστρέψει, ἔκλαψε τὴν τύφλωσί του.

—Συγγνώμην, ἐψιθύρισε.

PAUL BRINGUIER

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

Οἱ περίφημοι σκύλοι τοῦ μοναχικοῦ ξενῶνος τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου ἐσώθησαν. Διότι ἐκινδύνευαν. Ἐκινδύνευαν νὰ σκοτωθοῦν, νὰ ἐκτελεσθοῦν, ὅλοι. Τοῦτο διότι πρό τινων ἑβδομάδων ἕνας ἀπ' αὐτούς, καταληφθεὶς ἀπὸ μανίαν, ἐπέπεσε σ' ἕνα κοριτσάκι δέκα χρόνων καὶ τὸ κατεσπάραξε τόσον ὥστε τὸ κοριτσάκι πέθανε.

Τὸ ὅτι τὸ ζῶον ποὺ εἶχεν ἐγκληματίσει συνελήφθη, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐξετελέσθη ἀμέσως, ἐννοεῖται. Θὰ μποροῦσε ἄριστα νὰ τὸ ξανακάνῃ. Ἀλλὰ διατὶ θὰ ἔπρεπε νὰ σκοτωθοῦν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα σκυλιὰ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου; Ὅταν ἕνα ἀγρίμι πληγώνει ἢ καὶ σκοτώνει τὸν θηριοδαμαστή του, φονεύονται ὅλα τὰ θηρία, λέοντες, τίγρεις, ἰαγουάροι τοῦ θηριοτροφείου; Βέβαια ὄχι. Στὸν καθένα κατὰ τὰ ἔργα του.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἐν τούτοις ἡ ἀπόφασις — δὲν γνωρίζω ἀπὸ ποιὸ ἀνώτατο δικαστήριο, εἶχεν ἐκδοθῆ προκειμένου περὶ τῶν σκύλων τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου, οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἐπρόκειτο νὰ σκοτωθοῦν. Τὰ γενναῖα αὐτὰ σκυλιά, τὰ ὁποῖα ἔχουν σώσει τόσας ὑπάρξεις καὶ ἔχουν γίνει ἔνδοξα μὲ τόσας συγκινητικὰς ἀφηγήσεις, ἐπρόκειτο νὰ σκοτωθοῦν ὅλα ὅταν εὐτυχῶς εὑρέθη καὶ δι' αὐτά, ποὺ εἶχαν σώσει τόσους, ἕνας σωτήρ.

Χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Διεθνοῦς Γραφείου Ζωοφιλίας ἡ μοιραία ἀπόφασις δὲν θὰ ἐφαρμοσθῇ. Τὰ ἀθῶα ζῶα ἔτυχαν... χάριτος. Ἡ πρόεδρος τοῦ γραφείου αὐτοῦ ἔστειλεν εἰς τὸν ἡγούμενον τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου τὸ ποσὸν τῶν 15 χιλιάδων ἑλβετικῶν φράγκων, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ δυνατὸν νὰ κατασκευασθῇ ἕνας εἰδικὸς... «κυνών», ἕνα σπίτι γιὰ τὰ σκυλιὰ ἀρκετὰ εὐρύχωρο. Διότι καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ ὅπως, φαίνεται ὅλα εἰς τὴν ἐποχήν μας, δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο ἀπὸ «ζήτημα χρήματος». Οἱ «εἰδικοὶ» ἐρωτηθέντες σχετικῶς εἶχαν ἀποφανθῆ:

— Αὐτοὶ οἱ σκύλοι, συντηρούμενοι ὅσο στενόχωρα συντηροῦνται τώρα, μόλις μείνουν ἔξαφνα ἐλεύθεροι, γίνονται σὰν τρελλοὶ ἐπὶ μερικὰ λεπτά. Ἂν σ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ ἐμφανισθῇ μπροστά τους ἕνα πρόσωπο ἄγνωστο καὶ μὲ κάποια κίνησι τὰ ἐξερεθίσῃ, τότε... Βέβαια αὐτὸ συνέβη μόνον μίαν φοράν, τὴν προπερασμένην ἑβδομάδα, ἀλλὰ εἶναι λίαν δυνατὴ ἡ ἐπανάληψις τοῦ φρικαλέου δράματος. Χρειάζεται λοιπὸν νὰ συντηροῦνται σὲ περίβολον εἰδικόν, μὲ πολὺν χῶρον διαθέσιμον, ἐπειδὴ ὅμως οἱ καλόγηροι, ἐλλείψει μέσων, δὲν ἠμποροῦν νὰ κατασκευάσουν αὐτὸν τὸν εἰδικὸν... σκυλοστρατῶνα, ἐπιβάλλεται ὡς μέτρον ἀσφαλείας τὸ ξεπάστρεμα τῶν σκύλων.

Δὲν νομίζω ὅτι αὐτὴ ἡ λύσις, ἡ τόσον ριζική, ἐπεβάλλετο πράγματι τόσον ἀπολύτως, ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ «ἐπιστήμη» εἶχεν ἀποφανθῆ καὶ οἱ καλόγηροι, μὲ βαθεῖαν θλῖψιν, ἡτοιμάζοντο νὰ ὁδηγήσουν αὐτὰ τὰ σκυλιά, ποὺ εἶναι οἱ φίλοι καὶ σύντροφοί των, εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως.

Τώρα ὅμως ὅλα ἐκανονίσθησαν πρὸς γενικὴν ἀνακούφισιν. Βέβαια πέρασε σήμερα ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ διάβασις τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου ἦτο λίαν πολυσύχναστος, ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ καλόγηροι ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς τετράποδας «πρωτοβοηθίτας» — ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις — ἀπέσπων ἀπὸ τὸν φοβερώτερον τῶν θανάτων, τὸν θάνατον ἀπὸ κρύο καὶ πεῖνα πολλοὺς ταξειδιώτας κάθε χρόνο, πάντως ὅμως καὶ σήμερα θὰ εἴχαμε στὸ βουνὸ ἐκεῖ θύματα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἂν ἐξηφανίζετο αὐτὴ ἡ αἰωνόβιος ὀργάνωσις.

Καὶ στὸ κάτω κάτω ὑπάρχει ἀκόμη ἡ παράδοσις, ὁ θρῦλος... Τὰ σκυλιὰ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου διατηροῦν ὅλα αὐτά, ὅθεν εἶναι καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἕνας λόγος, πλὴν ἄλλων, ποὺ μᾶς κάμνει νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι μποροῦμε νὰ ποῦμε δι' αὐτὰ τὰ σκυλιὰ-σωτῆρας: «Ἐσώθησαν δόξα τῷ Θεῷ».

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Φωνὲς

Ἰδανικὲς φωνὲς κι ἀγαπημένες
ἐκείνων ποὺ πεθάναν, ἢ ἐκείνων ποὺ εἶναι
γιὰ μᾶς χαμένοι σὰν τοὺς πεθαμένους.

Κάποτε μέσ' στὰ ὄνειρά μας ὁμιλοῦνε,
κάποτε μέσ' στὴν σκέψη τὲς ἀκούει τὸ μυαλό.

Καὶ μὲ τὸν ἦχα των γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπιστρέφουν
ἦχοι ἀπὸ τὴν πρώτη ποίηση τῆς ζωῆς μας —
σὰ μουσική, τὴν νύχτα, μακρυνή, ποὺ σβύνει.

Κ. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τ...
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38576

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

— Ὁμιλεῖ ὁ θηλυκὸς Φύρερ τῆς γερμανικῆς μόδας.

— Ὁ Χίτλερ προστάζει: «Μέσα σὲ δυὸ χρόνια οἱ Γερμανίδες πρέπει νὰ εἶναι οἱ κομψότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου».

— Κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ δημιουργῇ μὲ τὸ ντύσιμό της μιὰ δική της προσωπικότητα.

— Ἡ γαλλικὴ μόδα εἶναι ἀναχρονιστική.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Αὔγουστος.—Ἡ Ἔλλα Στρέλ, ὁ θηλυκὸς «Φύρερ» τῆς γερμανικῆς μόδας βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα, τρέχοντας ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο στοὺς μεγάλους οἴκους τῆς «ὦτ κουτύρ».

Ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς παρουσιάσουμε προηγουμένως τὴν δεσποινίδα Ἔλλα Στρέλ. Εἶναι μιὰ κομψὴ καὶ χαριτωμένη Γερμανίδα, ντυμένη μὲ πολὺ γοῦστο, μὲ μεγάλη καλλιτεχνικὴ καὶ αἰσθητικὴ μόρφωση, τὴν ὁποίαν ὁ Χίτλερ ἐκάλεσε μιὰ μέρα γιὰ τῆς πῆ: «Φύγετε ἀπὸ τὸ Βερολῖνον, ταξιδέψτε σ' ὅλον τὸν κόσμο, σκεφθῆτε, σχεδιάστε, κάμετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει, ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ θέλω εἶναι ὅτι μέσα σὲ δυὸ χρόνια οἱ γυναῖκες τῆς Γερμανίας πρέπει νὰ εἶναι οἱ κομψότερες τοῦ κόσμου. Τὸ ἀπαιτῶ!»

Καὶ ἡ «Φύρερ τῆς μόδας» ἐκπληρώνει μὲ μεγάλη εὐσυνειδησία αὐτὴ τὴν ἀποστολή.

Φυσικά, μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες της πράξεις ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Παρίσι, ποὺ, ἂν δὲν εἶναι ὁ «ὀμφαλὸς τῆς γῆς», εἶναι ὅμως, χωρὶς ἀμφιβολία, τὸ κέντρον τῆς διεθνοῦς γυναικείας μόδας.

Τὸ φόρεμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμφανίσθηκε στὸ Παρίσι εἶναι ἕνα ἁπλὸ ταγιέρ, ποὺ τὸ μόνον του διακριτικὸ ἦταν ἕνας μεγάλος φιόγκος στὸν ἀριστερὸ ὦμο. Ἡ δεσποινὶς Στρὲλ ἐξήγησε τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ φιόγκου μὲ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ φιόγκος αὐτὸς εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν γερμανικός. Δὲν φαίνεται νὰ εἶναι τίποτε καὶ ὅμως συμβολίζει μιὰ κολοσσιαία προσπάθεια. Ὁ φιόγκος αὐτὸς συμβολίζει τὴν γερμανικὴν προσωπικότητα. Τὸ ταγιέρ μου θὰ μποροῦσε νὰ φορεθῇ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο. Ἐσκέφθηκα λοιπὸν νὰ τοῦ δώσω ἕναν προσωπικὸ χαρακτῆρα καὶ ἔτσι ἔφθασα σ' αὐτὸν τὸν φιόγκο. Θὰ ἤθελα νὰ ἔκαμνε τὸ ἴδιο κάθε Γερμανίδα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δημιουργήσῃ μιὰ δική της προσωπικότητα».

Καὶ ἡ Γερμανὶς ἀπόστολος συνεχίζει:

«Αἱ νέαι μας δὲν πρέπει νὰ εἶναι τέλειαι μόνον ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς καὶ σωματικῆς ἰσορροπίας. Πρέπει ἐπίσης νὰ μάθουν νὰ ντύνωνται κομψὰ καὶ ἁρμονικά. Θέλουμε νὰ δημιουργήσωμε μιὰ γερμανικὴ μόδα, μιὰ μόδα πραγματικὰ μοντέρνα. Ἐκεῖνο ποὺ βρίσκω ἐπιλήψιμο στὴ γαλλικὴ μόδα, εἶναι πὼς ἀνακαλεῖ διαρκῶς τὸ παρελθόν. Βρίσκω ἐντελῶς ἀκατανοήτους τοὺς ζωντανοὺς αὐτοὺς ἀναχρονισμοὺς μεταξὺ τῶν φορεμάτων «στὺλ» καὶ τοῦ αὐτοκινήτου, ἢ τοῦ ἀεροπλάνου, καὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς συγχρόνου ζωῆς. Ἡ μόδα πρέπει νὰ προχωρῇ πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τὸ παρελθόν».

Εἰς ἄλλην ἐρώτησιν Γαλλίδος δημοσιογράφου, ἡ Γερμανὶς Φύρερ τῆς μόδας, ἀπήντησε:

«Δὲν εἶμαι κοκέττα, ἀλλὰ τὸ στόλισμα μοῦ ἄρεσε πάντα καὶ τὸ νομίζω ἀπαραίτητο στὴ γυναῖκα. Τὰ καθήκοντά μου ὡς διευθυντρίας τοῦ γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς μόδας μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ κάμνω περιοδεῖες καὶ νὰ δίδω διαλέξεις ποὺ παρακολουθοῦν οἱ νέες μας μὲ μεγάλο ζῆλο».

— Αἱ Γερμανίδες ἀκολουθοῦν ἰδιαιτέρα δίαιτα γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν περίφημη γραμμή, γιὰ τὴν ὁποία τόσος γίνεται λόγος στὴν ἐποχή μας;

«Αἱ νεαραὶ Γερμανίδες ἀγνοοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Κάνουν σπὸρ καὶ ἐνδιαφέρονται πρωτίστως γιὰ νὰ διατηρήσουν μιὰ καλὴ ὑγεία. Δὲν εἶναι ὅμως ἀλήθεια ὅτι ἀφίνουν τὰ μαλλιά των νὰ μεγαλώνουν σὲ μακρυὲς πλεξίδες. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὑπερβολές. Προτιμῶ τὰ κοντὰ μαλλιὰ γιατὶ ὑποχρεώνουν τὴν γυναῖκα νὰ προσέχῃ τὴν κόμμωσίν της καὶ νὰ μεριμνᾷ συχνὰ γι' αὐτήν».

Αὐτὰ ἐδήλωσεν ἡ Ἔλλα Στρέλ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ φαίνεται βέβαιον, εἶναι ὅτι ἡ ἀποστολή της εἶναι πολὺ γενικώτερη ἀπὸ ὅ,τι θέλει νὰ τὴν παρουσιάσῃ. Ἡ Γερμανία δὲν ἐνδιαφέρεται μόνον νὰ δημιουργήσῃ μιὰ γερμανικὴ μόδα. Ἐνδιαφέρεται περισσότερον καὶ κυρίως νὰ δημιουργήσῃ μιὰ εὐρωπαϊκὴ μόδα, ἂν ὄχι παγκόσμιον καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλῃ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἄλλο ζήτημα βέβαια ἂν αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία μὲ τὴν ὁποία γίνεται ἡ τοποθέτησις τῶν βιομηχανικῶν καὶ τῶν ἄλλων προϊόντων της.

ΜΙΑ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΗ ΣΤΑΣΙΣ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ... ΗΘΟΠΟΙΟΥ

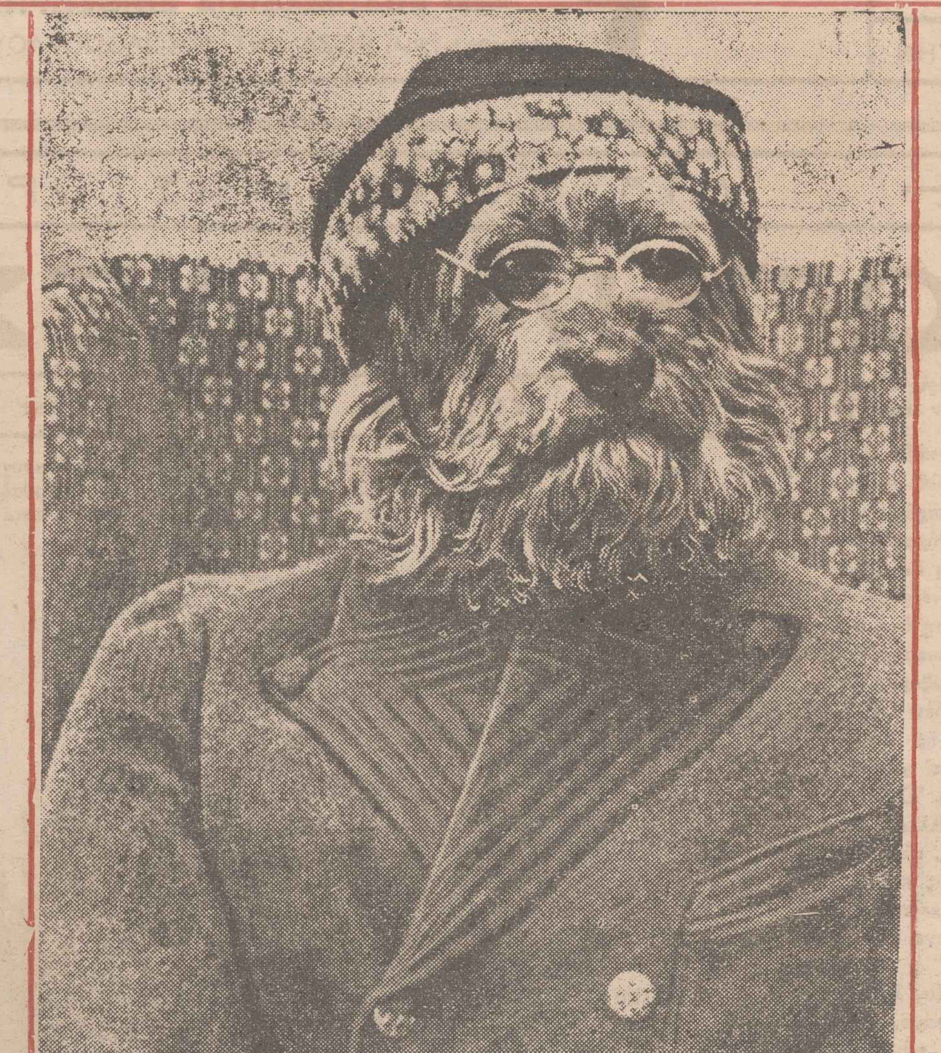

Εἶνε γνωστὸν ὅτι εἰς τὸν κινηματογράφον ὀφείλομεν τὸ θέατρον τῶν ζώων, προεβλήθησαν δὲ καὶ ἐδῶ συχνὰ [illegible] παρμένα ἀπὸ παραστάσεις τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ θεάτρου, τοῦ ὁποίου οἱ ἠθοποιοὶ εἶνε κυρίως σκύλοι πάσης ράτσας. Ὁ πρωταγωνιστὴς εἶνε ἕνα περίφημο γκριφόν, ἐξαιρετικῆς, θαυμασίας πράγματι χωρὶς καμμίαν ὑπερβολὴν νοημοσύνης, μὲ μεγάλην προθυμίαν προσφερόμενον εἰς ὅλας τὰς μεταμφιέσεις, τὰς ὁποίας ἀπαιτοῦν οἱ ρόλοι ποὺ τοῦ ἀνατίθενται... νὰ ἑρμηνεύσῃ ἑκάστοτε. Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, τὸ αὐστηρόν του ὕφος, ἡ σοβαρότης τῆς ματιᾶς του πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ ποὺ φορεῖ τοῦ δίδουν μία ὄψι ποὺ σᾶς κάμνει νὰ τὸ παραλληλίζετε μὲ πραγματικον ἀρτίστα.

— Ὁ Μπάλντουϊν ἀναπαύεται

«ΕΙΝΕ ΣΑΝ ΝΑ ΒΡΙΣΚΩΜΑΙ στὸν παράδεισο», εἶπε ὁ κ. Στάνλεϋ Μπάλντουϊν στοὺς φίλους του μετὰ ἕνα μῆνα ἀναπαύσεως.

Ὁ τέως πρωθυπουργὸς τῆς πιὸ ἰσχυρᾶς αὐτοκρατορίας τοῦ κόσμου ξανάγινε κόμης Μπάλντουϊν ντὲ Μπόντλεϋ, ἀλλὰ δὲν ἀπεσύρθη στὴν ἐξοχὴ καθὼς εἶχε εἰπῆ. Ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ στὸ Λονδῖνον στὴν πλούσια καὶ ἀριστοκρατικὴ συνοικία τοῦ Ἤτον—Σκουὰρ, ἀπολαμβάνει ὅμως κι' ἐκεῖ τὴν πιὸ τέλεια ἡσυχία.

Ὁ λόρδος Μπάλντουϊν φαίνεται σὰν νὰ ἔγινε κατὰ δέκα ἔτη νεώτερος ἀπὸ τότε ποὺ ὑπέβαλε στὸν βασιλέα τὴν παραίτησί του. Ἐπίσης δὲν ντύνεται πιὰ ὅπως ντυνόταν ὅταν ἦτο στὴν Ἀρχή. Τότε φοροῦσε καθημερινῶς μαύρη ζακέττα μὲ ριγὲ πανταλόνι καὶ ἄσπρο πουκάμισο μὲ κολλαριστὸ γιακᾶ, ἐνῷ μιὰ χονδρὴ ἀλυσίδα ἐστόλιζε τὸ γιλέκο του. Ἦταν ἡ προσωποποίησις τοῦ Τζὼν Μπούλλ. Τώρα ὁ κ. Μπάλντουϊν φορεῖ ἐλαφρὰ «κομπλὲ» γκρίζα ἢ καφὲ καὶ τὸ χρωματιστό του πουκάμισο ἔχει μαλακὸ γιακᾶ. Εἶνε ἕνα θαῦμα τοῦ ντυσίματος ἢ μιὰ πραγματικότης; Φαίνεται πολὺ πιὸ εὐκίνητος.

Ὁ λόρδος Μπάλντουϊν ἔγινε ἐπίσης πιὸ ὁμιλητικὸς καὶ πιὸ προσηνής. Κάνει ἀκόμη καὶ ἐπισκέψεις. Τελευταίως μετέβη στὸ Φέρρινξ, στὸ Σοῦσσεξ διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν παλαιόν του γραμματέα.

Κάθε πρωῒ τηλεφωνεῖ στὸν διάδοχόν του κ. Νέβιλ Τσάμπερλαιν, στὴν Ντόουνινγκ Στρήτ. Ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τοῦ εἰπῇ καλὴ μέρα καὶ ὄχι διὰ νὰ τοῦ δώσῃ συμβουλάς.

—Δὲν μπορῶ νὰ ἐκφράσω καμμιὰ πολιτικὴ γνώμη, ἐπαναλαμβάνει συχνὰ ὁ λόρδος Μπάλντουϊν, γιατὶ ἂν μιλοῦσα γιὰ τὸ παρελθὸν θὰ εἶχα τὸ ὕφος γέρου γκρινιάρη καὶ εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ἀπεχθάνομαι πάντοτε.

— Θὰ τὸ πιστεύατε ποτέ;

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ τοῦ στόματος μιᾶς τίγρεως ἠμπορεῖ ἐνίοτε νὰ περιέχῃ ἐκπληκτικὰ πράγματα. Ὁ ἀντισυνταγματάρχης Μάκφερσον φονεύσας μίαν τίγριν εἰς τὰς Ἰνδίας, διεπίστωσε, κατὰ τὸ βαλσάμωμα τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ ζώου μὲ ἔκπληξιν εὐνόητον, ὅτι ἕνα σιδερένιο δακτυλίδι περιέβαλε ἕνα ἀπὸ τοὺς προσθίους ἀριστερὰ κυνόδοντας τοῦ θηρίου. Βεβαίως τὸ σιδερένιο αὐτὸ δακτυλίδι δὲν τὸ εἶχε τυποθετήσει ἐκεῖ ὀδοντοϊατρός. Ἡ μόνη δυνατὴ ἐξήγησις εἶναι ἡ ἑξῆς: Κάποια φορὰ ἡ τίγρις θὰ ἅρπαξεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν κατοικίδιον ζῶον φέρον κουδούνι δεμένο εἰς τὸν λαιμόν του μὲ ἀλυσσίδα. Ὁ κυνόδους τῆς τίγρεως θὰ ἐμπῆκε σὲ ἕνα κρῖκον τῆς ἀλυσσίδας ἀποχωρισθέντα ἀπὸ αὐτὴν καὶ παραμείναντα ἐνσφηνωμένον γύρω ἀπὸ τὸ δόντι τοῦ θηρίου. Σιγὰ-σιγά, ἐπειδὴ τὸ θηρίον δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸ περιβάλλον τὸ δόντι του δακτυλίδι, τοῦτο μὲ τὸν καιρὸ καὶ χάρις εἰς τὴν ἐκ τῆς μασήσεως πίεσιν ἀπωθηθὲν πρὸς τὸ ὀστοῦν τῆς σιαγόνος ἐνεσφηνώθη τέλος γύρω ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ δοντιοῦ ὅπου καὶ τὸ εἶδεν ὁ Μάκφερσον.

□□□

— «Κροταλίας... σὺρ καναπὲ» καὶ «σαλάτα.... φώκιας»

ΚΑΤΑ τὸ τελευταῖον ἐτήσιον πρόγευμα τῆς «Γαλλικῆς Ἑταιρείας Ἐγκληματισμοῦ» ἐσημειώθησαν λίαν ἀπρόοπτοι γαστρονομικοὶ νεωτερισμοί. Κατὰ τὸ περυσινὸν ἐτήσιον πρόγευμα εἰς τοὺς συνέδρους παρετέθη πλὴν ἄλλων...«ψητὸ ληονταριοῦ». Φέτος τὰ πράγματα ὑπῆρξαν περιεργότερα διότι εἰς τοὺς συνέδρους παρετέθη «κροταλίας σὺρ καναπέ» καὶ «φώκια σαλάτα», τὸ δὲ περίεργον εἶναι ὅτι οἱ σύνεδροι εὗρῆκαν τὰ...πρωτότυπα αὐτὰ φαγητὰ ὡς ἰδιαιτέρως νόστιμα.

Ὁ προεδρεύων τοῦ γεύματος γνωστὸς συγγραφεὺς κ. Ζιρωντοῦ μόνον παρετήρησεν εὐλόγως ὅτι γεύματα μὲ τέτοιου εἴδους φαγητὰ εἶναι περισσότερον «προσκλήσεις ἰδιότυποι πρὸς ταξεῖδια εἰς τὴν ζούγκλαν» παρὰ γεύματα.

□□□

— Πρόστιμο γιὰ ἕνα φιλί!

ΕΝΩΠΙΟΝ τοῦ κακουργιοδικείου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐδικάζετο πρὸ ἡμερῶν κάποιος νέος κατηγορούμενος ὅτι διέφθειρε μίαν νέαν 16 ἐτῶν, καμαριέραν ἑνὸς ξενοδοχείου.

Ἡ νέα ἐν τούτοις, κατέθεσεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅτι οἰκειοθελῶς παρεδόθη εἰς τὸν φίλον της, τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπα.

Κατόπιν τούτου τὸ δικαστήριον ἠθώωσε τὸν κατηγορούμενον, ἡ χαρὰ τοῦ ὁποίου ἦτο τόση ὥστε ἔξαλλος ἐνηγκαλίσθη ἐνώπιον ὅλων καὶ ἐφίλησε τὴν ἀγαπημένην του.

Ὁ πρόεδρος ὅμως τοῦ δικαστηρίου, θεωρῶν τὴν πρᾶξιν του αὐτὴν ὡς ἀσέβειαν πρὸς τὸν οἶκον τῆς Θέμιδος, τὸν κατεδίκασεν εἰς 2 λιρῶν καὶ 6 σελληνίων πρόστιμον.

— Κάκτοι κυριεύουν ενα φρούριο!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΙΘΟΥΑΝΑ τοῦ Μεξικοῦ, πλησίον τῶν συνόρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἡ Κυβέρνησις διατηροῦσε στὸ φρούριο Κασσαντὸρ μιὰ φρουρὰ 24 ἀνδρῶν μὲ δύο ὑπολοχαγοὺς ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ λοχαγοῦ Ἀλφόνσου Πάθ. Ἡ φρουρὰ αὐτὴ ἦτο ἐπιφορτισμένη νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ σύνορα, τῶν ὁποίων ἡ περιοχὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ λαθρεμπόρους. Τὸ φρούριον Κασσαντὸρ ἦτο κτισμένον εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς λόφου, εἰς μίαν κοιλάδα γεμάτην ἀπὸ τεραστίους κάκτους.

Ἕνα βράδυ ὁ λοχαγὸς Πάθ ἀντελήφθη ὅτι τὸ μονοπάτι που ὡδηγοῦσε εἰς τὸ φρούριον εἶχε σχεδὸν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τοὺς κάκτους καὶ ἀπεφάσισε νὰ διατάξῃ νὰ τοὺς ξερριζώσουν τὴν ἐπομένη. Ξαφνικὰ ἄκουσε ἀπὸ μακρυὰ πυροβολισμούς. Μιὰ ρουκέττα ἔσκασε στὸν οὐρανό. Ὁ λοχαγὸς κατάλαβε: Ἡ περιπολία τῶν 5 ἀνδρῶν ποὺ εἶχε στείλει στὰ σύνορα εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ λαθρεμπόρους. Ἔτρεξε στὸ φρούριο, πῆρε 15 ἄνδρες καὶ ξεκίνησε πρὸς βοήθειαν τῆς περιπόλου.

Δυὸ ἄλλοι ἄνδρες εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸ Κασσαντὸρ γιὰ νὰ ἐπιδιορθώσουν τὴν τηλεφωνικὴ γραμμὴ ποὺ εἶχε πάθει βλάβην.

Ὁ μικρὸς στρατὸς τοῦ λοχαγοῦ Πάθ ἦταν ἤδη μακρυὰ ἀπ' τὸ φρούριο, ὅταν εἶδαν πὼς τὸ φρούριο ἐξετόξευε ρουκέττες. Ὁ Ἀλφόνσος Πάθ ἀντελήφθη πὼς ἔπρεπε νὰ σώσῃ τὸ φρούριο καὶ πὼς ἡ συμπλοκὴ τῶν συνόρων δὲν ἦταν παρὰ ἕνα τέχνασμα. Ἀλλὰ ξαφνικὰ μιὰ στήλη φωτιᾶς ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ καὶ μιὰ ὑπόκωφη βροντὴ ἔσεισε τοὺς λόφους: Οἱ λησταὶ εἶχαν ἀνατινάξει τὸ φρούριο Κασσαντόρ!

Πῶς ὅμως εἶχαν κατορθώσει νὰ φθάσουν εἰς τὸ φρούριο χωρὶς νὰ γίνουν ἀντιληπτοί; Ἡ ἀπάντησις εἶνε πολὺ εὔκολη: Ὁλόγυρα στὸ φρούριο βρῆκαν ἀργότερα πελώριους κάκτους σκορπισμένους στὴ γῆ. Οἱ λαθρέμποροι εἶχαν μεταμφιεσθῇ σὲ κάκτους γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τὴν προσοχὴ τῶν φρουρῶν!

□□□

— Τὰ 1001 τρὺκ τῶν ἀπατεώνων

Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ τιμωρεῖται στὴ Γερμανία διὰ θανάτου. Ἀλλὰ ἡ πονηρία τῶν ἀνθρώπων εἶνε μεγάλη καὶ τὰ γερμανικὰ κεφάλαια μεταναστεύουν διαρκῶς ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ Τρίτον Ράϊχ.

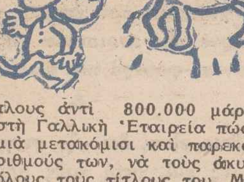

Ἰδοὺ τί ἔκαμε τελευταίως ἕνας πονηρὸς κεφαλαιοῦχος. Εἶχε ἀγοράσει πρὸ τῆς ἀνόδου ἀκόμη τοῦ Χίτλερ γαλλικοὺς τίτλους ἀντὶ 800.000 μάρκων. Μιὰ μέρα ἔγραψε στὴ Γαλλικὴ Ἑταιρεία πὼς ἔχασε τοὺς τίτλους σὲ μιὰ μετακόμισι καὶ παρεκάλεσε, δίνοντας τοὺς ἀριθμούς των, νὰ τοὺς ἀκυρώσουν. Ἔπειτα ἔκαψε ὅλους τοὺς τίτλους του. Μετὰ ἕξη μῆνες ἡ Γαλλικὴ Ἑταιρεία παρέδωσε στὸν Γερμανὸ—ποὺ εἶχε μεταβῆ ἐπίτηδες στὸ Παρίσι—τίτλους ἀντικαθιστῶντας αὐτοὺς ποὺ εἶχε κάψει. Καὶ τὸ παιχνίδι εἶχε παιχθῆ!

Ἕνας ἄλλος Γερμανὸς ἔβγαλε τὴν περιουσία του ἀπὸ τὸ Ράϊχ μέσα σ' ἕνα ἁπλὸ παληὸ αὐτοκίνητο, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασε μόνος του τὰ διάφορα ἐργαλεῖα καὶ ἀνταλλακτικὰ ἀπὸ καθαρὴ... πλατίνα!

Ἕνας ἄλλος κεφαλαιοῦχος πούλησε στὸν συνένοχό του στὸ ἐξωτερικὸ πολλὰ ἄλογα ποὺ τὰ εἶχε ταΐσει μὲ κριθάρι ἀνακατεμένο μὲ χρυσάφι. Φυσικὰ ὅλα τὰ ἄλογα ἐψόφησαν, ἀλλὰ ἐπὶ ξένου ἐδάφους. Καὶ μπόρεσαν νὰ μαζέψουν τὸ χρυσάφι.

Ἀλλὰ θὰ ἦταν ἀτέλειωτος ὁ κατάλογος τῶν διαφόρων τρὺκ τῶν Γερμανῶν ἀπατεώνων. Ὁ ἴδιος ὁ δήμιος τοῦ Μάγκεντεμπουργκ μὲ τὸν ματωμένο του πέλεκυν δὲν τοὺς φοβίζει. Ἀντιθέτως, φαίνεται πὼς διεγείρει τὴν φαντασίαν των καὶ τὴν ἐφευρετικότητά των.

□□□

— Ὅταν ἡ Πρώτη Κυρία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὁμιλεῖ ἀπὸ τοῦ ραδιοφώνου

ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ ἡ κυρία Ροῦζβελτ ὁμιλεῖ ἀπὸ τοῦ ραδιοφώνου πρὸς τὸ ἀμερικανικὸν ἔθνος. Ἐν τούτοις δὲν κάμνει διαλέξεις, ἀλλὰ φιλικὰς ὁμιλίας. Ἡ «πρώτη κυρία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν» ἐξετάζει μαζὺ μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ τὰς Ἀμερικανίδας ποὺ τὴν ἀκούουν τὰ προβλήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

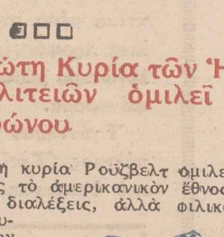

Ἡ κυρία Ροῦζβελτ πηγαίνει στὸ στούντιο συνοδευομένη ἀπὸ τὴν γραμματέα της καὶ κάποτε καὶ ἀπὸ μερικοὺς φίλους. Γιὰ ν' ἀνεβῇ στὸ στούντιο μεταχειρίζεται τὸν ἴδιο ἀσανσὲρ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἂν καὶ ἡ διεύθυνσις ἔχει θέσει στὴ διάθεσί της ἕνα εἰδικό. Κατὰ τὴν ἄνοδο καὶ τὴν κάθοδο ἡ Κα Ροῦζβελτ συνομιλεῖ φιλικὰ μὲ τοὺς δημοσιογράφους ποὺ συναντᾷ εἰς τὸ ἀσανσὲρ καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους γνωρίζει πολλούς.

Ἡ κ. Ροῦζβελτ εἶνε μία τελεία ραδιοφωνικὴ «ὁμιλήτρια». Γνωρίζει νὰ ὑπογραμμίζῃ—ἀλλὰ χωρὶς περιττὴν ἔμφασιν—τὰς σπουδαιοτέρας περιόδους καὶ ἡ «ντιξιόν» της ἔχει θαυμαστὴν διαύγειαν.

Ἡ κυρία Προέδρου λαμβάνει 4.000 δολλάρια δι' ἑκάστην ραδιοφωνικὴν ὁμιλίαν. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ποσὰ τὰ καταθέτει εἰς τὴν «Ἐπιτροπὴν τῶν φίλων τῆς Ἀμερικῆς», τῆς ὁποίας ἡ κεντρικὴ ἕδρα εἶνε εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν. Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ βοηθεῖ ὅλους τοὺς πτωχοὺς Ἀμερικανούς, καὶ ἰδίως τοὺς ἀνέργους. Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ ἔχει ἱδρυθῆ πρὸ 20 ἐτῶν καὶ εἶνε αὐτὴ ποὺ ἔστελλε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου καὶ μετὰ τὸν πόλεμον τρόφιμα εἰς τὰ πεινασμένα παιδιὰ τῆς Ρωσσίας, Πολωνίας, Γερμανίας καὶ Αὐστρίας.

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΟΥ ΒΑΛΙΤΣΑ

Σ' ἕνα βαλιτσάκι φουστάνια, παπούτσια, ἀσπρόρρουχα, γιὰ νὰ γυρίσῃ μία κυρία τόν.... κόσμο ὅλο....— Πῶς μία ρόμπα ταξειδιοῦ καὶ μία ζακέττα περιπάτου γίνονται φοῦστα μακρυὰ καὶ σμόκιν ἑσπερίδος.— Καλλυντικά, καπέλλα, παπούτσια καὶ ὁ ρόλος τῶν μυστηριωδῶν «σέμπλεξ».— Ἀσπρόρρουχα καὶ... κοστούμια.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ "ΓΚΛΟΜΠ ΤΡΟΤΤΕΡ,, ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ ΤΙΤΑΪΝΑΣ

ΟΤΑΝ ἔφευγα ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ ὑπάλληλος τῶν ἀποσκευῶν τὰ ἔχασε ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀπόλυτη δυσαναλογία ποὺ διεπίστωνε μεταξὺ... μάκρος ἐνάμισυ μέτρο, καὶ τῆς βαλιτσούλας τῶν ἀποσκευῶν μου. Κατὰ τὸ εἰσιτήριόν μου ξεκινοῦσα γιὰ ἕνα ταξεῖδι εἴκοσι χιλιάδων χιλιομέτρων διὰ μέσου δώδεκα Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, Μεξικοῦ, Γουατεμάλας, Σαλβάντορ, Νικαράγουας, Κόστα Ρίκας, Παναμᾶ, Κολομβίας, Ἰσημερινοῦ, Περοῦ, Βολιβίας, Χιλῆς, Ἀργεντινῆς, Βραζιλίας... Γαλλίας.

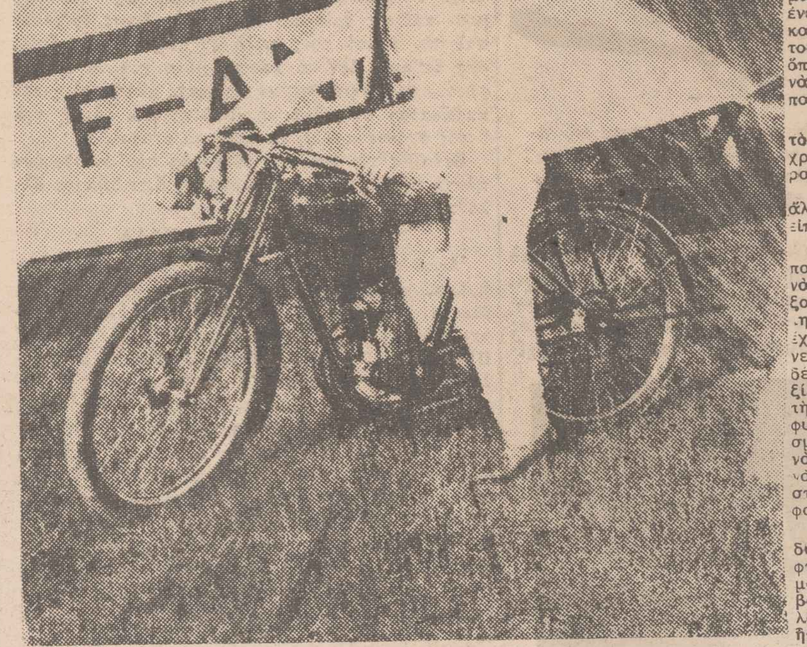

Η ΤΙΤΑ'Ι'ΝΑ ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ, ΜΕ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΘΑ ΚΑΜΗ ΤΟΝ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ...

Τὸ εἰσιτήριόν μου ἔγραφε ἀπὸ πίσω:

«Κάθε ἐπιβάτης δικαιοῦται εἰς ἀτελῆ μεταφορὰν ἀποσκευῶν 15 χιλιογράμμων, συνυπολογιζομένων εἰς τὸ ἄνω βάρος τῶν σάκκων τῆς χειρός, τῶν φωτογραφικῶν μηχανῶν καὶ παντὸς εἴδους δεμάτων».

Ὁ ὑπάλληλος ἐζύγισε τὰς ἀποσκευάς μου, τὸ βαλιτσάκι μου, ἐδιάβασε στὴ ζυγαριά: 14 ½ κιλὰ καί, νομίζων ὅτι «τὰ μπαγκάζια μου» ἀκολουθοῦσαν, μὲ ρώτησε «ἂν θὰ μὲ ἀκολουθοῦσαν σιδηροδρομικῶς ἢ ἀτμοπλοϊκῶς».

Κατέστη ἀδύνατον νὰ παραδεχθῇ ὅτι αὐτὰ ἦσαν ὅλα-ὅλα τὰ «μπαγκάζια μου». Ἐν τούτοις ἔτσι ἦταν. Ἐπρόκειτο νὰ περάσω τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, παγωμένες στὶς χιονοθύελλες τοῦ χειμῶνα, νὰ σκαρφαλώσω στὰ μεξικανικὰ ὑψίπεδα, νὰ ναυσιπλοήσω στὶς λίμνες τῆς Γουατεμάλας, νὰ διασχίσω τὶς ζεστότατες ἐκτάσεις τῆς Κεντρώας Ἀμερικῆς, ν' ἀνέβω πρὸς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Περοῦ, νὰ κατέβω πρὸς τὶς πλὰζ τῆς Χιλῆς, νὰ χορέψω σὲ Ἀργεντίνικα καμπαρέ, νὰ κάνω ἔρευνες δημοσιογραφικὲς στὴ ζούγκλα τῆς... βραζιλιανῆς πολιτικῆς καὶ τὰ μπαγκάζια μου ἦσαν ὅλα-ὅλα ἐκεῖνο τὸ βαλιτσάκι τῶν 14 ½ κιλῶν. Στὴ Νέα Ὑόρκη τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε 10 ὑπὸ τὸ μηδὲν καὶ εἰς τὸ Βουένος Ἄϋρες ὅταν θάφθανα θάβρισκα 40 ὑπὸ σκιάν. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν περιπλανήσεών μου αὐτοῦ τοῦ ταξειδιοῦ ἀντιμετώπιζα ὡς βεβαίας διαδρομὰς μὲ αὐτοκίνητο σὲ μονοπάτια κατασκονισμένα, ἐκδρομὲς καβάλλα διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Ἴνκας, δεξιώσεις σὲ πρεσβεῖες, κοκταὶηλ εἰς μπάρ, ὅπου γίνεται ἡ ἐπίδειξις τῶν κομψοτήτων, προσκλήσεις στὰ ὑπαίθρια ντάνσιγκ γιὰ μιὰ ρούμπα μὲ τουαλέττα ἑσπερίδος, προσκλήσεις σὲ ἀναπόφευκτα ἐπίσημα γεύματα, πρωϊνὰ ξυπνήματα στὴ ζεστὴ ὑγρασία τῶν τροπικῶν νυκτῶν...

Μόλα ταῦτα ἡ βαλίτσα μου ποὺ θὰ μὲ συνώδευε ἦταν ἐκεῖ μὲ τὰ 14 ½ κιλὰ τοῦ βάρους της καὶ ἤξερα ὅτι σὲ καμμιὰ περίστασι δὲν θὰ μοῦ ἔλειπε τὸ κοστοῦμι ποὺ θὰ μοῦ χρειαζότανε καὶ στὴν ὥρα ποὺ θὰ μοῦ χρειαζότανε.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΜΟΥ ΕΛΕΓΕ....

Θαῦμα; Διόλου. Μέθοδος μόνον. Μέθοδος καὶ... πεῖρα, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀποτέλεσμα τῶν μακρυνῶν συμβουλῶν τῆς γιαγιᾶς μου.

Ὅταν ἤμουν μιὰ φορὰ 14 χρόνων, μοῦ κάπνισε νὰ βγῶ χωρὶς παλτό.

— Ἄκουσε, μοῦ εἶπε, εἶσαι πάρα πολὺ μεγάλη γιὰ νὰ βγῇς ἔξω μὲ τὸ κορμάκι σου ἔτσι φανταχτερὸ μέσα ἀπὸ τὸ φουστανάκι σου.

Ἄλλοτε πάλι σὲ μιὰ φίλη της, ποὺ ἐνεφάνιζε πολλὲς καὶ φανταχτερὲς τουαλέττες, γιατὶ ὅπως ἔλεγε «ἤθελε νὰ εἶνε κομψή», παρετήρησε:

— Κομψότης εἶνε τὸ φουστάνι ποὺ χρειάζεται στὴν ὥρα ποὺ πρέπει.

Ἡ ἴδια κάποια ἄλλη φορὰ μοῦχε εἰπῆ:

— Γιὰ νὰ προσπαθῇ μία γυναῖκα νὰ κάνῃ νὰ προσέξουν τὶς τουαλέττες της, πρέπει νὰ μὴν ἔχῃ διόλου περηφάνεια γιὰ νὰ παραδέχεται ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ προκαλῇ τὴν προσοχὴν μὲ τὰ φυσικά της χαρίσματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ καταφεύγῃ, διὰ νὰ τὴν προσέξουν, στὰ ἐξεζητημένα φουστάνια.

Γιὰ νὰ μάθω τὴ δύσκολη τέχνη «νὰ φτιάνω τὴ βαλίτζα μου» ἔτσι ὥστε μὲ βάρος οὔτε 15 κιλῶν νὰ ἔχω ὅ,τι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μοῦ χρειασθῇ γιὰ ταξεῖδι εἴκοσι χιλιάδων χιλιομέτρων σὲ χῶρες σὰν αὐτὲς ποὺ ἀνέφερα, ἠκολούθησα τὸ πνεῦμα αὐτό, τὸ πνεῦμα τῶν συμβουλῶν τῆς γιαγιᾶς μου.

ΑΠΟ ΚΕΦΑΛΗΣ ΜΕΧΡΙ ΠΟΔΩΝ

Ἐκεῖνο ποὺ ζυγίζει περισσότερο καὶ πιάνει τὸ μεγαλείτερο χῶρο σὲ μιὰ γυναικεία βαλίτζα εἶνε τὰ βάζα μὲ τὶς πομμάδες καὶ τὰ εἴδη τῶν καλλυντικῶν καὶ τὰ παπούτσια. Ἰδοὺ πῶς ἔλυσα τὰ σχετικὰ προβλήματα:

Γιὰ καλλυντικὰ μεταχειρίζομαι συνήθως φυσικὰ προϊόντα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα βρίσκει κανεὶς παντοῦ. Κάθε βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο ξεμακιγιάρομαι μὲ γάλα φρέσκο καὶ παντοῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ φρεσκάρῃ τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ χυμὸ ἑνὸς φρούτου, ροδάκινου, ἀνανᾶ, σταφυλιοῦ, φράουλας, πορτοκαλιοῦ κ.τ.λ. Ὁ χυμὸς τοῦ λεμονιοῦ ἀντικαθιστᾶ ἄριστα ἀδιάφορο ποιὸ οἰνόπνευμα καὶ κολώνια καὶ γιὰ νὰ μὴ κουβαλῶ μαζί μου μπουκάλες μὲ λοσιόν, συνήθως πλύνω τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό μου μὲ ἕνα κομμάτι βαμβάκι βουτηγμένο σὲ λίγο οὐΐσκυ. Συνιστῶ ἐπίσης, ἔπειτα ἀπὸ μακρὺ ταξεῖδι σὲ δρόμο μὲ σκόνη μὲ αὐτοκίνητο, τὸ μασσὰζ μὲ ψίχα μπανάνα. Ξεκαθαρίζει τὸ δέρμα καλλίτερα ἀπὸ ὁποιαδήποτε κρέμα. Ὅσο γιὰ τὰ μαλλιά, τὰ πλύνω κάθε βράδυ μὲ κρόκο αὐγοῦ λυωμένο σὲ ροῦμι. Ἔπειτα κάνω μόνη μου τὶς μπούκλες σὲ φουρκέττες.

Ἔτσι δὲν μοῦ χρειάζεται παρὰ μόνον ἕνα μικρὸ βαζάκι ἀπὸ «κρέμα—βάσιν», λίγη πούδρα καὶ τὸ σχετικὸ ρούζ. Τὰ βάζω στὴν τσάντα μου ἢ στὴν τσέπη τοῦ μαντώ μου.

Ὅσο γιὰ τὰ παπούτσια, ἡ κομψότης ἀπαιτεῖ νὰ εἶνε ἀσορτὶ μὲ τὸ φόρεμα. Φροντίζω ὥστε τὰ φουστάνια μου νὰ τὰ διαλέγω περίπου στὸν ἴδιο τόνο, οὕτως ὥστε τὸ ἴδιο ζευγάρι παπούτσια κάθε φορὰ νὰ φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ ζευγάρι ποὺ ἔχει διαλεχθῇ γιὰ νὰ φορεθῇ εἰδικῶς μὲ τὸ φουστάνι ἐκείνης τῆς φορᾶς, παίρνω δὲ μαζί μου τρία ζευγάρια παπούτσια, ἕνα ποὺ φορῶ καὶ δύο στὴ βαλίτσα, ταξειδιοῦ, περιπάτου, τουαλέττας.

ΑΠΛΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΦΟΥΣΤΑΝΙΩΝ

Τώρα ἰδοὺ πρὸς λύσιν τὸ φοβερὸν πρόβλημα τοῦ παλτοῦ, τῶν ἀσπρορρούχων, τῶν φουστανιῶν. Τὴν λύσιν του τὴν ἐπέτυχα μὲ διαφόρους.... ἁπλοποιήσεις.

Πρῶτον ἀσπρόρρουχα... δὲν παίρνω μαζί μου. Πουκάμισσα, κυλότ, μπλοῦζες, ντεσσοῦ, ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχω ἀντικαταστήσει μὲ ἕνα μοναδικὸ μοντέλλο, καλούμενο «σέμπλεξ». Τὸ ἐπάνω του εἶνε μπλοῦζα. Τὸ κάτω εἶνε ἕνα κοντὸ παντελονάκι, σὰν σὸρτ πλὰζ ἀκριβῶς. Ἀπ' αὐτὰ τὰ «σέμπλεξ» παίρνω μαζί μου τρία ἢ τέσσερα, ἀπὸ ὕφασμα μεταξωτὸ ἀτσαλάκωτο, μὲ γιακάδες σὰν κολλάρα ἀνδρικὰ (τρία κολλάρα γιὰ τὸ καθένα), καὶ δύο ζεύγη μανικετιῶν. Τὸ βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο τὰ πλένω μόνη μου καὶ ἐπειδὴ τὸ ὕφασμα εἶνε «ἐνφροασάμπλ», δὲν τσαλακώνεται, δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ σιδέρωμα.

Θέλω νὰ φύγω τὸ πρωῒ μὲ ἀεροπλάνο; Φορῶ ἕνα σέμπλεξ, μία φοῦστα, μία ζακέττα μὲ δύο ὄψεις, τῆς ὁποίας ἡ μία ὄψι εἶνε ἀπὸ τουήντ, καὶ ἡ ἄλλη, ἡ μέσα, ἀπὸ κρὲπ σατέν. Ἡ φοῦστα μου ἔχει ἐσωτερικῶς καρφωμένο μὲ σοῦστες ἕνα στρίφωμα πλάτους τριάντα πόντων.

Θέλω στὴν ἄφιξι νὰ ντυθῶ λίγο γιὰ νὰ κατέβω στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ τὸ δεῖπνο; Ξεκουμπώνω τὸ στρίφωμα τῆς φούστας, ἡ ὁποία μεταβάλλεται ἀμέσως σὲ... μακρυά, φορῶ τὴ ζακέττα μου ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄψι καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μὲ μακρὺ φουστάνι καὶ σμόκιν, ἕτοιμη γιὰ τὸ δεῖπνο.

Τὸ σέμπλεξ μου μὲ μία ζώνη στὴ μέση γίνεται ἀμέσως... κοστοῦμι πλὰζ καὶ κουβαλῶ μαζί μου ἀκόμη ἕνα μαγιὼ μπάνιου, ἕνα φόρεμα πραγματικὸ βραδυνό, τουαλέττα, καὶ ἕνα φουστανάκι ἀπογευματινὸ ἀπὸ μεταξωτὸ «λαβάμπλ». Αὐτὰ εἶνε ὅλα. Ἕνα μαλακὸ φέτρ καὶ δύο «μποννισσὸν» γιὰ καπέλλα, λίγα ζευγάρια κάλτσες, μία ζώνη-ζαρρετέλ, ἕνα μικρὸ κουτάκι μὲ σύνεργα ραψίματος, μαντήλια δύο πραγματικὰ γιὰ νὰ φαίνωνται καὶ τὰ ἄλλα, αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιῶ πραγματικά, ἀπὸ... χαρτί, λίγα κουφέτα κινίνο, λίγες ἀσπιρίνες, τρεῖς γραβάτες, μία μπρὸς ἀπὸ ψεύτικες πέτρες καὶ μία λίμα γιὰ τὰ νύχια. Ἐτελείωσα. Κάντε τὸ λογαριασμὸ καὶ ζυγίστε. Δὲν θὰ φθάσετε τὰ 15 κιλὰ καὶ θὰ ἔχετε μαζί σας ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς χρειασθῇ γιὰ κάθε περίστασι, ἀπὸ ἐπισήμου γεύματος καὶ χοροῦ μέχρι... πλὰζ καὶ μπάνιου. Βέβαια μένει τὸ παλτὸ γιὰ τὰ μεγάλα κρύα. Ἀλλὰ αὐτὸ ἢ θὰ τὸ φορᾶτε ὅταν θὰ ξεκινήσετε ἢ θὰ τὸ κρατᾶτε στὰ χέρια σας. Πάντως δὲν θὰ μπῇ στὴ βαλίτσα, ὅπως καὶ τὸ κονιάκ, ἂν παίρνετε μαζί σας.

Δοκιμάστε. Μάθετε νὰ φτιάνετε μόνες σας τὴ βαλίτσα σας. Θὰ ἰδῆτε. Δὲν εἶνε εὔκολο. Στὴν ἀρχὴ θὰ πάρετε μαζί σας τοὐλάχιστον ἕνα-δυὸ φορέματα ποὺ θὰ σέρνετε μαζί σας διαρκῶς χωρὶς νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε ποτέ, ἐνῷ ἀντιθέτως θὰ ὑπάρξῃ στιγμὴ ποὺ θὰ ἀντιληφθῆτε ὅτι δὲν πήρατε μαζί σας μιὰ γραβάτα ἢ μία ζώνη ποὺ σᾶς ἦταν ἀπαραίτητη.

Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴν πεῖρα θὰ κατορθώσετε, ὅπως ἐγώ, σὲ μιὰ βαλιτσοῦλα οὐὴκ ἔντ νὰ παίρνετε ὅ,τι ἀρκεῖ γιὰ νὰ γυρίσετε τὸν κόσμο καὶ μάλιστα νὰ σᾶς περισσεύσῃ καὶ χῶρος γιὰ νὰ φυλάξετε καὶ ἕνα γράμμα ἢ ἕνα μπουκέτο μαραμένα λουλούδια, ἂν ἔχετε αὐτὸν τὸν αἰσθηματισμό....

ΤΙΤΑ'Ι'ΝΑ

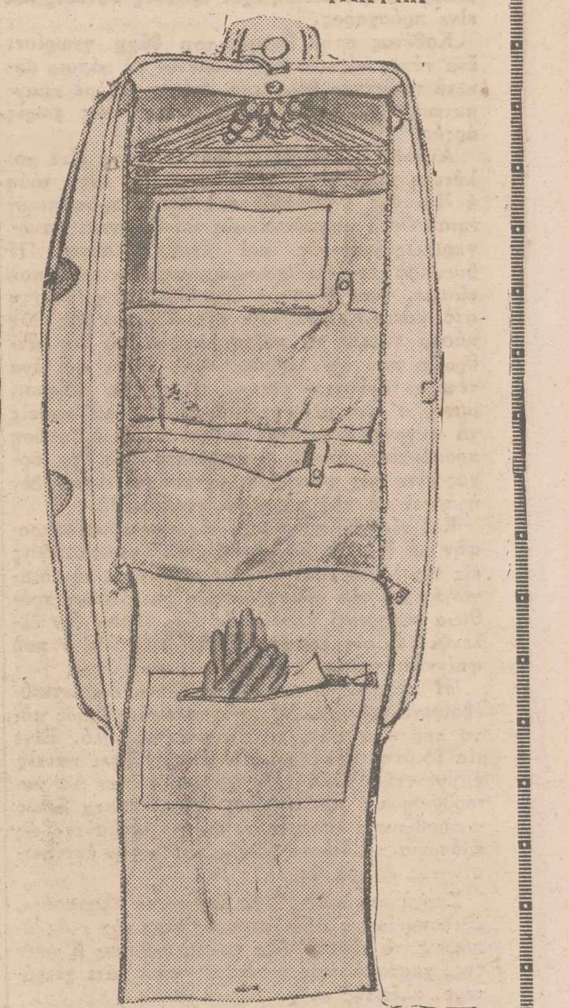

Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΙΣ ΤΗΣ ΒΑΛΙΤΣΑΣ...

15 ΚΙΛΑ ΜΠΑΓΚΑΖΙΑ ΑΡΚΟΥΝ ΣΤΗΝ ΤΙΤΑ'Ι'ΝΑ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΗ ΤΟΝ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

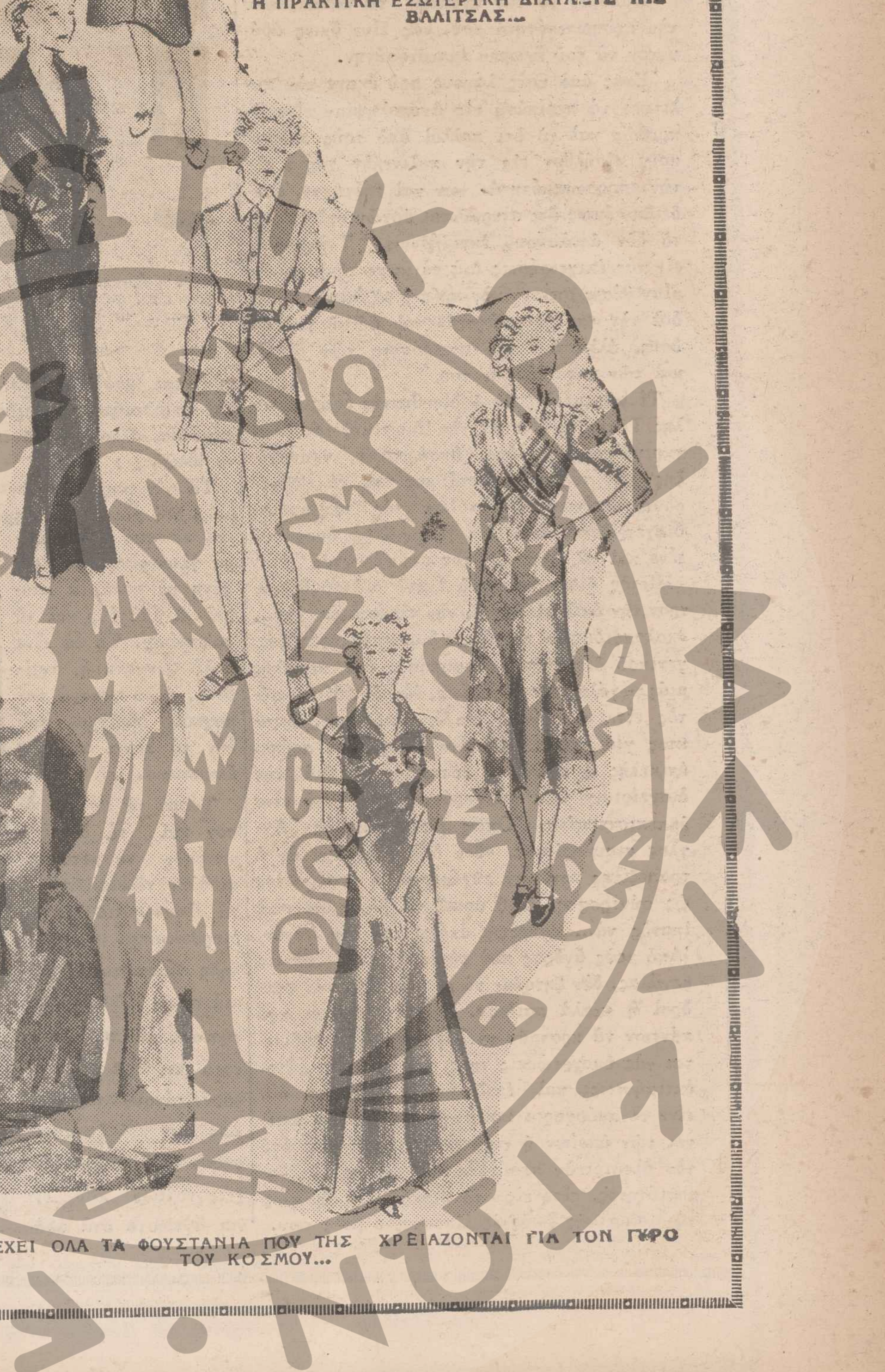

Η ΤΙΤΑ'Ι'ΝΑ ΕΧΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ...

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΤΑΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΛΟΓΟΓΡΑΦΟΥ ΦΡΑΝΚ

ΘΥΜΟΥΜΑΙ νὰ ἔχω ἰδῆ ἄλλοτε ἕνα θεατρικὸ ἔργο ὄχι μεγάλης ἀξίας, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως μοῦ εἶχε κάμει ζωηροτάτη ἐντύπωσι ἕνα ἀπὸ τὰ δευτερεύοντα πρόσωπα τοῦ ἔργου. Ἦτο ὁ τύπος τοῦ πάντοτε εὐχαριστημένου κυρίου, ποὺ σᾶς χτυπᾶ τὴν πλάτη, κάνει τὸν κόσμο ὅλο νἄχῃ κέφι καὶ προχωρεῖ στὴ ζωὴ μὲ τὴν μέθοδον αὐτήν, ἐπειδὴ ἔχει τρόπους ἀφελεῖς καὶ εἶνε πρόσχαρος.

Καθένας στὴν ὕπαρξί του θἄχῃ γνωρίσει ἕνα τύπον τέτοιον προικισμένον μὲ κάποιο ἀρκετὰ πρόστυχο θέλγητρο, ἐνίοτε καὶ μὲ πραγματικὴ προσωπικότητα, πάντοτε ὅμως χωρὶς ἀρχές.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ἰδιότης συχνὰ εἶνε πολύτιμη γιὰ κεῖνον ποὺ τὴν ἔχει. Εἶνε τόση ἡ ἔλλειψις ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν προσωπικότητα, ὥστε κυριολεκτικῶς ὑποδέχονται πανηγυρικῶς ἐκείνους ποὺ ἔχουν τοιαύτην. Ἡ διαφορὰ εἶνε ὅτι προσωπικότης σὰν αὐτὴ ποὺ εἴπαμε, εἶνε ἐντελῶς ἀπατηλή. Εἶνε στάχτη στὰ μάτια. Πράγματι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμο τίποτε τὸ πολυτιμότερο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ἀρχάς, διότι μόνον γιὰ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο μπορεῖ νὰ εἴμεθα βέβαιοι, μόνον σ' ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο μπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ πίστιν ἀνίκανον νὰ διαψεύσῃ προσδοκίας, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ἀρχὰς εἶνε σὰν φυτεμένος σὲ βράχο, τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ μετακινηθῇ.

Καὶ τί ἠρεμία ὑπάρχει εἰς τὴν συναναστροφὴν μὲ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο. Τί πεποίθησις εἰς τὸν λόγον του. Τί σταθερότης εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν συμπεριφοράν του. Πόσον πρόθυμα συγχωρεῖ κανεὶς εἰς ἕνα τύπον τὴν ἔλλειψιν ἐνίοτε λάμψεως, τὴν ἐπιφύλαξιν ποὺ φαίνεται καμμιὰ φορὰ σχεδὸν ψυχρότης.

Ἡ προσωπικότης εἶνε βέβαια σημαντικὸ ἐξαίρετο πρᾶγμα. Ἡ προσωπικότης ὅμως μόνη της εἶνε κάτι τὸ ἐξόχως ἀπατηλό. Εἶνε μία ἰδιότης ἔμφυτος, τὴν ὁποίαν ἔχει κανεὶς ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ καὶ ἠμπορεῖ ἐνίοτε νὰ κατορθώσῃ νὰ καλλιεργήσῃ ἀπαράλλακτα ὅπως κατορθώνουν μερικὲς γυναῖκες ἀσήμαντες ὡς πρόσωπα, νὰ δίδουν μ' ὅλα ταῦτα τὴν ἐντύπωσιν τῆς ὠμορφιᾶς.

Συχνὰ συμβαίνει ἕνας ἄνθρωπος «λαμπρός», ἀξιοσημείωτος ἀπὸ περισσοτέρας τῆς μιᾶς ἀπόψεις νὰ εἶνε μ' ὅλα ταῦτα μέθυσος ἢ ψεύτης, χαρτοπαίκτης ἢ—ἐνίοτε—καὶ κάτι χειρότερο, κλέφτης π. χ.

Ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾶμε, νὰ θαυμάζωμεν τὴν προσωπικότητά του, μᾶς εἶνε ὅμως ἀδύνατον νὰ τοῦ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ἔκανε τὴν πολιτικὴ νὰ περιπέσῃ εἰς ἀνυποληψίαν εἶνε ἀκριβῶς καὶ τὸ ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς εἰσῆλθον εἰς τὴν πολιτικὴν χάρις εἰς τὴν «προσωπικότητά» των καὶ ἐπέτυχαν, ἀπέδειξαν ὅμως ὅτι στεροῦνται ἀρχῶν καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀπολαύουν ἐκτιμήσεως. Τοὐναντίον εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις διὰ νὰ κατακτήσῃ κανεὶς μίαν θέσιν σημαντικὴν πρέπει νὰ διακριθῇ ὄχι διὰ τὴν «προσωπικότητά» του αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ἀλλὰ διὰ τὴν στειρότητα τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν πεποιθήσεών του.

Τί μᾶς μέλλει ἂν ὁ διευθυντὴς μιᾶς μεγάλης Τραπέζης εἶνε εἰς τὴν ἰδιωτικήν του ζωὴν γκρινιάρης, θυμώδης, δυσάρεστος, γρουσούζης, ἐὰν τὰ συμφέροντά μας καὶ τὰ συμφέροντα ἐκείνων τῶν ὁποίων τὰς περιουσίας διαχειρίζεται τοῦ εἶνε τόσον ἱερὰ ὅσον τοῦ εἶνε καὶ τὰ ἰδιαίτερά του συμφέροντα;

Ποιὸς δίδει τσακιστὸ λεπτὸ διὰ τὸ θέλγητρον, τὴν ὁμιλητικότητα, τὴν «λεβεντιά», τὸν... «καλοπαιδισμὸ» τοῦ ἄλφα διοικητοῦ τραπέζης, γενικοῦ διευθυντοῦ ἑταιρείας, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς μεγάλης ἐπιχειρήσεως, ἐὰν ἀντιθέτως αὐτὸς εἶνε μὲν «καλὸ παιδί», λεβέντης, ἔκτακτος γιὰ παρέα, δὲν εἶνε ὅμως ὅσον πρέπει ἐπιμελὴς ἢ ἱκανὸς ἢ εὐσυνείδητος διὰ τὴν διαχείρισιν τῶν συμφερόντων ποὺ τοῦ εἶνε ἐμπεπιστευμένα; Ὅπως ἔλεγε κάποιος Ἄγγλος χιουμορίστας, «δὲν δίδω πεντάρα ἂν ὁ τραπεζίτης μου εἶνε εὐχάριστος ἢ δυσάρεστος ὡς σύντροφος. Μοῦ ἀρκεῖ νὰ ξέρω ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ... κουρέψῃ ἀκόμη καὶ ἕνα αὐγό». Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ποὺ εὑρίσκονται εἰς θέσεις μεγάλας, δὲν ζητοῦμε νὰ εἶνε ὁμιλητικοί, φαιδροὶ ἢ «καλὰ παιδιά». Μᾶς ἐνδιαφέρει πρὸ πάντων νὰ κρατοῦν τὸ λόγο τους, νὰ σέβωνται τὰς ὑποχρεώσεις τους. Οἱ πράγματι ἄξιοι ἐκτιμήσεως καὶ ἐπιζητήσεως ἄνθρωποι δὲν εἶνε οἱ πρόσχαροι καὶ εὐχάριστοι. Εἶνε ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ εἶνε ἡ ἴδια, εἴτε ὑπὸ τὸν ἠλεκτρικὸν προβολέα τοῦ φωτὸς τῆς δημοσιότητος, εἴτε εἰς τὸ διακριτικὸν ἡμίφως τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς ἐξελίσσεται ὁ βίος των.

ΟΛΕΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΡΑΙΕΣ

Ὡραῖα μπράτσα

ΤΑ ΜΠΡΑΤΣΑ μιᾶς ὡραίας γυναίκας πρέπει νἄχουν χάρι καὶ ἀπόλυτη τελειότητα γραμμῆς ! Αὐτὸ τὸ ξέρουν ὅλες μας οἱ ἀναγνώστριες καὶ ὅλες ὀνειρεύονται ὡραῖα μακρυὰ μπράτσα, κομψὰ καὶ ἁρμονικά, ποὺ νὰ δίνουν ἔκφρασι καὶ χάρι καὶ στὶς μικρότερες χειρονομίες των.

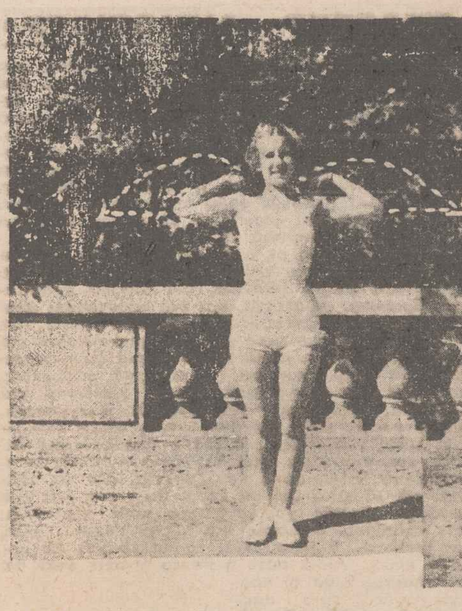

1. Τόνωσις τῶν μυῶν τῶν βραχιόνων. Φέρτε τοὺς ἀλτῆρας στοὺς ὤμους κάμπτοντας τοὺς ἀγκῶνας ποὺ πρέπει νὰ βρίσκωνται στὸ ὕψος τῶν ὤμων. Τεντῶστε τὰ μπράτσα ὁριζοντίως καὶ ξαναφέρτε τα στοὺς ὤμους 15 φοράς.

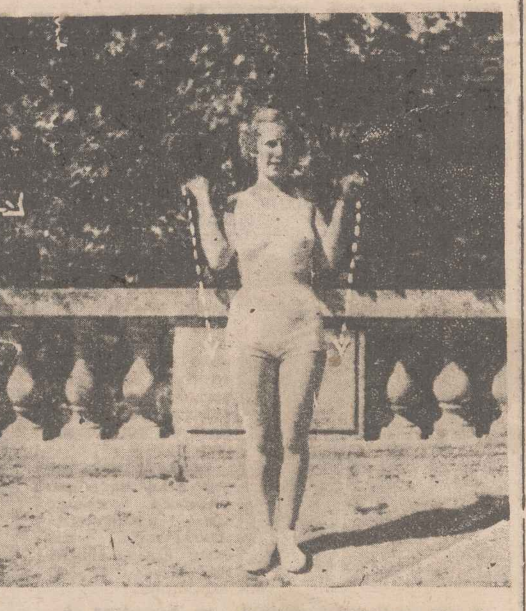

2. Εὐκαμψία τῶν ἀγκώνων. Κάμψατε τὴν ὠλένην φέροντας τοὺς ἀλτῆρας στοὺς ὤμους. Κατεβάστε τὰ χέρια πρὸς τοὺς μηρούς, ἐπαναλάβατε 20 φορές.

Γιὰ νὰ εἶναι ὡραῖο τὸ μπράτσο πρέπει νὰ εἶναι λεπτό, ἁπαλὸ καὶ στρογγυλό, νὰ τὸ αἰσθάνεται κανεὶς στερεὸ κάτω ἀπὸ μιὰ λεπτὴ καὶ περιποιημένη ἐπιδερμίδα. Ἀλλὰ πόσα μπράτσα, ἀλλοίμονο, ἀνταποκρίνονται σ' αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες ;

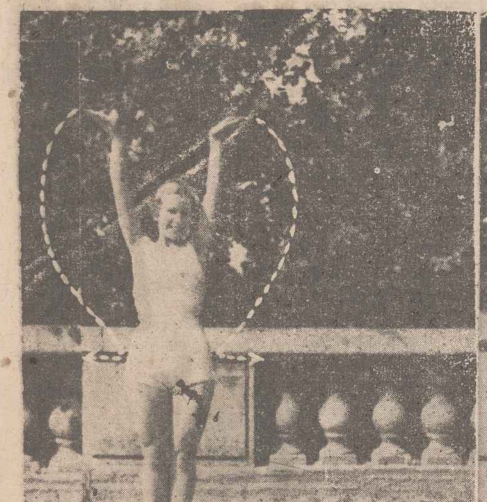

3. Εὐκαμψία τῶν καρπῶν. Ὑψώσατε τὰ μπράτσα καθέτως, κάμπτοντας τοὺς καρπούς. Κατεβάστε τὰ μπράτσα ὁριζοντίως κατὰ μῆκος τῶν μηρῶν 20 φοράς.

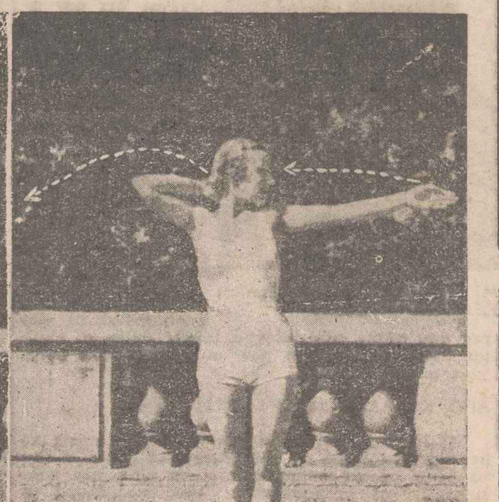

4. Εὐκαμψία λαιμοῦ, μπράτσου καὶ ὤμου. Φέρτε τὸ ἕνα χέρι στὸν τράχηλο μὲ τὸν ἀγκῶνα στὸ ὕψος τοῦ ὤμου. Τεντῶστε τὸ ἄλλο μπράτσο ὁριζοντίως, στρέφοντας πρὸς αὐτὸ τὸ κεφάλι σας. Ἐπαναλάβατε τὴν κίνησι ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ 20 φοράς.

Τὰ μὲν παρουσιάζουν μιὰ ἐπιδερμίδα ἀνώμαλο ποὺ μόνο τὸ τρίψιμο μὲ τὸ τρίχινο γάντι καὶ κατόπιν τὸ ἄλοιμα μὲ γλυκερίνη ἀναμιγμένη μὲ κολώνια μπορεῖ νὰ ἀπαλύνῃ καὶ νὰ μαλακώσῃ. Τὰ δὲ εἶνε πολὺ ἀδύνατα ἤ, ἀντίθετα, πολὺ χοντρὰ καὶ παχειά, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὰ κάνει καθόλου ἑλκυστικά.

Τόσον τὰ πρῶτα, ὅσον καὶ τὰ δεύτερα μποροῦν νὰ μεταμορφωθοῦν τέλεια, γιατὶ τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ διορθώνονται μὲ κατάλληλη γυμναστική. Μὲ μιὰ σειρὰ εἰδικῶν κινήσεων, τὰ πολὺ ἀδύνατα μπράτσα δυναμώνουν, χάνουν τὶς γωνίες των καὶ ξαναβρίσκουν τὸ θέλγητρο τῶν χειρονομιῶν ποὺ εἶναι ἄγνωστο στὰ ἀδύνατα μπράτσα ποὺ οἱ κινήσεις των φαίνονται τόσον ἀπότομες καὶ σκληρές.

Γιὰ τὰ χοντρὰ ἢ παχειὰ μπράτσα πάλι ἡ γυμναστικὴ εἶναι τὸ καλλίτερο μέσο διορθώσεως καὶ θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ στρῶμα τοῦ λίπους μὲ γεροὺς μῦς. Αὐτὸ θὰ κάνῃ τὰ μπράτσα πιὸ ἐλαφρὰ καὶ θὰ τοὺς δώσῃ ὅλη τους τὴ χάρι.

Γιὰ ὅλες τὶς περιπτώσεις συνιστῶ τὴν χρησιμοποίησι μικρῶν ἀλτήρων. Οἱ ἀναγνώστριές μου ποὺ εἶναι ἀσυνήθιστες μποροῦν ν' ἀρχίσουν μὲ 250 γραμμάρια βάρους σὲ κάθε χέρι καὶ νὰ φθάσουν στὸ ἕνα κιλὸ χωρὶς κούρασι. Τὰ ὄργανα αὐτὰ διευκολύνουν τὴν ἐργασία καὶ τὴν μυϊκὴ συστολή, βοηθοῦν στὴν γένεσι τοῦ μυὸς καὶ στὴν ἐλάττωσι τοῦ λίπους—τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ἀποκτήσετε ὡραίαν γραμμὴν μπράτσου καὶ λαιμοῦ. Ἡ χρῆσις αὐτὴ τῶν ἀλτήρων δὲν παρουσιάζει κανένα κίνδυνον μυϊκῆς ὑπερτροφίας, οἱ μεγάλοι μῦς ποὺ βλέπετε στοὺς ἀκροβάτες ἀναπτύσσονται ἀπὸ ἄρσι ὑπερβολικῶν βαρῶν καὶ ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἐξάσκησι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον, βέβαια, δὲν πρόκειται νὰ κάμετε.

Ἐργασθῆτε λοιπὸν μὲ πεποίθησι, κρατῶντας τοὺς μικροὺς ἀλτῆρας, ἐκτελεῖτε καλά, ἐναλλάσσοντας ὅσο τὸ δυνατὸν τὰς ἀσκήσεις κάμψεως καὶ ἐκτάσεως ποὺ σᾶς ὑποδεικνύω. Θὰ ἐκπλαγῆτε καὶ θὰ ἐνθουσιασθῆτε βλέποντας τὰ μπράτσα σας νὰ γίνουν λεπτά, στρογγυλὰ καὶ στερεά, ἔτσι ὅπως τὰ ἐπιθυμεῖτε.

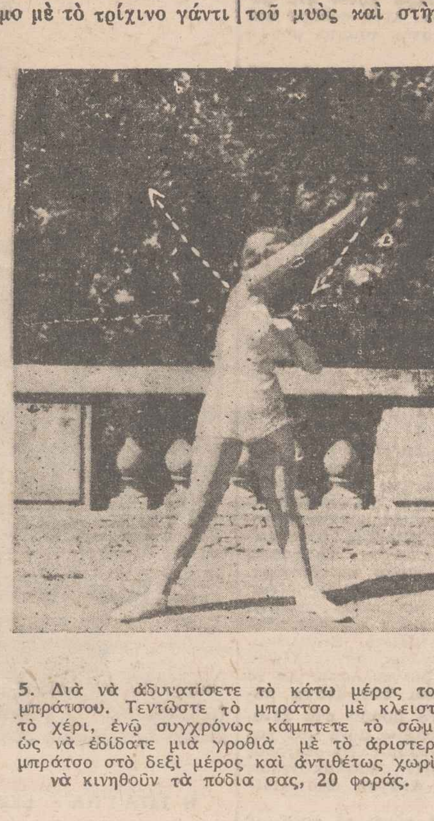

5. Διὰ νὰ ἀδυνατίσετε τὸ κάτω μέρος τοῦ μπράτσου. Τεντῶστε τὸ μπράτσο μὲ κλειστὸ τὸ χέρι, ἐνῷ συγχρόνως κάμπτετε τὸ σῶμα ὡς νὰ ἐδίδατε μιὰ γροθιὰ μὲ τὸ ἀριστερὸ μπράτσο στὸ δεξὶ μέρος καὶ ἀντιθέτως χωρὶς νὰ κινηθοῦν τὰ πόδια σας, 20 φοράς.

ΤΡΩΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΕΣ

ΝΑΙ,.. ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΛΕΠΤΟΣ ;

ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ μας θἄπρεπε νὰ συνίσταται μόνο ἀπὸ σαλάτες: κυττάξετε τί ὀρεκτικὸ τραπέζι μᾶς ἁπλώνει ἡ φύσις !

Ἕνα γεῦμα ἀπὸ σαλάτες, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν ὑγεία: μᾶς προμηθεύει τὶς μεταλλικὲς οὐσίες καὶ τὶς βιταμίνες χωρὶς τὶς ὁποῖες δὲν θὰ εἴχαμε νεότητα, δροσιά, λάμψι στὰ μάτια. Ἡ χρῆσις τῆς σαλάτας δίνει στὰ ἐσωτερικά μας ἔντερα τὴν πρώτη ὕλη γιὰ τὴν κανονική των λειτουργία.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέχετε εἶναι οἱ πολλὲς σάλτσες. Δυὸ κουταλιὲς λεμόνι καὶ μιὰ λάδι εἶναι ἀρκετά.

Ἐὰν βάζετε περισσότερο λάδι ἀπὸ λεμόνι τότε θὰ παχύνετε χωρὶς ἀμφιβολία.

Σᾶς ἀκούω νὰ μοῦ λέτε μὲ μιὰ φωνή: —Καλὰ ἐμεῖς, ἀλλὰ οἱ ἄνδρες μας, τί θὰ λέγανε ἂν τοὺς παρουσιάζαμε ἀντὶ φαγητὸ σαλάτα γιὰ μεσημεριανό;

Θὰ σᾶς ἀπαντήσω: «Γιατί ὄχι, τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται γιὰ τὴν ὑγεία ὅλων;»

Μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῆς διαίτης μου ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνδρες ποὺ διευθύνουν μεγάλες ἐπιχειρήσεις. Τὸ μεσημέρι τρέφονται μὲ τὶς «σαλάτες μου» καὶ τὶς βρίσκουν θαυμάσιες, ὅπως βρίσκουν καὶ τὸν ἑαυτό τους πολὺ ἐν τάξει. Κι' αὐτοί, σᾶς βεβαιῶ, δὲν τὸ κάνουν μόνο γιὰ νὰ διατηρήσουν μιὰ συμπαθητικὴ γραμμή, ἀλλὰ καὶ γιατὶ κατάλαβαν ὅτι εἶναι ἡ ἰδεωδεστέρα τροφὴ γιὰ ὅσους ἔχουνε πολλὴ ἐργασία τὸ ἀπόγευμα.

Βεβαίως τὴν σαλάτα αὐτὴν θὰ τὴν συνοδεύουν πάντα φροῦτα ὅπως καὶ καφὲς ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο ποτόν.

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΡΩΤΕ ΚΑΛΑ

Ἀφοῦ προσέξετε τόσο τὴν τροφή σας ὅλη τὴν ἡμέρα, τὸ βράδυ μπορεῖτε σχεδὸν νὰ φᾶτε ὅ,τι θέλετε. Τὸ μόνο ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε εἶναι πὼς πρῶτα πρέπει νὰ τρῶτε ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ καὶ κατόπιν ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΣΑΣ ΑΡΕΣΕΙ. Θὰ σᾶς συνιστοῦσα ν' ἀρχίσετε ἔτσι: Παίρνετε πρῶτα μιὰ σαλάτα, κατόπιν κρέας ὅπως τὸ θέλετε, μὰ μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ νὰ τὸ συνοδεύετε μὲ δυὸ ἢ τριῶν εἰδῶν χορταρικά. Στὴ θέσι τοῦ ψωμιοῦ ἢ τῆς πατάτας παίρνετε αὐτὰ ποὺ ὀνομάζουν «ὡραῖα ξεγελάσματα», δηλαδή, καρόττα, ρόκα, κρεμύδια, ρεπανάκια, ἀντικαθιστοῦν περίφημα τὴν ἀνάγκην τοῦ ὀργανισμοῦ γιὰ ἄμυλον. Τελειώνετε πάντα μὲ ἄφθονα φροῦτα ἢ ὠμὰ ἢ κομπόστα. Καὶ κάποτε-κάποτε κανένα γλύκισμα.

Σὲ λίγο καιρὸ θὰ δῆτε πὼς αὐτὴ ἡ δίαιτα θὰ σᾶς χορταίνῃ περίφημα. Νὰ ποιὸ εἶναι τὸ μυστικό μου. Εἶναι ἁπλούστατο κι' ὅμως θἄπρεπε νὰ τὸ ἐφαρμόζετε. Δὲν φτάνει μόνο νὰ λυώσετε μερικὰ κιλὰ ποὺ σᾶς προσθέτουν χρόνια καὶ σᾶς χαλοῦν τὴν σιλουέττα. Χρειάζεται νὰ δώσετε μὲ μιὰ σωστὴ δίαιτα χημικῶς, ὅλη ἐκείνη τὴν δύναμι καὶ τὴν ὑγεία ποὺ χρειάζεται τὸ σῶμα γιὰ νὰ ἀνθέξῃ στὶς ἀσθένειες, γιὰ νὰ ἀντισταθῇ καὶ ὄχι νὰ ὑποκύπτῃ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ λίπους.

ΜΗΝ ΠΙΝΕΤΕ ΠΟΛΥ ΝΕΡΟ

Ἐὰν θέλετε νὰ χάσετε βάρος δὲν πρέπει νὰ πίνετε σκέτο νερό. Τὸ νερὸ χοντραίνει, φουσκώνει τὸ σῶμα. Οἱ τζόκεϋ καὶ οἱ ἀθλητές, ὅταν πρέπει νὰ ἔχουν ἕνα ὡρισμένο βάρος, ξέρουν πὼς πρέπει νὰ κρατήσουν κάποια ἀπόστασι τόσο στὸ νερό, ὅσο καὶ στὶς πιατέλες μὲ τὰ γλυκά. Αἰσθάνονται — καὶ ἡ ἐπιστήμη τοὺς δικαιολογεῖ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο — ὅτι τὸ νερὸ βαραίνει τὸ σῶμα.

Εἰσέρχεται μέσα στὶς ἶνες καὶ τοὺς γίνεται ὑπερβολικὸ βάρος. Γιὰ κείνους ποὺ πίνουν πολὺ νερὸ θὰ τοὺς φανῇ τρομερὸ ν' ἀφήσουν τὴν γλυκειὰ αὐτὴ συνήθεια. Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀντιμετωπίζουν τραγικὰ τὸ ζήτημα. Γιατὶ πρῶτα-πρῶτα, ἂν τρῶτε πολλὰ φροῦτα φρέσκα καὶ σαλάτες, παίρνετε ἤδη σὲ στερεὰ μορφὴ μιὰ σημαντικὴ ποσότητα νεροῦ. Τὰ πράσινα λαχανικὰ ἔχουν σὰν κύριο συστατικό τους τὸ νερὸ «τὸ ζωντανὸ» νερό, ποὺ ἀπέσταξε μέσα τους ἡ δύναμις τοῦ ἥλιου. Ἔπειτα φροντίζετε τὸ τί τρῶτε. Συνήθως πίνει κανεὶς πολὺ νερὸ μετὰ ἀπὸ ἁλμυρὰ καὶ καρυκευμένα φαγητά. Ἐγώ, γιὰ μένα, συνιστῶ πάντα στοὺς μαθητάς μου νὰ μὴν ἁλατίζουν ποτὲ τὰ φαγητὰ ἐνῷ βράζουν. Καὶ ἐξ ἄλλου ἀντὶ τοῦ ἄσπρου ἁλατιοῦ, μεταχειριζόμεθα ἕνα ἁλάτι φυτικὸ πλούσιο σὲ στοιχεῖα μεταλλικά.

Καὶ ἔτσι αὐτομάτως ἀποφεύγομε τὸ ὑπερβολικὸ ἁλάτισμα, δίνοντας κάποιαν ἄλλη ὤμορφη γεῦσι στὸ φαγητό. Ἀποφεύγετε τὰ ἁλμυρὰ λοιπὸν καὶ ὅ,τι δήποτε ἄλλο τραβᾶ νερό.

GALEYFORD

□□□

– Ἔπνιξε ἕνα βρέφος ἀπὸ τὸ πολὺ μεθῦσι.

Εἰς ἕνα χωριὸ τῆς Γαλλίας ἕνας μέθυσος ἀλήτης ἐσώθη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πλήθους ποὺ ἤθελε δικαίως νὰ τὸν λυντσάρῃ, κατόπιν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν τῆς ἀστυνομίας.

Τὸ κτῆνος αὐτό, περνοῦσε τύφλα στὸ μεθῦσι κοντὰ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Κάγι, ὅπου ἕνα παιδάκι ἡλικίας 19 μηνῶν ἔπαιζε πλάϊ ἀπὸ τὸν πατέρα του. Ὁ ἀλήτης ἅμα τὸ εἶδε τὸ ἁρπάζει καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ κάμῃ τίποτε ὁ δυστυχὴς πατέρας, τὸ ἐπέταξε μέσα στὸ ποτάμι γιὰ νὰ ἀστειευθῇ.

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ...

ΤΟ ΞΕΡΟ ΚΛΑΔΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΖΑΛΟΥ

Ο ΛΩΡΑΝ ντ' Ἀσσᾶς ἦταν καθισμένος σ' ἕνα μπάγκο στὸ σκοτάδι, σὰν χαμένος μέσα στὴ νύχτα. Ἦταν μία νύχτα ἀνοιξιάτικη, διάφανη, μοσχοβολιὲς γεμάτη, μιὰ νύχτα γεμάτη ἔρωτα καὶ μελαγχολία. Ἡ μυρωδιὰ ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ τὶς πασχαλιὲς ποὺ πλαισίωναν τὶς ἀλλέες τοῦ κήπου, τρυφερὴ καὶ ἐρωτιάρικη, ἔμοιαζε σὰν νἄρπαξε τὴν ψυχή, ὅπως ἁρπάζει τὴν ψυχὴ ἡ μουσικὴ γιὰ ὅσους τὴν αἰσθάνονται.

Ὁ Λωρὰν ἔξαφνα ἄκουσε τὴν ἄμμο τῆς ἀλλέας νὰ τρίζῃ. Ἀνατρίχιασε. Σκέφθηκε πὼς ἴσως θἆταν ἡ γυναίκα του καὶ ἤθελε τόσῳ πολὺ νὰ μείνῃ μόνος ἐκείνη τὴν ὥρα ἐκεῖ στὸν κῆπο χαμένος μέσα στὸ σκοτάδι τῆς αἰθέριας αὐτῆς νύκτας. Ἀναρωτιόταν ἂν θὰ εἶχε τὴν τύχη νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτός, ὅταν ἔξαφνα εἶδε νἄρχεται ὄχι ἡ γυναίκα του, ἀλλὰ ἡ κουνιάδα του ἡ Φρανσοὰζ. Προχωροῦσε θεία, μὲ τὴν ὑπέροχη κορμοστασιά της, λυγερὴ σὰν καλάμι, αἰθέρια καὶ προκλητική, ὤμορφη σὰν Ἄρτεμις καὶ σὰν Ἀφροδίτη, μὲ μίαν ὠμορφιὰ παράξενη, ἀπερίγραπτη, μοναδική, μιὰν ὠμορφιὰ ποὺ ἐνέπνεε συγχρόνως σεβασμὸ μέχρι λατρείας καὶ πόθο μέχρι παροξυσμοῦ τόσον ἔντονου, ὥστε νὰ αἰσθάνεται κανεὶς σὰν ἕνα αἴσθημα σωματικῆς σχεδὸν ὀδύνης ὑπὸ τὸ κέντρισμά του.

Δὲν εἶπε λέξι ἡ Φρανσοὰζ, ἀλλὰ κάθησε μὲ τὰ μάτια κυττάζοντας ἐμπρὸς ἀπλανῆ, σχεδὸν σκληρά. Ἐκάθησε στὸν μπάγκο δίπλα στὸν Λωράν.

...Ὁ Λωρὰν χωρὶς νὰ πῇ λέξι τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Αὐτὴ δὲν ἔκαμε καμμιὰ ἀντίστασι, καμμία κίνησι, ἔμεινε ἀκίνητη σὰν νὰ ἦταν μόνη.

Σιγά, μὲ φωνὴ γεμάτη τρυφεράδα ὁ Λωρὰν τῆς μουρμούρισε:

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ σᾶς ξαναβλέπω ἀκόμη μιὰ φορὰ ἔτσι μόνη σας Φρανσοὰζ, πρὶν παντρευθῆτε. Αὔριο πιὰ δὲν θὰ ἀνήκετε στὸν ἑαυτό σας καὶ τὸ σπίτι αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον ζῆτε ἐδῶ καὶ δύο χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ βγήκατε ἀπὸ τὶς καλόγρηες θὰ μείνῃ σὰν ἄδειο ὅταν θὰ φύγετε, γιατὶ τὸ γέλιο σας, τὰ νειᾶτα σας, ἡ δροσιά σας τὸ γέμιζαν... Ἀλλὰ τί σᾶς μέλλει σᾶς γιὰ τὴ δική μας τὴ λύπη ; Σεῖς εἴσαστε εὐτυχής...

Ὁ ὑπέροχος μποῦστος τῆς ὤμορφης κοπέλλας σὰν νὰ λύγισε. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ἀπήντησε σταθερά:

—Ναί, Λωράν, εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ φεύγω.

—Ἤσαστε λοιπὸν τόσῳ ἄσχημα στὸ σπίτι αὐτὸ κοντά μας;

—Ὄχι, Λωράν, δὲν ἤμουν ἄσχημα ἐδῶ, ἀλλὰ θὰ εἶμαι καλλίτερα μακρυὰ ἀπὸ σᾶς.

—Φρανσοὰζ, τὶ λέτε ; Σᾶς λύπησα μήπως χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, πέστε μου...

—Μοῦ κάνατε τὸ καλλίτερο καὶ τὸ χειρότερο, Λωράν... Λωρὰν πόσο ἀγαπᾶτε τὴ γυναῖκα σας.

—Ναὶ τὴν ἀγαπῶ, μ' ἕνα ἔρωτα ἥσυχο καὶ ...σίγουρο... Ἀλλὰ τί θὰ ποῦν ὅλα αὐτά;

—Τὴν ἀγαπᾶτε τόσο, Λωράν,—ἐμουρμούρισεν ἀνάμεσα στὰ χείλη της ἡ Φρανσοὰζ— ὥστε ποτέ σας δὲν μὲ προσέξατε. Ποτὲ δὲν εἴπατε μέσα σας ὅτι εἶμαι ὤμορφη. Ποτέ σας δὲν σκεφθήκατε ὅτι μποροῦσε νὰ ὑποφέρω, νὰ βασανίζωμαι κοντά σας...

Ὁ Λωρὰν εἶχε γίνει κατακίτρινος. Ἡ καρδιά του τοῦ φαινόταν ὅτι ἐκινδύνευε νὰ σπάσῃ... Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ τὰ αὐτιά του, τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

—Φρανσοὰζ, ἀπήντησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σωπᾶστε. Δὲν θέλω, δὲν πρέπει, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβω τί θέλετε νὰ πῆτε...

—Γιατί ὄχι; Τί σημασία ἔχει τώρα; Αὔριο δὲν θἆμαι πιὰ ἐδῶ, παντρεύομαι τὸν Μαρσὲλ Κὸστ καὶ φεύγω γιὰ τὴν Βομβάη, γιὰ τὶς Ἰνδίες τὴν ἴδια μέρα. Ἄλλως τε νομίζετε πὼς τὸν παντρεύθηκα γιὰ ἄλλον λόγο; Ὄχι, Λωράν, τὸν παντρεύτηκα μόνον γι' αὐτό, γιατὶ μένει στὴ Βομβάη, στὶς Ἰνδίες, μακρυὰ ἀπὸ δῶ. Ἔτσι δὲν θἆμαι πιὰ κοντά σας. Πηγαίνω στὴν ἐξορία μου μὲ ἀπελπισία, ἀλλὰ καὶ μὲ χαρά, μὲ τὴν τραγικὴ χαρὰ ποὺ εἶνε καμωμένη ἀπὸ ἀπελπισία. Ἐκεῖ κάτω, μακρυά, σ' ἕνα τόπο τσουρουφλισμένο ἀπὸ τὸν φοβερό του ἥλιο, θὰ μπορῶ τοὐλάχιστον νὰ ὑποφέρω μὲ ὅλη μου τὴν ἄνεσι, νὰ ὑποφέρω χωρὶς νὰ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ κρύβωμαι....

Ὁ Λωρὰν σηκώθηκε ἀπότομα καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη, σὰν καὶ κάποιος νὰ τοὔσφιγγε τὸ λαιμό:

—Δὲν θέλετε νὰ πῆτε, πιστεύω, ὅτι ἠθέλησες αὐτὸν τὸν ἀνόητο, τὸν ἐξωφρενικὸ γάμο μόνον καὶ μόνον γιὰ μένα, ἐξ αἰτίας μου;

Μὲ φωνὴ παλλομένη ἀπὸ κάποιο εἶδος μελαγχολικοῦ μεθυσιοῦ, μὲ τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν ζέσιν μάρτυρος τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, παλλομένη ὅλη ἀπὸ τὸν πόθο καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἕνα πόθο προκαλοῦντα ρίγη ἀπὸ τὴν συναίσθησιν ὅτι θὰ μείνῃ ἀνικανοποίητος, ἕνα ἔρωτα παροξυνόμενον ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τῆς θυσίας ποὺ τὸν σκοτώνει, ἡ Φρανσοὰζ ἀπήντησε μὲ σπαραγμὸ ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς της:

—Σᾶς ἄφησα νὰ πιστέψετε ὅτι παντρεύομαι ἀπὸ ἔρωτα καὶ τὸ πιστέψατε. Αἴ λοιπόν, ἐπειδὴ μὲ ρωτᾶτε, Λωράν, μάθετέ το. Μάλιστα ἐξ αἰτίας σας, μόνον ἐξ αἰτίας σας παντρεύομαι τὸν Μαρσέλ. Ἐξ αἰτίας σας, μόνον ἐξ αἰτίας σας φεύγω. Ἐδῶ ὑπέφερα πολύ.

Ἴσως ἐκεῖ κάτω νὰ γιατρευθῶ. Ἐδῶ θὰ τρελλαινόμουνα...

—Εἴσαστε τρελλή, Φρανσοάζ; Ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτε γιὰ νὰ προσελκύσω τὸν...

Δὲν τόλμησε νὰ συμπληρώσῃ: «τὸν ἔρωτα». Ἡ λέξις τοῦ ἔκαιε τὰ χείλια καὶ σώπασε.

Τὸ φεγγάρι κατέβαινε πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ στὸν ἴσκιο ποὺ μεγάλωνε ὁ Λωρὰν ἔβλεπε νὰ λυγίζῃ ἐπάνω στὸν πέτρινο πάγκο τὸ ὑπέροχο σῶμα τῆς ὡραίας κοπέλλας ποὺ ἔτσι ταπεινώνονταν μπροστά του ἀνοίγοντάς του τὴν καρδιά της, μιὰ καρδιὰ γεμάτη ἔρωτα γι' αὐτόν...

Ἡ Φρανσοὰζ σήκωσε τὸ κεφάλι, τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ ἀπαντῶντας στὰ τελευταῖα του λόγια τοῦ εἶπε:

—Ἄ, ναί, ὅσο γι' αὐτὸ πράγματι ποτὲ δὲν κάνατε τίποτε γιὰ νὰ προσελκύσετε τὸν ἔρωτά μου. Μάλιστα δὲν μὲ προσέξατε κἂν ποτέ. Σὰν νὰ μὴ ὑπῆρχα κἂν γιὰ σᾶς. Ἴσως μάλιστα αὐτή σας ἡ ἀδιαφορία ἀκριβῶς νὰ ὑπῆρξε ἡ πρώτη αἰτία ποὺ μ' ἔκανε νὰ ταραχθῶ στὴν ἀρχὴ ὅταν βρέθηκα κοντά σας, νὰ σᾶς ἀγαπήσω, ἔπειτα ὅπως σᾶς ἀγάπησα. Σεῖς ὅμως ποτὲ δὲν μὲ προσέξατε, ποτέ...

Ὁ Λωρὰν ἔσκυψε πρὸς τὴν νέα κοπέλλα, ποὺ τώρα εἶχε ξεσπάσει σ' ἕνα σιγαλό, βουβό, πνιχτὸ καὶ γι' αὐτὸ σπαρακτικώτερο κλάμα, μὲ τὸ ὡραῖο της κεφάλι χωμένο ἀνάμεσα στὶς παλάμες της, ἔσκυψε ὥστε τὸ στόμα του νὰ βρεθῇ δίπλα στὸ αὐτί της:

—Φρανσοὰζ, τῆς μουρμούρισε, σᾶς ἔδειχνα τόση ἀδιαφορία ἀκριβῶς γιατὶ αἰσθανόμουνα τὸν ἑαυτό μου ἔνοχο ἀπέναντί σας. Ἔνοχο γιατὶ ἴσα - ἴσα μὲ ἐνδιαφέρατε πολύ. Οὔτε σεῖς δὲν καταλάβατε—ὅπως δὲν κατάλαβα καὶ γὼ τὸ δικό σας δρᾶμα—τί συνέβαινε στὴν δική μου τὴν καρδιά. Καὶ σεῖς δὲν καταλάβατε ὅτι ὅπως σεῖς ἔτσι καὶ ἐγὼ ἐπάλαιψα μὲ ὅλες μου τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῆτε τὸ αἴσθημά μου. Ὅπως ἐγὼ δὲν ἀντελήφθην ὅτι δὲν παντρευόσαστε ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὸν Μαρσέλ, ἔτσι καὶ σεῖς δὲν καταλάβατε ὅτι ἐὰν ἐπάλαιψα μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου γιὰ νὰ ματαιώσω αὐτὸν τὸν γάμο, δὲν τὸ ἔκανα γιὰ κανένα ἄλλο πράγματι λόγο, ἀλλὰ μόνον γιὰ νὰ μὴ μᾶς φύγῃς, γιατὶ μόνον κοντά σας ἤμουν εὐτυχισμένος, γιατὶ μοῦ εἴσαστε ἀπαραίτητη στὴ ζωή μου. Καὶ τώρα, τώρα ποὺ μοῦ φεύγετε, τώρα ποὺ σκέπτομαι ὅτι θὰ μείνω μόνος, φοβᾶμαι. Ἂν ξέρατε πόσο φοβᾶμαι. Φρανσοάζ... Τί θὰ κάνω ὅταν πιὰ δὲν θἆσαστε ἐδῶ;

Ἐσοίχθηκε στὰ πόδια της, προσπαθῶν νὰ τραβήξῃ τὰ χέρια της ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, τὸ ὁποῖον ἡ Φρανσοὰζ ἔκρυβε πάντοτε μέσα στὶς παλάμες της, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τῆς μιλᾷ μὲ πάθος, μὲ σπαραγμό, σὰν τρελλός, σφίγγοντάς της τὰ χέρια, προσπαθῶντας νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό της, νὰ διαβάσῃ στὰ μάτια της:

—Λωράν, Λωράν, τοῦ μουρμούριζεν ἐκείνη, πάντοτε σπασμωδικὰ σφίγγοντας τὶς παλάμες της γύρω ἀπὸ τὸ ὑπέροχο μουτράκι, τὸ βρεμμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα. Λωράν, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σηκωθῆτε. Τί κάνετε, μὰ τί κάνετε λοιπόν; Σᾶς ἐξορκίζω, φυλαχθῆτε... Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ εἶνε ἀνοικτή. Θὰ μᾶς δοῦν. Ἀλήθεια λοιπόν; Εἶνε ἀλήθεια, Λωράν, ὅτι μ' ἀγαπούσατε ; Ὅτι μ' ἀγαπᾶτε; Ἄ, ἂν μποροῦσα νὰ τὸ πιστεύσω τοὐλάχιστον θἄπαιρνα μαζύ μου ἐκεῖ κάτω στὴν ἐξορία μου αὐτὴ τὴν ὑπέροχη πεποίθησι γιὰ ἀνάμνησι. Νὰ ξέρω ὅτι μὲ σκεπτόσαστε μὲ τρυφερότητα, μὲ πάθος, μὲ φθάνουν αὐταὶ αἱ σκέψεις γιὰ νὰ γεμίσουν τὴν δυστυχισμένη μου ζωὴ τῆς ἐξορίας ἐκεῖ κάτω...

—Φρανσοὰζ λυπηθῆτε με.

—Λωράν, Λωράν, ἂν μοῦ λέγατε τώρα «χάλασε αὐτὸ τὸ γάμο, ἔλα...» θὰ τὰ ἄφινα ὅλα χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, χωρὶς τὴν παραμικρὴ λύπη... Λωρὰν μοῦ τὸ ζητᾶς; Λωρὰν θέλεις;

—Φρανσοὰζ σκέψου, μὴ μὲ βάλῃς σὲ πειρασμό, σκέψου τὴ Μαργαρίτα...

Ἡ Φρανσοὰζ ἀναστέναξε δυνατά, ἀναστέναξε σὰν νὰ πέθαινε, σὰν νὰ τῆς ξερρίζωναν τὴν καρδιά...

—Βλέπεις τώρα, Λωράν, καταλαβαίνεις ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷς ὅπως σὲ ἀγαπῶ ἐγώ; Οἱ ἄνδρες δὲν ξέρουν ν' ἀγαποῦν. Ἐγὼ ὅμως θὰ θυσίαζα τὰ πάντα γιὰ σᾶς. Δυστυχῶς δὲν ἔχω νὰ θυσιάσω τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕναν ἀρραβωνιαστικό, γιὰ τὸν ὁποῖον ἄλλως τε δὲν ἔχω τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον.

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ φωνὴ ποὺ ἀντήχησε παράξενα στὴ μυρωμένη σιγαλιὰ τῆς νύχτας σὰν στρίγγλισμα, ἕνα νευρικό:

—Λωρὰν ποῦ εἶσαι;

—Φρανσοάζ, πρέπει νὰ χωρισθοῦμε, νὰ ἡ Μαργαρίτα ἔρχεται,

Ἡ Φρανσοὰζ χωρὶς νὰ πῇ λέξι σηκώθηκε, ἔσπασε ἕνα μικρὸ κλωνάρι πασχαλιᾶς ἀνθισμένης, φίλησε μὲ πάθος τὰ τραχειὰ φύλλα καὶ τὶς λεπτὲς αἰθέριες τοῦφες τῶν μὼβ λουλουδιῶν καὶ πέταξε τὸ κλωνάρι στὸ πρόσωπο τοῦ Λωράν.

—Ἀντίο Λωράν, τοῦ εἶπε, ἀντίο, καὶ νὰ θυμᾶσαι πάντα ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο πλάσμα ποὺ νὰ σ' ἀγάπησε ἢ νὰ μπορέσῃ νὰ σ' ἀγαπήσῃ ὅπως σ' ἀγάπησα καὶ ὅπως νοιώθω πὼς θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σ' ἀγαπῶ ὅσο ζῶ ἐγώ...

Ἔφυγε, χάθηκε στὸ σκοτάδι καὶ ὁ Λωρὰν μὲ τὰ μάτια τώρα αὐτὸς γεμᾶτα δάκρυα φίλησε τρυφερά, μὲ πάθος πολύ, ἀτέλειωτα τὸ κλωνάρι, τὸ ἀνθισμένο κλωνάρι τῆς πασχαλιᾶς ποὺ τοὔχε πετάξει στὸ πρόσωπο ἡ ἀγαπημένη του, ἀποχαιρετισμὸ ὕστατο, ποιητικὸ καὶ σπαρακτικό.

Ποτὲ πιὰ δὲν ξανάειδε τὴ Φρανσοὰζ, τὴν κουνιάδα του ὁ Λωρὰν Ντ' Ἀσσᾶς. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Φρανσοὰζ ἐπανήρχετο, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ διασχίσῃ περαστικὴ τὴν Γαλλίαν καὶ νὰ ξαναφύγῃ σχεδὸν ἀμέσως πάλιν διὰ τὴν Βομβάην. Τὰ χρόνια πέρασαν ἀργὰ καὶ βαρειὰ καὶ στὸ πέρασμά των ὁ ἔρωτας τοῦ Λωρὰν ἐμαράθηκεν, ἡ ἀχτίδα τοῦ ἥλιου ποὺ εἶχε φωτίσει τὴ ζωή του ἔσβυσε. Πόσο τοῦ φαινότανε τώρα ἡ γυναίκα του ἄσχημη, κουτή, χυδαία.

Ἡ ζέστη καὶ ἡ λύπη εἶχαν γεράσει τὸ ἴδιο καὶ τὴ Φρανσοάζ. Τὸ τελευταῖο της πορτραῖτο τὴν ἔδειχνε μαραμένη καὶ ἀδυνατισμένη. Ὁ Λωρὰν βλέποντάς το θυμόταν τὴ θαυμάσια ἐκείνη κοπέλλα, τὴ γεμάτη νειᾶτα καὶ ὠμορφιά, ποὺ εἶχεν ἀγαπήσει καὶ ἀναρωτιόταν: Ἂν εἶχε τολμήσει νὰ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὴ μοῖρα της θὰ ἦταν σήμερα ἡ Φρανσοὰζ αὐτὸ τὸ φάντασμα ποὺ ἔβλεπε στὴ φωτογραφία της πῶς εἶχε καταντήσει;

Συχνὰ ὁ Λωρὰν ἄνοιγε ἕνα μεγάλο κουτὶ καὶ κύτταζε μὲ προσοχὴ ἕνα ξερὸ κλωνάρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρεμόταν κουρέλια φύλλων. Μιὰ μέρα ἡ γυναίκα του τὸν ἔπιασε σ' αὐτὴν τὴν ἀσχολία.

—Πολὺ θἄθελα, τοῦ εἶπε, νὰ ἤξερα τί τἄχα νὰ σοῦ θυμίζῃ αὐτὸ τὸ κλωνάρι ποὺ κυττᾶς μὲ τόση ἐπιμονὴ καὶ τόσο λυπημένα;

Ὁ Λωρὰν κύτταξε τὴ γυναίκα του παχειά, ὁλοκόκκινη, κατευχαριστημένη, ὅπως φαίνονταν, σκέφθηκε τὸ ξεκίνημά του γιὰ τὴ ζωή, τὸ πρῶτο του ξεπέταγμα, τὰ ὄνειρά του... Σὲ τί λοιπὸν εἶχαν καταλήξει τὰ ὡραῖα του ὄνειρα;

Ἀνάσανε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀνοικτὸ ὅπως ἦταν πρὸς τὸν κῆπο, τὴ μυρωδιά, τὴν ἀνοιξιάτικη μυρωδιὰ τῶν πασχαλιῶν... Μόνον αὐτὴ δὲν εἶχε ἀλλάξει. Ἦταν πάντοτε ἐκεῖ, πάντοτε ἡ ἴδια, μεθυστική, γοητευτική, βαλσαμώδης. Θέλησε νὰ φαντασθῇ τὴ Φρανσοὰζ τέτοια ποὺ ἦταν ἄλλοτε καὶ στὸ μυαλό του ἦλθε ἐπίμονη ἡ εἰκόνα τῆς Φρανσοάζ, ὅπως τὴν ἤξερε ἀπὸ τὰ γράμματά της πρὸς τὴν ἀδελφή της τώρα, ἄρρωστη, σακατεμένη, μὲ τὸ ἠθικὸ μηδενισμένο, ζωντανὴ πεθαμένη ἀπὸ τὸ δολοφονικὸ ἐκεῖνο κλῖμα, εἰς τὸ ὁποῖο ἡ ἴδια εἶχεν αὐτοεξορισθῆ... Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις σὰν πλημμύρα θυελλώδης ἐβούηξαν μέσα του, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐρωτήσεως τῆς γυναίκας του. Ἤθελε νὰ μάθῃ τί τοῦ θύμιζε τὸ κατάξερο, τὸ μαραμένο σὰν τὴν Φρανσοὰζ καὶ σὰν τὰ ὄνειρά του κλωνάρι ἐκεῖνο τῆς ἀνθισμένης πασχαλιᾶς ποὺ διατηροῦσε εὐλαβικὰ ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια μέσα σ' ἕνα κουτί; Ἔστω...

—Αὐτὸ τὸ κλωνάρι, ἀπήντησε στὴ γυναῖκα του, κυττάζοντάς την ἐπίμονα καὶ παράξενα στὰ μάτια ὁ Λωράν, ἦταν κάποτε ζωντανό, γεμᾶτο λουλούδια καὶ εὐωδιές... Κύττα... Νὰ τί ἀπόμεινε ἀπὸ τόση ζωή, ἀπὸ τόση χάρι...

—Καλά, ἀλλὰ τί σοῦ θυμίζει καὶ τὸ κυττᾶς ἔτσι;

—Μοῦ θυμίζει τὴν τιμιώτερη πρᾶξι τῆς ζωῆς μου ὡς τιμίου ἀνθρώπου, μιὰ πρᾶξι, Μαργαρίτα, θαρραλέα καὶ εὐγενικιά...

Καὶ μὲ βλέμμα μίσους πρὸς τὴ σύντροφό του ὁ Λωρὰν προσέθεσε:

—Κάθε μέρα καὶ κάθε ὥρα κάθε μέρας μετανοῶ γιατὶ τὴν διέπραξα αὐτὴ τὴν πρᾶξι, τὴν τιμιώτερη καὶ εὐγενέστερη καὶ θαρραλεώτερη τῆς ζωῆς μου...

ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

□□□

– Ἕνας νέγρος εἰς τὴν ναυτικὴν σχολὴν

ΕΝΑΣ ΝΕΓΡΟΣ μπορεῖ νὰ εἶνε ἀξιωματικὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ;

Συμφώνως μὲ τὸν νόμον δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ἐμπόδιον, ἀλλὰ ἐν τῇ πραγματικότητι δὲν συνέβη ποτὲ αὐτό. Πολλοὶ μαῦροι ὑποψήφιοι διὰ τὴν Ναυτικὴν Σχολήν, προστατευόμενοι ἀπὸ τὸν νέγρον βουλευτὴν τοῦ Σικάγου Ὄσκαρ ντὲ Πρῆστ ἀπεκλείσθησαν εἴτε ἕνεκεν μυωπίας ἢ ἄλλου φυσικοῦ ἐλαττώματος, εἴτε διότι ἀπέτυχον εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις.

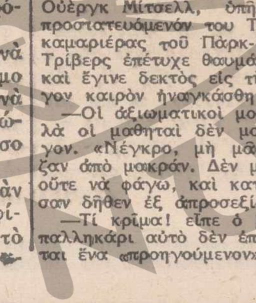

Ὁ διάδοχος τοῦ Ὄσκὰρ ντὲ Πρῆστ, ὁ μαῦρος βουλευτὴς Ἄρτουρ Οὐὲργκ Μίτσελλ, ὑπῆρξεν εὐτυχέστερος μὲ τὸν προστατευόμενόν του Τζῶρτζ Τρίβερς, υἱὸν μιᾶς καμαριέρας τοῦ Πάρκ-Ὀτὲλ τῆς Οὐάσιγκτων. Ὁ Τρίβερς ἐπέτυχε θαυμάσια εἰς τὰς ἐξετάσεις του καὶ ἔγινε δεκτὸς εἰς τὴν σχολήν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ.

—Οἱ ἀξιωματικοὶ μοῦ ἐφέροντο καλά, εἶπε, ἀλλὰ οἱ μαθηταὶ δὲν μοῦ ἀπηύθυνον ποτὲ τὸν λόγον. «Νέγκρο, μὴ μᾶς πλησιάζῃς!» μοῦ ἐφώναζαν ἀπὸ μακράν. Δὲν μ' ἄφιναν οὔτε νὰ κοιμηθῶ, οὔτε νὰ φάγω, καὶ κατὰ τὰς ἀσκήσεις μὲ πατοῦσαν δῆθεν ἐξ ἀπροσεξίας. Δὲν ἀντεῖχον πλέον!

—Τί κρῖμα! εἶπε ὁ βουλευτὴς Μίτσελλ, ποὺ τὸ παλληκάρι αὐτὸ δὲν ἐπέμεινε! Διότι μᾶς χρειάζεται ἕνα «προηγούμενον».

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ...

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΕΡΩΤΑ;

Γενικὰ ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα πὼς εὐτυχισμένοι γάμοι εἶναι μόνον ἐκεῖνοι ποὺ γίνονται ἀπὸ ἔρωτα. Ἐν τούτοις στὴ ζωὴ βλέπομε συχνὰ παραδείγματα εὐτυχισμένων ζευγαριῶν ποὺ γιὰ τὴν ἕνωσί τους δὲν προηγήθη κανένας ἔρωτας, ἀλλὰ μόνο μιὰ ἀμοιβαία συνεννόησις, ἕνας ἀμοιβαῖος σεβασμὸς καὶ μιὰ ἀμοιβαία ὑποχωρητικότης. Ἀπάνω στὴ βάσι αὐτὴ ἡ Γαλλὶς συγγραφεὺς κ. Marthe Quillot μᾶς δίνει τὸ κατωτέρω χαριτωμένο διήγημα:

ΕΝΑ κορίτσι εἴκοσι τριῶν ἐτῶν; Μὰ τί λέτε! Ἕνα κορίτσι εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ὡραῖο, κομψό, χαριτωμένο;

—Ναί.

—Μὰ εἶναι ἀδύνατο, ἀγαπητή μου μητέρα! Πῶς θέλει νὰ παντρευθῆ ἐμένα, χῆρο, τριάντα ἑπτὰ ἐτῶν, μὲ τέσσερα μικρὰ παιδιά;

—Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι, παιδί μου, ἀπάντησε ἡ Κα Σερντέλλ.

—Εἶναι παράξενο, ἀλήθεια, εἶπε ὁ Πὼλ Μωράν... Ἐκτὸς πιὰ ἂν αὐτὴ ἡ νέα δὲν ἔχει καμμιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι καὶ τὸ κάνει ἔτσι, ἀπὸ τρέλλα, ἀπὸ ἐκδίκησι...

—Ὄχι, δὲν πρόκειται οὔτε γιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι, οὔτε γιὰ τίποτα ἄλλο παρόμοιο....

Καὶ ἡ γηραιὰ κυρία ποὺ ἐννοοῦσε καλλίτερα ἀπὸ τὸν ἀπαρηγόρητο γαμβρό της τὴν ἀνάγκη ποὺ εἶχαν τὰ ἐγγονάκια της ἀπὸ τὴ στοργὴ καὶ τὴν περιποίησι μιᾶς νέας γυναίκας, ἔπλεξε μὲ θάρρος τὸ ἐγκώμιο ἐκείνης ποὺ ἔμελλε νὰ ἀντικαταστήση στὸ σπίτι τὴν πεθαμένη της κόρη.

—Ἴσως ἔχετε δίκηο, μητέρα, εἶπε ἐκεῖνος σκεπτικός. Ἀλλὰ ἀφῆστε με νὰ σκεφθῶ... Πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον τῶν τεσσάρων παιδιῶν μου!...

Ἐσκέφθηκε ἀληθινά. Αὐτό, ἐκ μέρους τῆς νέας, τοῦ φαινόταν μιὰ παράλογη θυσία ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐννοήση τὴν αἰτία της. Ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ ἰδῆ τὴν Μαρὶ Ζάν. Τῆς μίλησε τίμια, τῆς ἐξήγησε πόσο τὸ ἔργο ποὺ θὰ ἀνελάμβανε θὰ ἦταν δύσκολο, τῆς εἶπε πὼς ἡ νεότης της τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζη ἕνα γάμο διαφορετικὸ ἀπὸ ἕνα ψυχρὸ γάμο ἀπὸ συνοικέσιο.

—Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά, κύριε, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ περὶ τίνος πρόκειται. Δὲν πιστεύω στὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα περὶ ἔρωτος καὶ πίστεως. Δὲν θέλω νὰ τὰ πιστέψω. Οἱ ἐπιθυμίες μου εἶναι ἄλλες. Γι' αὐτὸ ὁ μόνος γάμος ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ ἑλκύση εἶναι ἐκεῖνος ποὺ γιὰ βάσι του ἔχει τὴ λογικὴ καὶ γιὰ σκοπό του τὴν ἀφοσίωσι. Ἀπὸ πολὺ καιρὸ θαυμάζω τὰ τέσσερα ἀγοράκια σας. Σκέφθηκα πὼς ἂν μποροῦσα νὰ τοὺς ἀντικαταστήσω λιγάκι τὴ μαμά τους, θὰ ἤμουν εὐτυχής. Μ' ἐννοεῖτε ;

Ὁ Πὼλ Μορραὶ κατάλαβε. Ἡ εἰλικρίνεια τῆς νέας τὸν ἔπεισε νὰ τὴν παντρευθῆ.

Ἕνα βράδυ, λίγο ἀφοῦ τὰ παιδιὰ εἶχαν ἀποκοιμηθῆ, ἐνῷ ὁ Πὼλ Μορραὶ διάβαζε στὸ ἥρεμο φῶς τῆς λάμπας, ἡ Μαρὶ-Ζὰν τὸν ἐπλησίασε ἁπαλά.

—Πώλ, τοῦ εἶπε σιγανὰ ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

Ἐκεῖνος σήκωσε ἀμέσως τὸ κεφάλι του.

— Πώλ, μήπως ἔχεις καμμιὰ φωτογραφία τῆς γυναίκας σου; Ὅταν τὰ παιδιὰ κάνουν τὴν προσευχή τους, θὰ ἤθελα τὰ βλέμματά τους νὰ ἀντικρύζουν ἐκείνη ποὺ τοὺς ἔδωσε τὸ φῶς καὶ γιὰ τὴν ὁποίαν προσεύχονται...

Ὁ Πὼλ Μορραὶ σηκώθηκε ταραγμένος.

—Ναί, ἔχω μιά, εἶπε, ἀλλά...

—Μὰ δὲν ἀγνοοῦσα ὅταν σᾶς παντρεύθηκα ὅτι ἦσουν χῆρος... Θέλησα νὰ ἀντικαταστήσω τὴ μητέρα αὐτῶν τῶν ἀγαπητῶν παιδιῶν, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ τῆς πάρω τὴ στοργή τους, οὔτε τὴ δική σου...

Ὁ Μορραὶ χωρὶς νὰ πῆ λέξι ἔφερε τὴ φωτογραφία.

Μὲ τὸ βλέμμα παρηκολούθησε τὴν κομψὴ σιλουέττα ποὺ εἶχε φέρει στὸ θλιβερό του σπίτι τὴ ζωή, τὸ φῶς, τὴ νεότητα. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα λόγια τῆς γυναίκας του τοῦ προξενοῦσαν μιὰ ἀπροσδιόριστη ταραχή...

Τὴν στοργή τους! Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὰ παιδιὰ τὴν λάτρευαν. Χωρὶς νὰ θυμώνη ποτέ, χωρὶς ποτὲ νὰ τιμωρῆ, τὰ ἔκανε θαυμάσια νὰ τὴν ὑπακούουν, σταθερὴ καὶ γλυκειὰ συγχρόνως, μητρικὴ καὶ τρυφερή.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 14ην ΣΕΛΙΔΑ)

Η ΦΥΣΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΔΩΡΗΣΗ ΤΗΝ ΧΑΡΑ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΙΖΕΤΕ...

ΣΚΕΦΘΗΚΑΤΕ ποτὲ τὴν ὄμορφη χώρα μας χωρὶς τὴν θάλασσα γύρω της, χωρὶς τὴν γαλάζια αὐτὴ μάγισσα ποὺ περιβρέχει τὶς ἀκτές μας; Σκεφθήκατε νὰ ζῆτε κάτω ἀπὸ τὸν καυτὸ καλοκαιρινὸ ἥλιο ποὺ θαρρεῖς πὼς τὸ καλοκαῖρι μᾶς ὀχτρεύεται καὶ μᾶς καίει ἐνῷ τὸ χειμῶνα μᾶς ζεσταίνει, μᾶς χαϊδεύει, μᾶς παρηγορεῖ, μᾶς κάνει νὰ κυττάζωμε μὲ περιφρόνησι τὶς πολιτισμένες χῶρες τοῦ Βορρᾶ, μόνο γιὰ ἕνα του χάδι ;

Οἱ δυὸ μεγάλοι μας ἔρωτες: Ὁ ἥλιος καὶ ἡ θάλασσα. Λέμε ἔρωτες χωρὶς ὑπερβολὴ γιατὶ τὸ σῶμα μας τ' ἀποζητεῖ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ στοιχεῖα, γιατὶ γίνεται ἕνα μ' αὐτὰ καὶ μεθᾶ στὰ χάδια τους καὶ ξεχνιέται ὧρες στὴν συντροφιά τους. Μὴν πῆτε πὼς εἶναι ὑπερβολικὸς ὁ συμβολισμός. Τί κάνετε στ' ἀκρογιάλι τὴν Κυριακὴ παρὰ νὰ παραδίδεσθε στὴν μαγεία τοῦ νεροῦ καὶ τοῦ ἥλιου τὰ χάδια. Κι' ὅταν ξαπλωμένοι ἀντικρύζετε τὸ γαλάζιο ἄπειρο κι' ἀκούετε τὸ κῦμα νὰ φέρνη ἀπὸ μακρυὰ μιὰ μελωδία πότε ἀνήσυχη καὶ πότε νανουριστική, πότε ὑπερκόσμια καὶ πότε θετική;...

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ γιὰ τὰ δυὸ καλλίτερα στοιχεῖα τῆς φύσης μας, δὲν ἔχει ἴσως διαδοθῆ ὅσο χρειάζεται, δὲν τὴν κάναμε ἀπαραίτητη, δὲν ξέρομε τὴν ἀξία της, τὸ μέγεθος καὶ τὴν συμβολὴ στὴν ὑγεία καὶ τὴν ὠμορφιά μας, στὸν χαρακτῆρα καὶ στὰ νειᾶτα μας, στὴν διαμόρφωσι τὴν σωματική, τὴν ἠθικὴ καὶ τὴν πνευματική μας.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ποῦμε πόσες γυναῖκες πηγαίνουν νὰ κατασκηνώσουν καὶ νὰ ζήσουν ἁπλᾶ, ὑγιεινά, στὸ ὕπαιθρο, ἄς ποῦμε τὶς Κυριακὲς ὅταν ἐκστρατεύουν γιὰ τ' ἀκρογιάλια καὶ τὰ βουνά, πόσες ξέρουν νὰ παίξουν γιὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν καλλίτερα ἀπὸ τὴν φύσι ;

— Νὰ παίξωμε; Ἀστεῖο, θὰ ξαναγίνωμε παιδιά ;

Μὰ ναί, αὐτὸ ἀκριβῶς χρειάζεται, νὰ ξαναγίνετε παιδιά, νὰ ξανασκιρτήση ἡ ψυχή σας καὶ νὰ ξεχάση ὅλα τὰ «μεγαλίστηκα» βάσανά της στὸ παιχνίδι. Τὸ παιχνίδι δὲν εἶναι μονάχα σωματικὴ ἀπόλαυσις, σπόρ, μέσο νὰ ὠμορφήνωμε τὸ σῶμα μας, νὰ ἀφαιρέσωμε τὰ περιττὰ λίπη καὶ νὰ σφίξωμε τοὺς μῦς μας. Τὸ παιχνίδι εἶναι μιὰ καθαρὴ ψυχικὴ ἀπόλαυσι. Φέρνει στὰ χείλη τὸ ἄδολο γέλιο καὶ τὴν χαρά. Μαλακώνει τὴν ψυχή, ἐξευγενίζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν κολακεύει γιατὶ τὸν κάνει νὰ ξεχνᾶ τὰ χρόνια του.

Ἐμεῖς στὸν τόπο μας ἔχομε κάπως παρεξηγήσει τὸ ρόλο τοῦ παιχνιδιοῦ καὶ τοῦ γέλιου. Παίζομε λίγο καὶ γελοῦμε λίγο. μεγαλώνομε στὰ δεκαπέντε μας χρόνια καὶ σοβαρευόμαστε καὶ κατσουφιάζομε στὰ εἴκοσί μας. Καὶ ὅμως εἴμαστε κατ' ἐξοχὴν ζωντανὸς καὶ θερμὸς λαός. Ἔτσι μαρτυροῦν οἱ εὔθυμοι λαϊκοὶ χοροί μας, ποὺ εἶναι κι' αὐτοὶ μιὰ μορφὴ παιχνιδιοῦ. Ἂν συμβαίνη νὰ βλέπη κανεὶς τόσες χιλιάδες νέες νὰ προτιμοῦν τὴν καρέκλα καὶ νὰ φοβοῦνται μὴν ὁ ἀέρας χαλάσει τὶς μπουκλίτσες τους ποὺ ἀναμφίβολα εἶναι χαριτωμένες, αὐτὸ συμβαίνει ἀπὸ παρεξήγηση, ἀπὸ κακὲς συνήθειες.

Ἐσεῖς τοὐλάχιστον, ἀγαπητές μας ἀναγνώστριες, ποὺ δὲν παύομε νὰ σᾶς δείχνωμε τὴν γοητεία τῆς φύσης καὶ νὰ σᾶς προσκαλοῦμε νὰ τὴν χαρῆτε, ἐλπίζομε πὼς δὲν θὰ καθυστερῆτε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἡ φύσι δὲν εἶναι προνόμιο λίγων. Ἡ φύσι σᾶς καλεῖ, σᾶς περιμένει ὅλες. Ὅπου κι' ἂν κάθεστε, στὶς πόλεις ἢ στὰ χωριά, κοντά σας θὰ ἔχετε θάλασσα ἢ βουνό. Πηγαίνετε κι' ἐρωτευθῆτε τὰ στοιχεῖα της. Μὰ πρὸ παντὸς μάθετε νὰ παίζετε, νὰ παίζετε ὧρες σὰν παιδιά.

Δ. Σ.

Ἡ γάτα μὲ τὸ ποντίκι

Νὰ μερικὰ παιχνίδια

ΤΟ ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΛΑΡΙ: Χωρίζονται οἱ νέοι καὶ οἱ νέες σὲ δυὸ σειρὲς ποὺ ἀπέχουν ἀρκετὰ μέτρα ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κάθε νέα διαλέγει τὸν ἱππότη της, ὁ ὁποῖος ξεκινᾶ μ' ἕνα κόκκινο φουλάρι στὸ χέρι. Ἕνας ἀντίπαλος τὸν κυνηγᾶ. Ἐὰν ὁ ἱππότης φτάσει στὸ προκαθωρισμένο σημεῖο χωρὶς ὁ ἀντίπαλος νὰ τοῦ πάρη στὸ δρόμο τὸ κόκκινο μαντῆλι τότε κερδίζει τὴ νέα. Τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται ἀπ' ὅλους τοὺς ἄνδρες καὶ τὶς γυναῖκες γιατὶ κι' αὐτὲς ἀρχίζουν ἀγῶνα μ' ἐκεῖνες ποὺ τοὺς πῆραν τὸν ἐκλεκτό τους.

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ : Οἱ παίζοντες πιάνονται σ' ἕναν κύκλο. Ἕνας ἢ μιὰ γίνεται ποντίκι κι' ἕνας ἄλλος γάτα. Τὸ ποντίκι μπαινοβγαίνει μέσα στὸν κύκλο ἐνῷ ἡ γάτα τὸ κυνηγᾶ. Ὅταν τὸ πιάσει, γίνεται ἡ γάτα ποντίκι καὶ βγαίνει ἄλλη γάτα. Τὸ παληὸ ποντίκι παίρνει θέσι στὸν κύκλο.

ΔΙΕΛΚΥΣΤΙΝΔΑ : Οἱ παῖκται χωρίζονται σὲ δυὸ ἰσόπαλα γκρούπ. Κάθε γκροὺπ πιάνει τὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ στὴ μέση τοῦ ὁποίου ἔχουν δέσει ἕνα μαντῆλι. Μιὰ γραμμὴ στὴν ἄμμο δείχνει ποῦ θὰ ὑπάρχη στὴν ἀρχὴ τὸ μαντῆλι. Δίδετε τὸ σῆμα καὶ κάθε γκροὺπ προσπαθεῖ νὰ τραβήξη πρὸς αὐτὸ τὸ μαντῆλι.

ΤΟ ΑΓΓΙΓΜΑ ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ : Κάνετε ἕνα κύκλο καὶ στὴν μέση μπαίνει κάποιος. Ρίχνετε τὴν μπάλλα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον προσέχοντας νὰ διαφύγετε τὶς προσπάθειες τοῦ εὑρισκομένου στὴ μέση ποὺ θέλει νὰ τὴν ἁρπάξη. Ὅποιος μὲ τὸ ρίξιμό του διευκολύνει τὸν μεσαῖο νὰ ἐγγίξη τὴν μπάλλα, μπαίνει στὴν μέση.

Η ΤΥΦΛΟΜΥΙΓΑ : Κλείνετε τὰ μάτια ἑνὸς καὶ κουκουλώνετε μ' ἕνα μπουρνούζι ἕναν ἄλλον. Οἱ λοιποὶ κάνουν κύκλο καὶ τραγουδοῦν. Ὁ τυφλὸς προσπαθεῖ νὰ βρῆ τὸν κουκουλωμένο μὲ τὸ μπουρνούζι καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίση.

ΚΟΥΡΣΑ ΜΕ ΤΑ ΤΡΙΑ : Πιάνεσθε ἀνὰ δύο καὶ δένετε τὰ δυὸ ἐσωτερικά σας πόδια σὲ τρόπο ὥστε κάθε ζεῦγος νὰ ἔχη τρία πόδια. Δίνετε σῆμα καὶ ὅλα τὰ «τριπόδαρα» ζεύγη ξεκινοῦν. Ὅποιο φτάσει πρῶτο κερδίζει.

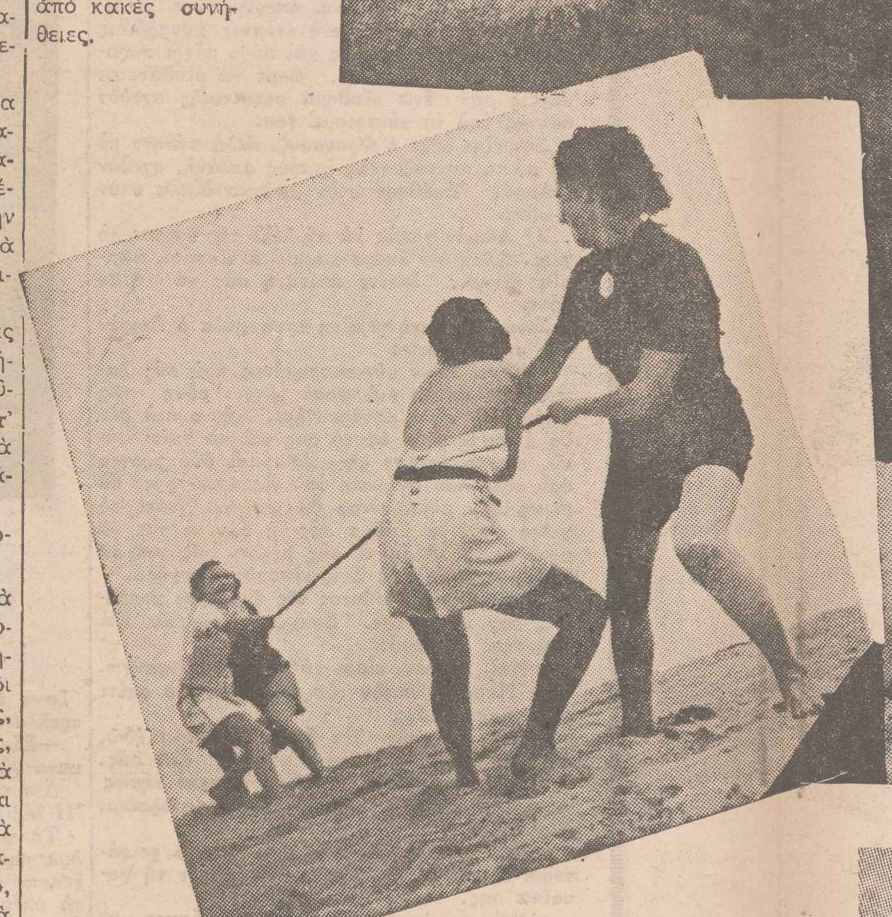

Διελκυστίνδα

Τὸ ἄγγιγμα τῆς μπάλλας

«Κοῦρσα μὲ τὰ τρία»

Καὶ μερικὲς ἀσκήσεις ρυθμικῆς γυμναστικῆς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ

ΥΠΟ MARTHE RAVENNE

ΕΝΑ σῶμα ὑψηλό, τυραννημένο ἀπ' τὴν ἀσθένεια, τόσο ἀδύνατο ποὺ τὰ φορέματα ποὺ τὸ σκεπάζουν φαίνονται σὰν νὰ κρέμωνται σ' ἕνα σκελετό. Μάτια πύρινα ποὺ σπινθηροβολοῦν ἀπὸ μεγαλοφυΐα, λάμπουν σ' ἕνα χλωμὸ πρόσωπο χαραγμένο ἀπὸ δυὸ ρυτίδες στὰ μάγουλα. Μακρυὰ μαῦρα μπουκλωτὰ μαλλιὰ ποὺ πέφτουν ἄτακτα στὸ γιακᾶ τοῦ φράκου. Χέρια λεπτὰ προσκολλημένα σ' ἕνα καρπὸ τόσο εὐλύγιστο ποὺ τὸ δοξάρι φαίνεται σὰν νὰ πετάη στὴν ἄκρη τῶν δακτύλων: Ἔτσι ἦταν ὁ Παγκανίνι, ὁ φημισμένος βιρτουόζος τοῦ βιολιοῦ, ὁ μάγος!

Τὸ βιολί του δὲν εἶναι πιὰ βιολὶ γιὰ ὅσους τὸν ἀκοῦν, εἶναι ἕνα πρᾶγμα θεῖο, ἀσύγκριτο, ἕνα ὄργανο ποὺ ξέφυγε ἀπ' τὰ μαγικὰ χέρια κάποιας νεράϊδας καὶ τοποθετήθηκε ὡς ἐκ θαύματος στὸ χέρι ἑνὸς ἀνθρώπου. Κανεὶς καλλιτέχνης σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μαζύ του, οἱ πιὸ τρελλὲς δυσκολίες εἶναι γι' αὐτὸν παιχνίδια, εἶναι ὁ θεὸς τοῦ δοξαριοῦ!

Ὁ Παγκα νινι

Ὁ φθόνος πλέκει ὁλόγυρά του καταχθόνια δίκτυα, διαδίδει ἐναντίον του τὰ πιὸ προσβλητικὰ πράγματα, τὸν κατηγορεῖ ἀκόμα πὼς ἔχει κάνει ἕνα ἔγκλημα. Ἡ κριτικὴ πότε τὸν ἐκθειάζει, πότε τὸν κατηγορεῖ, εἶναι ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον μιλοῦν περισσότερο ἀπ' ὅλους, ἡ φήμη τοῦ ὀνόματός του φθάνει ἀπὸ πρωτεύουσα σὲ πρωτεύουσα. Οἱ βασιλεῖς τὸν καλοῦν στὶς αὐλές των, τὸ πλῆθος τοῦ Λονδίνου τὸν ἀκολουθεῖ στὸ δρόμο, θέλει νὰ τὸν ἀγγίξη μὲ τὸ δάκτυλο, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψη πὼς ἡ μεγαλοφυΐα αὐτὴ εἶναι καμωμένη ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστᾶ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Καὶ ἡ καρδιὰ αὐτή, ποὺ ἔχει χορτάσει ἀπὸ ὕμνους καὶ ἐπαίνους, ποὺ ἔχει μεθύσει ἀπὸ δόξα, ἔχει μονάχα ἕνα πάθος: λατρεύει ἕνα εὔθραυστο ὄν: Τὸ γυιό του!

Σπανία ἐξαίρεσις: Ἡ πατρικὴ στοργὴ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο παίρνει τόσο μεγάλη θέσι, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν τέχνη του τὸν ἀπασχολεῖ ὁλόκληρο.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Παγκανίνι, χωρισμένος ἀπ' τὴν ἐρωμένη του, κλείνει στὴν ἀγκαλιά του τὸν μικρὸν Ἀχιλλέα, καρπὸ τῶν ἐρώτων του, τὸ παιδί του γίνεται ὅλη του ἡ ζωὴ καὶ λέει σ' ἕνα φίλο του: «Ἂν τὸν ἔχανα, θὰ χανόμουν κι' ἐγώ, γιατὶ μοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ τὴ νύχτα ὅπως καὶ τὴν ἡμέρα, εἶναι ἡ μόνη μου σκέψις!»

Ἕνας θεὸς ποὺ τρέμει νανουρίζοντας στὴν ἀγκαλιά του ἕνα μικρὸ παιδάκι!

Ἡ ἅμαξα τοῦ καλλιτέχνου τρέχει στοὺς δρόμους τῆς Ἰρλανδίας μὲ κλειστὰ ὅλα τὰ τζάμια της, παρ' ὅλη τὴ θερμότητα τοῦ ἡλίου. Ὁ εὐαίσθητος Ἰταλὸς εἶναι μαζεμμένος στὸ βάθος, τυλιγμένος στὴν βαρύτιμη γοῦνα του ποὺ δὲν τὴν ἀποχωρίζεται σχεδὸν ποτέ. Ὁ Ἀχιλλεὺς ὡραῖος σὰν ἕνας μικρὸς θεὸς καὶ πιὸ ἀνυπόφορος ἀπ' τὸν πιὸ ἀνυπόφορο ἀκόλουθο, ἀναποδογυρίζει ἀδιακόπως τὶς βαλίτσες: ἀναρίθμητες θῆκες βιολιῶν, ὅπου ὁ Παγκανίνι ἔχει τὴ συνήθεια νὰ κλείνη τὰ ροῦχα του, τὰ φορέματά του, τὰ χρήματά του.

Ὁ Παγκανινι επι της νεκρικῆς του κλίνης κατὰ τὸ 1840.

Τὸ παιδὶ σκαρφαλώνει στὰ πατρικὰ γόνατα, κολλάει στὰ τζάμια τὰ ρόδινα ἀγγελικά του χεράκια, τὰ γεμίζει σκόνες καὶ ἐπὶ τέλους ἀποκοιμιέται.

Ὁ Ἀτσιλλίνο... Ὁ καλλιτέχνης τὸν κυττάζει μὲ μάτια γεμάτα τρυφερότητα, διορθώνει τὰ μαξιλάρια κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι του, καὶ ξεχνάει κάθε τί ποὺ δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ κοιμισμένο προσωπάκι. Τὸ παιδί του! Γιὰ χάρι του ἔχει ἀλλάξει τὴ ζωή του, ἔχει παύσει νὰ σκορπίζη στὸν ἄνεμο, ὅπως ἔκανε κατὰ τὴ νεότητά του, τὰ ὑπέρογκα ποσὰ ποὺ ἐκέρδιζε μὲ τὸ ταλέντο του, καὶ δημιουργεῖ σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴ φήμη ἑνὸς τρομεροῦ φιλαργύρου !

Φοβᾶται πὼς ἡ ἀρρώστεια θὰ τὸν ἁρπάξη γρήγορα καὶ πὼς ὁ μικρὸς αὐτὸς θὰ μείνη ὀρφανός... Πρέπει ὁ Ἀτσιλλίνο νὰ εἶναι πολὺ πλούσιος πρὶν αὐτὸς πεθάνη, πρέπει νὰ τοῦ ἐξασφαλίση μιὰ βασιλικὴ ζωή! Μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο, ὁ καλλιτέχνης θυμᾶται μιὰ φράσι ποὺ ἔγραψε γι' αὐτὸν κάποιος κριτικός: «Ὁ Παγ-

18ον

ΣΑΡΞ ΕΚ ΤΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΜΟΥ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΕΝ ΓΚΡΕΪΣ ΚΑΡΛΑΪΛ

ΤΗΝ ἄλλη μέρα βγῆκα μὲ τὴν Σάντυ στὰ ἐμπορικὰ γιὰ ν' ἀγοράσωμε τὰ ἔπιπλα τῆς κρεββατοκάμαρας. 'Αγοράσαμε ἕνα ὡραῖο κρεββάτι ξύλινο, ἕνα κομοδῖνο, μιὰ ντουλάπα. Ἔβαλα στὸν τοῖχο μπλὲ ταπετσαρία καὶ μπλὲ κουρτίνες, ἔραψα καὶ μιὰ μπλὲ κουβέρτα κ' ἕνα ἀμπαζούρ. 'Η Σάντυ ἔβρισκε πῶς ἔτσι τὸ δωμάτιό τους ἦταν ἀληθινὰ ὡραῖο. Ἤμουνα πολὺ εὐχαριστημένη γιατὶ δὲν τοὺς ἔλειπε τίποτα γιὰ νὰ εἶναι εὐτυχεῖς καὶ ὀνειρευόμουνα τώρα τὸ μπέμπη ποὺ θ' ἀρχόντανε σὲ λίγο στὴ ζωὴ καὶ τὸ τί δὲν θὰ τοὔκανα. Ἤδη εἶχα βρῆ ἔτσι στὰ ἀστεῖα μερικὲς μπατιστοῦλες καὶ ἄρχισα νὰ τοῦ ράβω ζιπουνάκια. Ὕστερα ὅμως σκέφθηκα πῶς ἦταν κουτὸ πρὶν ἔξη μῆνες νὰ ἑτοιμάζω μωρουδιακά.

'Ο Ντάνυ καὶ ἡ Σάντυ κουβάλησαν τὰ πράματά τους καὶ τοὺς ἑτοίμασα ἕνα τραπέζι ὅπου προσκάλεσα καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς Σάντυ καὶ τὴν νύφη της ποὺ κι' αὐτὴ περίμενε παιδί. 'Ο Ἄρτυ δὲν ἔλειψε, οὔτε καὶ ἡ Τζένυ καὶ μόνο ἡ Μπέτυ δὲν ἦρθε γι' αὐτὸ στεναχωριόμουνα. Ἦταν τόσο στεναχωρημένη τὸν τελευταῖο καιρὸ ποὺ τὸ πρόσωπό της ἦταν κίτρινο καὶ τὰ μάτια της μαυρισμένα.

'Ο κύριος Νοῦναν συμβούλεψε τὸν Ντάνυ νὰ βγαίνῃ στὴν πιάτσα κατὰ τὶς ὀκτώ, τὴν ὥρα ποὺ οἱ κύριοι πᾶνε στὶς ἐργασίες τους. Τὴν ἄλλη μέρα ἑτοίμασα ἕνα θαυμάσιο πρωϊνὸ καὶ κατὰ τὶς ὀκτὼ παρὰ τέταρτο κτύπησα τοῦ Ντάνυ. Καλά, καλὰ μαμᾶ θὰ σηκωθῶ, μοῦ ἀπάντησε. Σὲ λίγο ἦταν καὶ τέταρτο καὶ ξανακτύπησα καὶ μοῦ εἶπε, καλὰ λοιπὸν σηκώνομαι. Καὶ νὰ ποὺ ἔγινε ὀκτώμιση, ποτὲ ἡ ὥρα δὲν περνοῦσε τόσο γρήγορα. Θυμήθηκα πόσο δύσκολο μοῦ φαινότανε νὰ σηκωθῶ ὅταν ἤμουνα κι' ἐγὼ ἔγκυος καὶ γι' αὐτὸ ἔσιαξα ὤμορφα - ὤμορφα τὸ δίσκο νὰ τὸν πάω στὴν Σάντυ καὶ γιὰ νὰ γελάσωμε ἔβαλα καὶ δυὸ λουλουδάκια σ' ἕνα ποτῆρι, ποὺ ἦταν τόσο φρέσκα.

'Ετοιμαζόμουνα νὰ μπῶ στὸ δωμάτιο τοῦ Ντάνυ ὅταν κατέβηκε ἡ Μπέτυ νὰ πάρῃ τὸ πρωϊνό της. Μόλις μὲ εἶδε μὲ τὸ δίσκο κιτρίνισε, ἔστριψε χωρὶς νὰ μιλήσῃ καὶ ἔφυγε νηστική.

Μπῆκα μέσα στὸ δωμάτιο κ' ἔδωσα ἕνα μπατσάκι στὸν Ντάνυ. Τὶ τρέχει πάλι, μοῦ εἶπε. Ἔφερα τῆς Σάντυ τὸ πρωϊνὸ κι' ἐσὺ παιδί μου νὰ σηκωθῇς νὰ βγάλῃς τὸ ταξί, γιατὶ θὰ χάσῃς ὅλη τὴν πρωϊνὴ πελατεία. Καλὰ, τὸ ξέρω, ἄϊντε τώρα, μοῦ εἶπε θυμωμένος.

Μπῆκα στὴν κουζίνα καὶ στριφογύριζα ἀμήχανα. Εἶχα μεγάλη στενοχώρια μὲ τὸν Ντάνυ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ξαναπῆγα καὶ χτύπησα, λέγοντας, Ντάνυ, εἶναι ἐννέα. Στὸ καλό σου, βρὲ ἀδερφέ, θὰ μ' ἀφήσῃς νὰ βρωμοησυχάσω πρωΐ - πρωΐ.

Σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ φώναξε πῶς θέλει νὰ μασήσῃ. Μὰ δὲν ἔφαγες τὸ πρωϊνὸ ποὺ σοὔφερα τοῦ εἶπα. Ποιὸ πρωϊνὸ, λέει; Κανεὶς δὲν εἶχε προσέξει τὸ δίσκο μου μὲ τὰ λουλούδια καὶ τὰ αὐγά. Ξαναπῆρα νὰ ζεστάνω τὸ γάλα. 'Εν τῷ μεταξὺ ἡ Σάντυ ἔπεσε πάλι στὸ κρεββάτι κι' ἐγὼ τὴν ρώτησα μὴν ἦταν ἀδιάθετη. Ἄ, ὄχι, δὲν ἔχω πιὰ τέτοιες ἱστορίες, μοῦ ἀπάντησε. Ἔφαγε στὸ κρεββάτι καὶ πάλι ξαναπλάγιασε. Ὕστερα σηκώθηκε καὶ ντύθηκε.

Ντάνυ, ξαναεῖπα, πότε θὰ βγάλῃς τὸ ταξί. Μὴ σὲ νοιάζει, βρὲ μάννα ἐσένα, ἐγὼ θὰ βγῶ τὸ βράδυ καὶ θὰ κερδίσω τὰ διπλᾶ ἀπ' ὅ,τι νομίζει ὁ Νοῦναν. Μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ πῶς ὁ Ντάνυ δὲν ἤξερε κἂν νὰ ὁδηγήσῃ καὶ τοῦ τὸ εἶπα. Τὶ λὲς ἐκεῖ, ἐδῶ καὶ ἔξη χρόνια τὶ ἄλλο κάνω εἶπε, καὶ γέλασε καὶ ἡ Σάντυ τοὔκλεισε τὸ μάτι καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό της ἀπ' ὅπου ἔφερε ἕνα διαμαντικὸ καὶ μοὖπε, νὰ τὶ μοῦ πῆρε ὁ Ντάνυ ἀπ' τὴν δουλειά του. Δὲν θέλησα νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις, πάντα φοβόμουνα νὰ μάθω τὶ ἀκριβῶς ἔκανε ὁ Ντάνυ. Αἴ, τὸ ἀπόγευμα θὰ πᾶμε στὸ θέατρο νὰ σκοτώσωμε τὸν καιρό μας, εἶπε ὁ Ντάνυ ἕως ὅτου βραδειάσει καὶ βγάλω τὸ κάρρο μου στὴν πιάτσα. Ἄκου, μητέρα, δόσε μου δυὸ δολλάρια γιὰ σήμερα κ' αὔριο θὰ στὰ δώσω. Τοῦ ἔδωσα τὰ δυὸ δολλάρια καὶ ἔφυγαν. Τοὺς ἔφτιαξα τὸ δωμάτιό τους. 'Η Σάντυ δὲν ἤξερε φαίνεται ἀκόμη τὰ κατατόπια, γιατὶ ὅλα ἦταν ἀκατάστατα.

Γύρισαν γιὰ τὸ φαγητὸ καὶ κατόπιν ὁ Ντάνυ μοῦ εἶπε νὰ τοῦ δώσω ἕνα δολλάριο γιὰ βενζίνα καὶ πῆρε μαζύ του καὶ τὴν Σάντυ γιὰ νὰ τὴν πάῃ σὲ μιὰ φίλη της. 'Η Μπέτυ ἀκούοντας αὐτὰ κάτι μουρμούρισε καὶ τότε ὁ Ντάνυ τῆς εἶπε, ἐσὺ μωρὴ μουσίτσα νὰ τὸ κλῇς καὶ νὰ μὴν ἔχῃς εὔκολα τὰ λόγια σου. Εἶπα στὸν Ντάνυ πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ μιλᾷ ἔτσι ἄσχημα. Πὲς τῆς κόρης σου, πῶς ἂν δὲν τῆς ἀρέσω, νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ μέσα, ἀκοῦς ;

'Η Μπέτυ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της, χωρὶς νὰ φάῃ καὶ ὅταν ἔφυγαν ὁ Ντάνυ καὶ ἡ Σάντυ, τῆς πῆγα ἕνα σάντουϊτς καὶ ἕνα ποτῆρι γάλα. Χτύπησα, ἀλλὰ δὲν ἔλαβα καμμιὰ ἀπάντησι. Ἄνοιξα σιγὰ καὶ ἄναψα τὸ φῶς καὶ εἶδα τὴν Μπέτυ ριγμένη μὲ τὸ κεφάλι στὸ κρεββάτι νὰ κλαίῃ. Μοῦ εἶπε, φύγε μητέρα, φύγε γρήγορα. Μὰ Μπέτυ τῆς εἶπα μὴν εἶσαι ἔτσι παιδί μου, γιατὶ μοῦ τὰ κάνεις αὐτά ; Ὅλα θὰ διορθωθοῦν. 'Η Μπέτυ ὅμως δὲν μ' ἀπαντοῦσε, παρὰ ἔλεγε, φύγε, φύγε. Πῆγα στὸ σαλόνι κ' ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι.

Προσπαθοῦσα νὰ καταλάβω μὰ δὲν τὰ κατάφερνα.

'Ο Ντάνυ καὶ ἡ Σάντυ γύρισαν τὸ πρωΐ στὶς τέσσαρες.

* * *

'Η Μπέτυ ἤθελε πιὰ ἔξη μῆνες νὰ τελειώσῃ τὸ Πανεπιστήμιο. Ὅταν ἔφθασε τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, βρῆκε μιὰ καλὴ θέσι κι' ἐγὼ τὴν συμβούλευα νὰ κρύβῃ τὰ λεφτά της.

'Ο Ἄρτυ πῆρε τὴν θέσι ποὺ ὀνερευότανε καὶ κέρδιζε τριάντα δολλάρια τὴν ἑβδομάδα. Μοῦ ἔδινε δέκα πέντε, ἔβαζε δέκα στὴν ἄκρη καὶ ξόδευε πέντε γι' αὐτόν.

Δὲν ἔβγαινε σχεδὸν ποτέ. Μόνο μετὰ τὸ φαγητὸ ἀνέβαινε στὴν σοφίτα καὶ ἐκεῖ ἐργαζότανε. Καμμιὰ φορὰ ἔβγαινε μὲ τὴν Μπέτυ καὶ πήγαιναν σ' ἕνα Στάδιο ὅπου ἀκούγανε μουσική. Μιὰ μέρα μὲ πήρανε κ' ἐμένα καὶ βρῆκα πῶς ἀληθινὰ ἦταν πολὺ ὡραῖα.

Τώρα ποὺ ἡ Τζένυ ἦταν ἀρραβωνιασμένη καὶ ποὺ ὁ Ἄρτυ μοὔδινε λεπτά, σκέφθηκα πῶς θὰ ἦταν καλὸ νὰ φτιάξω λίγο τὸ σαλόνι. Πῆρα δυὸ πολυθρόνες κ' ἕνα ντιβάνι στὸ ὁποῖο θὰ μποροῦσα νὰ κοιμᾶμαι εὐχάριστα, πῆρα κ' ἕνα χαλάκι ποὺ τὸ ὀνειρευόμουνα τόσα χρόνια. 'Ο Ἄρτυ ἀγόρασε κ' ἕνα φωνογράφο, ἕνα ἀληθινὸ ὡραῖο φωνογράφο καὶ λάμπες καὶ κουρτίνες.

Εἶπα στὴν Μπέτυ πῶς τώρα ποὺ συμμαζευτήκαμε ἔτσι καλὰ μποροῦσε κ' αὐτὴ νὰ φέρῃ φίλους στὸ σπίτι. Ἤξερα πῶς ἡ Μπέτυ ἔβγαινε συχνὰ μὲ νέους, γιατὶ ἄκουα ποὺ τὴν ἔφερναν ἕως τὴν πόρτα καὶ τῆς ἔλεγαν καλὴ νύχτα. Δὲν μιλοῦσε ὅμως ποτὲ γι' αὐτούς. Ὕστερα ἄρχισα νὰ παρατηρῶ πῶς ἡ φωνὴ ποὺ τῆς ἔλεγε καληνύχτα ἦταν πάντα ἡ ἴδια. Θὰ ἤθελα τόσο νὰ τὴν ρωτήσω, ἀλλὰ ἡ Μπέτυ δὲν μοῦ μιλοῦσε σχεδὸν καθόλου. Μιὰ μέρα εἶμαι βεβαία πῶς τὴν ἄκουσα νὰ φιλῇ τὸν νέο αὐτὸν ποὺ τὴν συνώδευε.

Ἄρχισε νὰ μὲ τυραννᾶ ἡ ἰδέα τοῦ τὶ θὰ γίνῃ ἡ Μπέτυ, γιατὶ ἄκουσα μιὰ ζωηρὴ συζήτησί τους μὲ τὸν Ἄρτυ. Δὲν θὰ παντρευτῶ ποτὲ, ἔλεγε ἡ Μπέτυ, ὁ γάμος εἶναι σκλαβιά. Καλὰ, τῆς ἔλεγε ὁ Ἄρτυ καὶ τὰ παιδιά ; Ὅταν σὲ ἐγκαταλείψῃ ὁ φίλος σου. 'Η Μπέτυ ἔλεγε πῶς ἐὰν ἕνας ἄνδρας εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ στεφάνια γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐγκαταλείψῃ, τέτοιος ἄνδρας νὰ τῆς ἔλειπε.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ἡ Μπέτυ γύρισε στὸ σπίτι ἄρρωστη. Τὶ ἔχεις, τῆς εἶπα, κρύωσες στὸ νέο γραφεῖο; Ὄχι, εἶπε, ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ παντρευτῶ. Πρὶν τελειώσει τὴν λέξι ἔτρεξε ἐπάνω, ἔπεσε στὸ κρεββάτι της καὶ ἔκλαιγε. 'Ανέβηκα κι' ἐγὼ περίλυπη καὶ κάθησα πλάϊ της, τότε ἔβαλε τὸ κεφάλι της στὰ γόνατά μου καὶ τὰ δάκρυά της βγαίνανε καυτά. Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν βλέπω νὰ κάνῃ ἔτσι. Πῆρε τὴν τσάντα της κ' ἔβγαλε ἕνα χαρτί. Ἦταν ἕνα πιστοποιητικὸ γάμου γεμάτο μὲ τὸ ὄνομα Βεατρίκη Οὐΐλλιαμς καὶ Ντάβιντ Γκρίν.

Καὶ γιατὶ δὲν παντρεύτηκες, Μπέτυ, τὴν ρώτησα. Τότε ἡ Μπέτυ μοῦ εἶπε μιὰ ὁλόκληρη ἱστορία.

Κι' αὐτὸς δὲν πίστευε σὰν ἐμένα στὸ γάμο, ἔλεγε ὅμως πῶς πρέπει νὰ παντρευτοῦμε γιὰ τὴν μητέρα του. Τοῦ ἐξήγησα πῶς δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπωμε στὶς μητέρες νὰ ἐπεμβαίνουν στὶς ἀρχές μας. Μοῦ εἶπε ὅμως πῶς ὅταν σὲ δυὸ μῆνες γίνει εἴκοσι ἑνὸς ἐτοὺς θὰ ἔπαιρνε κάτι χρήματα τοῦ πατέρα του τὰ ὁποῖα μποροῦσε κάλλιστα νὰ κρατοῦσε ἡ μητέρα του ἂν ἤθελε. 'Εγὼ ἐπέμενα, ἀλλὰ μοῦ εἶπε, ὦ Μπέτυ, ἐὰν δὲν μοῦ κάνεις τὸ χατῆρι θὰ πῇ πῶς δὲν μ' ἀγαπᾷς, καὶ ξέρεις μητέρα τὸν ἀγαποῦσα, τὸν ἀγαποῦσα. Σκεφτόμουνα πῶς τίποτα δὲν μοῦ εἶναι πιὸ πολύτιμο ἀπ' αὐτὸν στὸν κόσμο.

Πήγαμε λοιπὸν σήμερα τ' ἀπόγευμα γιὰ τὰ χαρτιὰ καὶ στὸ δρόμο νοικιάσαμε κ' ἕνα ἐπιπλωμένο δωμάτιο καὶ ὁ Ντάβιντ μ' ἀγόρασε ἕνα δαχτυλίδι. Συμπληρώσαμε τὸ χαρτὶ ποὺ ἔπρεπε καὶ περιμέναμε νὰ ἔρθῃ ἡ σειρά μας. 'Ο Ντάβιντ ἦταν πολὺ νευρικός. Τὸν ρώτησα τὶ τοῦ συνέβαινε καὶ μοῦ εἶπε: Ἄκουσε Μπέτυ, δὲν ἐπιμένω πιὰ νὰ κάνωμε διατυπώσεις, σκέφθηκα κάτι φίλους ποὺ παντρεύτηκαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Αὐτοὶ θὰ μοὔδιναν τὸ πιστοποιητικό τους καὶ θὰ ἔσβυνα τὸ δικό τους ὄνομα γιὰ νὰ βάλλω τὸ δικό μου, κ' ἔτσι θὰ ξεγελοῦσα τὴν μητέρα μου.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ Μπέτυ ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ καὶ ὅταν τελείωσε ξανάρχισε. Ὤ, μητέρα, ἤμουνα ἕτοιμη νὰ θυσιάσω τὶς ἀρχές μου, ἀλλὰ ὅταν μοῦ εἶπε αὐτὸ μ' ἔπιασε ἀπελπισία, ἀηδία, κατάπτωσι. Θὰ ἤμουνα εὐτυχισμένη νὰ ὑποφέρω ὅ,τι δήποτε γι' αὐτὸν, ἀλλὰ χωρὶς γάμο, ἀλλὰ νὰ θέλῃ νὰ γελάσῃ ἔτσι τὴν μητέρα του κάνοντάς με συνένοχο. Ὤ, μητέρα, καὶ τὸν ἀγαποῦσα τόσο βαθειά, τόσο τρυφερὰ, κι' ἐνῷ, μητέρα, περίμενα ἐκεῖ τὴν χαρά μου, ὅλα ἔσβυσαν, πέθαναν.

—Μπέτυ μου, καλλίτερα ποὺ εἶδες τὶ δειλὸς εἶναι πρὶν τὸν παντρευτεῖς, ἀλλοιῶς τὶ θὰ γινόσουνα ;

—Ναί, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ παντρευτῶ γιὰ κανένα λόγο.

Προσπάθησα νὰ τῆς πῶ γιὰ μένα καὶ τὸν Φράνκ, ἀλλὰ μὲ φίλησε τρυφερὰ καὶ μοῦ εἶπε, ἐσὺ κι' ἐγὼ μητέρα εἴμαστε τόσο διαφορετικὲς, δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς πόσο, ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ, ναὶ μητέρα σ' ἀγαπῶ πολύ. 'Εκείνη τὴν ὥρα σὰν νὰ αἰσθανθήκαμε λὲς ντροπὴ νὰ εἴμαστε ἔτσι, ν' ἀγαπιόμαστε δηλαδὴ τόσο πολύ. Τότε τὴν ἄφησα μόνη καὶ κατέβηκα.

⁂

Τὸ καλοκαῖρι εἶχε περάσει, ἀλλὰ οἱ δουλειὲς τοῦ Ντάνυ μὲ τὸ ταξὶ δὲν πηγαίνανε καὶ τόσο καλά. Κάθε μέρα σηκωνότανε στὴ μιὰ τὸ μεσημέρι γιὰ φαγητὸ καὶ τὸ βράδυ τὴν ἔβαζε μέσα στὸ ταξὶ καὶ ἔβγαιναν. Φαίνεται γύριζαν ἀπὸ χορὸ σὲ χορό. Μιὰ μέρα τῆς εἶπα: Σάντυ, δὲν νομίζεις πῶς ὅσο περνᾶ ὁ καιρός σου πρέπει νὰ μὴν χορεύῃς πιὰ τόσο ;

Τότε ἄρχισε νὰ γκρινιάζῃ καὶ νὰ λέῃ πῶς μιὰ φορὰ εἶναι κανεὶς νέος καὶ πῶς ὕστερα ὅταν ἔρθῃ τὸ παιδὶ θὰ δεθῇ. Κάποτε τὴν ἔφερνε πίσω στὶς ἕνδεκα κ' ἐκεῖνος ἔφευγε πάλι γιὰ δουλειές.

Ἕνα Σάββατο κατὰ τὴν μία, γύρισε ἡ Μπέτυ ἀπὸ τὴν δουλειά της καὶ τῆς ἑτοίμαζα νὰ φάῃ, ὅταν σηκώθηκε καὶ ὁ Ντάνυ μὲ τὴν Σάντυ γιὰ νὰ πάρουν τὸ πρωϊνό τους. 'Ο Ντάνυ εἶχε ἕνα πρόσωπο χάλια, σχισμένο ὅπως τότε, ποὺ τὸν πλήγωσαν καὶ ἄπλυτον καὶ ἀξύριστος, ἔμοιαζε μὲ ἐγκληματία.

Κι' ἦταν ἄντυτος μὲ ξεκούμπωτες πυζάμες. Καὶ ἡ Σάντυ ἐπίσης ἦταν ἄπλυτη κι' ἀχτένιστη καὶ τὸ κιμονό της ἦταν βρώμικο. Ἔμοιαζε κι' αὐτὴ κουρασμένη ὅπως ὁ Ντάνυ καὶ τὰ μαλλιά της κρεμοῦσαν τοῦφες - τοῦφες ὁλόγυρα, ἀλλοῦ ξανθὰ κι' ἀλλοῦ μαῦρα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἀζουρίνη
Γερμανικὸ ΛΟΥΛΑΚΙ εἰς φύλλα χάρτου
ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ

κανίνι ἀγαπᾷ πολὺ τὸ χρῆμα, πρᾶγμα ποὺ τοῦ συγχωροῦν εὐχαρίστως ὅταν ξέρουν ὅτι μαζεύει γιὰ τὸ γυιό του ποὺ εἶναι τεσσάρων ἐτῶν καὶ ποὺ φαίνεται πῶς λατρεύει».

Ναί, θὰ ἤθελε νὰ κάνῃ ἕνα Κροῖσο τὸ παιδί του καὶ γι' αὐτὸ μὲ μιὰ ἀπληστία ποὺ συχνὰ χαρακτηρίζουν ὡς τερατώδη, ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ θέατρα ὅπου δίδει τὶς συναυλίες του ἀμοιβὲς φανταστικές, τόσο ποὺ ὁλόκληρος ὁ τύπος ἀγανακτεῖ!

Λίγο τὸν ἐνδιαφέρει αὐτό! Μήπως δὲν ξέρει ἐπίσης νὰ δείξῃ πῶς παρ' ὅλη του αὐτὴ τὴν πλεονεξία, μπορεῖ νὰ περιφρονῇ τὸ χρῆμα ὅταν προσβάλλῃ τὴν ὑπερηφάνειά του; Μήπως δὲν ἀρνήθηκε στὸν Γεώργιο Δ' βασιλέα τῆς 'Αγγλίας νὰ παίξῃ στὸ παλάτι του, γιατὶ ἡ Μεγαλειότης Του ἐτόλμησε νὰ συζητήσῃ τὴν ἀμοιβή του;

Τὸ χρῆμα... δὲν χρειάζεται καθόλου σ' αὐτὸν τὸν ἄρρωστο ποὺ τρώγει ἐλάχιστα καὶ ποὺ συχνὰ εἶνε καρφωμένος στὸ κρεββάτι ἀπὸ ἀδιάκοπους πόνους. 'Αλλὰ ὁ 'Αχιλλεὺς ὅταν μεγαλώσῃ θὰ μπορέσῃ ν' ἀπολαύσῃ ὅλες τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου.

'Ιδού, φθάνουν στὸ Δουβλῖνο, τὸ παιδὶ ξυπνάει, οἱ ταξειδιῶτες φθάνουν σ' ἕνα ἀπ' τοὺς μεγάλους σταθμοὺς τοῦ ταξειδιοῦ των. 'Ιδοὺ τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου περιμένουν τὸν καλλιτέχνη, ἀδειάζουν τὸ ἁμάξι ἀπ' ὅλα τὰ ἑτερόκλιτα πράγματα ποὺ περιέχει, ἀλλὰ ὁ Παγκανίνι ἀνησυχεῖ γιὰ τὰ ἀναρίθμητα παιχνίδια ποὺ κουβαλάει μαζύ του γιὰ τὴ διασκέδασι τοῦ 'Ατσιλλίνο, τόσο ὅσο καὶ γιὰ τὸ βιολί του, τὸ θαυμάσιό του Γκουαρνέριους...

Σὲ λίγο τὸ διαμέρισμα τοῦ καλλιτέχνου ἔχει γεμίσει ἀπὸ ξύλινα ἀλογάκια, ἀπὸ φασουλῆδες, ἀπὸ προβατάκια. 'Ο μικρὸς θέλει ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως τὸ παιχνίδι, ἀλλὰ ὁ πατέρας ἐννοεῖ νὰ τοῦ πλύνῃ πρῶτα τὰ χέρια.

— Κύτταξε τὰ χεράκια σου, Ἄντζελο μίο, εἶσαι σὰν παιδὶ ἑνὸς καρβουνιάρη!

'Αλλοίμονο! 'Ο 'Αχιλλεὺς ἀπεχθάνεται τὸ νερό, φωνάζει, χτυπιέται, θυμώνει. 'Ο Παγκανίνι δὲν θυμώνει καθόλου, τοῦ εἶναι τὸ ἴδιο ἀδύνατο, νὰ θυμώσῃ μὲ τὸ παιδί του ὅπως καὶ νὰ κάνῃ μιὰ φάλτσα νότα! Ὄχι, τὸ παρακαλεῖ, τὸ γεμίζει μὲ χάδια, τοῦ χαρίζει μποιμπόνια, κι' ἐπὶ τέλους κατορθώνει νὰ τοῦ σταματήσῃ τὰ δάκρυα καὶ νὰ νικήσῃ τὴν ἐπιμονή του.

—Μαέστρο, μαέστρο! λέει μιὰ φίλη ποὺ ἔχει ἔλθει νὰ εὐχηθῇ τὸ «καλῶς ὥρισες» στὸν καλλιτέχνη καὶ παρευρέθη στὴ σκηνή. Μὰ εἶναι φρικτὴ αὐτὴ ἡ ἀνατροφὴ ποὺ δίνετε στὸν μικρό!

— Πῶς τὸ θέλετε, ἀπαντάει ὁ Παγκανίνι. 'Ο καϋμένος πλήττει τόσο πολύ! Τοῦ πῆρα ὅλου τοῦ κόσμου τὰ παιχνίδια, τοῦ ἔκανα σοκολάτα, δὲν ξέρω πιὰ τί νὰ βρῶ!

Καὶ πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀπελπισμένος συγχρόνως καὶ ἐνθουσιασμένος. 'Αλλὰ ὁ 'Ατσιλλίνο δὲν λυπᾶται τὴν κούρασί του καὶ σύρει ἐναντίον τοῦ πατέρα του τὸ ξύλινο σπαθάκι του.

'Ο βιολονίστας ξεκαρδίζεται στὰ γέλια, ὑποχωρεῖ, κάνει ἔπειτα πῶς ἀναστενάζει:

— Ἄντζελο μίο, μ' ἐπλήγωσες κιόλας!

'Αλλὰ ὁ μικρὸς διάβολος δὲν ὑποχωρεῖ ἂν ὁ πατέρας του δὲν πέσῃ κατάχαμα καὶ ὁμολογήσῃ δυνατὰ τὴν ἧττα του:

—Τελείωσε, Ἄντζελο μίο, αὐτὴ τὴ φορὰ πάει, πέθανα!

⁂

'Ο Παγκανίνι εἶναι στὸ Παρίσι. Πλῆθος ἀπὸ ὡραῖες κυρίες καὶ ἀπὸ κομψοὺς κυρίους τὸν περιμένουν στὴν αἴθουσα τῆς Ὄπερας ποὺ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμο. Ἡ συναυλία πρόκειται ν' ἀρχίσῃ, τὸ καινὸ σπεύδει, οἱ μουσικοὶ εἶναι κιόλας στὶς θέσεις των καὶ κουρδίζουν τὰ ὄργανά των.

'Εν τούτοις ὁ μεγάλος καλλιτέχνης εἶναι ἀκόμα στὸ σπίτι του καὶ χρειάζεται πολὺ καιρὸ ἀκόμα γιὰ νὰ ἑτοιμασθῇ. Γιατὶ καὶ σήμερα ὅπως καὶ καθεμέρα δὲν παραδέχθηκε νὰ ντύσουν ξένα χέρια τὸ παιδί του. Ὄχι, ὄχι, αὐτὴ εἶναι ἀποκλειστικὰ δική του δουλειὰ καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ σὲ κανένα. Καὶ δὲν εἶναι καθόλου εὔκολο νὰ βρῇ ὅ,τι χρειάζεται στὴν κλασσικὴ ἀταξία ποὺ βασιλεύει πάντοτε στὰ δωμάτια τοῦ μαέστρου, ὅπου τὰ βιολιὰ ἀνακατεύονται μὲ τὰ παπούτσια καὶ οἱ μουσικὲς μὲ τὰ παιχνίδια!

'Επὶ τέλους κατώρθωσε νὰ ντύσῃ τὸν μικρὸ 'Αχιλλέα, καὶ ὄχι χωρὶς κόπο! Τώρα πρέπει νὰ ντυθῇ κι' αὐτὸς βιαστικά. Μὰ ποῦ εἶναι τὸ φράκο του; Καὶ ἡ γραβάτα του καὶ τὸ πουκάμισό του μὲ τὸ ζαμπὸ καὶ ὅλα ὅσα ἑτοίμασε τόσο προσεκτικὰ ἀπὸ χθές;

'Απελπισμένος, φάχνει στὸ δωμάτιο, κάνει τὴν ἀκαταστασία ἀκόμα μεγαλείτερη, σηκώνει ἀποθαρρημένος τὰ χέρια του στὸν οὐρανό! 'Αλλοίμονο! Τὸ πλῆθος ποὺ πρόκειται νὰ τὸν χειροκροτήσῃ σὲ λίγο τὸν περιμένει, καὶ ὁ δυστυχισμένος ὁ Παγκανίνι δὲν βρίσκει τὸ πανταλόνι του! Σὲ τί θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ἡ μεγαλοφυΐα του ἂν δὲν τὸ βρῇ;

Ξαφνικὰ ἡ πονηρὴ ἔκφρασις τοῦ 'Αχιλλέως τοῦ κάνει ἐντύπωσι, βλέπει τὰ ὡραῖα μάτια τοῦ ἀγγέλου του νὰ λάμπουν μὲ κάτι τὸ διαβολικό... Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὁ λατρευτὸς αὐτὸς μικρὸς τοὔχει κρύψει τὸ φράκο!

—Ποῦ ἔβαλες τὰ φορέματά μου, Ἄντζελο μίο;

'Ο μικρὸς παίρνει ἕνα ὕφος ἀθῶο, ἀλλὰ δείχνει πῶς διασκεδάζει τρελλὰ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

Καὶ τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει, ἀφοῦ αὐτὸ διασκεδάζει τὸν 'Ατσιλλίνο, οἱ ὡραῖες κυρίες καὶ οἱ κομψοὶ κύριοι μποροῦν νὰ περιμένουν, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία πιὰ γιὰ τὸν Παγκανίνι! Μαζὺ μὲ τὸ διαβολάκο ἀρχίζει νὰ φάχνῃ γελῶντας, χωρὶς νὰ συλλογίζεται τὴν ὥρα.

Μπράβο, μπραβίσιμο! 'Ιδοὺ τὰ παπούτσια κάτω ἀπ' τὰ μαξιλάρια! Τὸ φράκο βρίσκεται στὸ βάθος ἑνὸς μπαούλου, τὸ ζιλὲ εἶνε θαμμένο στὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ.

Ἡ Ὄπερα ὁλόκληρη συγκλονεῖται ἀπὸ ἀνυπομονησία, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνῃ τίποτα, ἀφοῦ ὁ 'Ατσιλλίνο διασκέδασε τόσο καλά!

⁂

'Αργότερα, ὅταν ὁ μεγάλος καλλιτέχνης δὲν θὰ εἶναι πιὰ παρὰ μιὰ σκιά, ἕνα φάντασμα ποὺ μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια θὰ τοῦ ἔχῃ ἀφαιρέσει τὴ φωνὴ καὶ ποὺ δὲν θὰ μπορῇ νὰ συνεννοηθῇ παρὰ μὲ χειρονομίες καὶ μὲ βλέμματα γεμᾶτα πόνο ἀπ' τὰ φλογερά του μάτια, ὁ 'Ατσιλλίνο ποὺ ἔχει μεγαλώσει θὰ τὸν παρασταθῇ, θὰ τὸν βοηθήσῃ. Τόσο γερμανικά, ὅσο ἰταλικὰ καὶ γαλλικὰ θὰ ἐξηγήσῃ στοὺς ἐπισκέπτες τοῦ γερασμένου μαέστρου τοὺς ἀκαθόριστους τόνους τῆς νεκρῆς του φωνῆς ποὺ μόνο αὐτὸς θὰ ἐννοῇ ἀκόμα. Θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ μὴ φυλακισθῇ στὴ σιωπή, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἑνωτικὸς κρῖκος μεταξὺ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ πατέρα του.

Τέλος, μιὰ μέρα τοῦ Μαΐου τοῦ 1840 ὁ καλλιτέχνης πεθαίνει, ἀφίνοντας στὸν λατρευτὸ αὐτὸν γυιὸ ποὺ τώρα εἶναι δέκα τεσσάρων ἐτῶν, μιὰ περιουσία σχεδὸν δύο ἑκατομμυρίων, ποὺ ἀντιπροσωπεύει σήμερα σαράντα...

Νικολὸ Παγκανίνι: Ἕνας μοναδικός, ἕνας ἄφθαστος καλλιτέχνης... κι' ἕνας ἐξαιρετικὸς πατέρας ποὺ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸ παιδί του ὑπῆρξε ὁ μοναδικὸς ἔρως τῆς ζωῆς του!

MARTHE RAVENNE

11ον

Ρεγγίνα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΝΤΕ ΛΑ ΜΠΡΕΤ

Μετάφρ.: ΚΙΤΣΑΣ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΑΜΕ στὸ σαλόνι καὶ βάλαμε στὴ φωτιὰ ἕνα μεγάλο κούτσουρο νὰ στεγνώσουμε.

Καθισμένοι κοντὰ - κοντά, ἐξακολουθούσαμε τὴν κουβεντούλα μας σὲ τόνο μυστικό. 'Η θεία μου εἶχε μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ γιὰ τὸ τόσο μου θράσος καὶ δὲν ἔβγαζε τσιμουδιά.

'Ο παπᾶς ἐνθουσιασμένος ποὺ μ' ἔβλεπε τόσο χαρούμενη ξεχνοῦσε νἄρθῃ νὰ λάβῃ μέρος στὴ συζήτησί μας.

Ὤ, τὶ ὑπέροχη βραδυά ! Τὸ πρόσωπό μου λαμποκοποῦσε ἀπὸ χαρά, χαιρόμουνα τὴν εὐτυχία καὶ τὴ λεφτεριά μου !

'Ο κ. ντὲ Κομπρὰ σηκώθηκε νὰ φύγῃ καὶ τὸν συνωδέψαμε ὡς τὴν αὐλή, χαιρέτησε μὲ διάχυσι τὸν παπᾶ κι' εὐχαρίστησε τὴ θεία μου γιὰ τὴ φιλοξενία. Ἔπειτα ἦρθε κοντά μου, πῆρε τὰ δυό μου χέρια μέσα στὰ δικά του καὶ μοὖπε σιγανά :

—Θἄθελα νὰ μὴν τέλειωνε ποτὲ ἡ βραδυὰ αὐτή, ἀγαπητή μου ξαδερφούλα !

—Μὰ καὶ γὼ ξαδερφούλη. Θὰ ξανάρθετε ὅμως, ἔ ;

—Μὰ βέβαια καὶ πολὺ γρήγορα πιστεύω.

Κράτησε πολλὴ ὥρα τὰ χείλη του πάνω στὸ χέρι μου, κι' αὐτὴ ἡ τιμὴ ἦταν γιὰ μένα μιὰ καινούργια χαρά, καὶ τόσο δυνατή, τόσο τέλεια, ὅσο ποτέ μου δὲν εἶχα νοιώσει ὡς τότε.

Καὶ μοὖρθε ἡ σκέψι—ποὺ δὲν ἔκανα ὅμως—νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τὸν φιλήσω δυνατὰ στὰ δυό του μάγουλα, χωρὶς νὰ μὲ νοιάξῃ γιὰ τὴ θειά μου πούταν μπροστὰ καὶ τὸν παπᾶ πούμοιαζε μὲ δράκο, μ' ἕνα δράκο καλοκάγαθο, μὲ φουσκωτὰ ρόδινα μάγουλα.

'Απὸ τὴν ἡμέρα πούφυγε ὁ κ. Παῦλος ντὲ Κομπρά, ζοῦσα σὲ μιὰ ἀποχαύνωσι ποὺ θὰ μοὔταν δύσκολο νὰ περιγράψω. Δοκίμαζα περίεργα συναισθήματα ποὺ ἐξωτερικεύονταν, μὲ χοροπηδήματα καὶ στριφογύρους, γιατὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖο γύμνασμα μοῦ χρησίμευε νὰ ἐκφράζω ἕνα πλῆθος αἰσθήματα.

'Αφοῦ στριφογύριζα καὶ χοροπηδοῦσα καλὰ - καλά, ἔπειτα κυλιόμουνα στὸ χορτάρι καὶ μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ψηλὰ στὸν οὐρανὸ συλλογιζόμουνα διάφορα πράγματα, χωρὶς πραγματικὰ νὰ συλλογιέμαι τίποτα.

Αὐτὴ ἡ ψυχικὴ κατάστασι ποὺ βρισκόμουν, ἦταν τόσο γλυκειά !

Ἔκανε νὰ ζῇ ἡ ψυχή μου σὲ μιὰν ὀνειροπόλο γαλήνη ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ ὕπνο, μ' ὅλο ποὺ μὲ κρατοῦσε ὁλότελα ξύπνα καὶ μοῦ ἄφησε τὴν πιὸ ὄμορφη ἀνάμνησι.

'Απὸ τότε ἄρχισα ν' ἀγαπῶ τρελλὰ τὸ οὐράνιο στερέωμα καὶ μοῦ φαινόταν πῶς κι' αὐτὸ συμπάθαγε τὶς σκέψεις μου, κι' ἂς ἦταν χαρούμενες ἢ θλιμμένες, σοβαρὲς ἢ ἐπιπόλαιες.

Ὅταν ἄφηνα τὴ φαντασία μου νὰ πλανιέται μέσα σὲ σκιερὰ μονοπάτια, τόσο πολὺ σκοτεινὰ, ποὺ προχωροῦσε ψηλαφῶντας, τὴν ἄφηνα νὰ ξανάρχεται στὸ φῶς καὶ νὰ θαυμάζῃ τὸν Παῦλο ντὲ Κομπρά. Χαμογελοῦσα στὴ θύμησι μιᾶς ἀνοιχτῆς του φυσιογνωμίας, τοῦ καλόκαρδου γέλοιου του, τῶν ἄσπρων δοντιῶν του. Λάτρευα τὸ φιλὶ ποὔχε ἀπιθώσει στὸ χέρι μου κι' ἔνοιωθα πραγματικὴ ἀναγάλλια σὰν συλλογιζόμουνα πῶς ἂν εἶχα κάνει ὅ,τι σκέφτηκα, θὰ τὸν εἶχα φιλήσῃ στὰ δυό του μάγουλα.

Ἔμενα πολλὴ ὥρα σ' αὐτὰ τὰ γλυκὰ συναισθήματα, κι' ἀναρωτιόμουνα γιατὶ πέρναγε ἡ ψυχή μου ἀπ' αὐτὲς τὶς διάφορες φάσεις.

'Αφοῦ ἔφτανε ἡ φαντασία μου σ' αὐτὸ τὸ ντελικάτο σημεῖο, ἄρχιζε νὰ μπαίνῃ πάλι στὰ σκοτάδια ὅπου σκούνταγε πάνω στὶς σκέψεις μου. 'Εγώ, ἀπογοητευμένη, τὰ παρατοῦσα ὅλα γιὰ νὰ μὴ συλλογιέμαι παρὰ τὰ μάτια κεῖνα ποὺ μοὖχαν χαμογελάσει.

Ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ μὴν τὰ ξεχάσω ποτέ.

Αὐτὲς οἱ παράξενες ἰδέες μου δὲ μ' ἀφήνανε ὡστόσο σὲ ἡσυχία καὶ ξανάπεφτα λίγο - λίγο στὴν κυριαρχία τους.

Σεργιανοῦσα ἔτσι μέσα στὸ ἄπειρο, ὅταν ἀποφάσισα κάποτε νὰ παραβάλλω ὡρισμένες ἐντυπώσεις μου μὲ κεῖνες τῶν ἡρωΐδων ποὺ προτιμοῦσα.

Τότε ἔγινε μέσα μου φῶς πολύ. 'Ανακάλυψα πῶς ἤμουν ἐρωτευμένη καὶ πῶς ὁ ἔρωτας ἦταν τὸ ὡραιότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψι μ' ἔκανε τρελλὴ ἀπὸ χαρά.

Πρῶτα γιατὶ ἡ ζωή μου γινόταν ὤμορφη, ἔπαιρνε ἕνα θέλγητρο ποὺ ὅσο κι' ἂν ἦταν ἀόριστο δὲν ἦταν γι' αὐτὸ καὶ λιγώτερο πραγματικό, ἔπειτα γιατὶ ἂν ἀγαποῦσα, δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ μ' ἀγαποῦσαν κιόλας. Πραγματικὰ ἀγαποῦσα τὸν κ. ντὲ Κομπρά, γιατὶ τὸν εἶχα βρῆ χαριτωμένο καὶ φανταζόμουν πῶς ἡ γνωριμία του μαζύ μου θἄχε δημιουργήσει τὴν ἴδια, ταραχὴ μέσα στὴν καρδιά του, ἀφοῦ κι' αὐτὸς μ' εὕρισκε γοητευτική. 'Η λογική μου αὐτὴ ποὺ ἐνισχυόταν κι' ἀπὸ τὴν ἀπειρία μου σχετικὰ μὲ τὸν ἔρωτα, δὲν πήγαινε πιὸ πέρα ἀπ' αὐτὸ, κι' ἔφτανε μόνο γιὰ νὰ βάλῃ βάσι στὰ ἐπιχειρήματά μου, καὶ νὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένη.

'Η μιὰ ἀνακάλυψι φέρνει τὴν ἄλλη, ἔτσι ἔφτασα καὶ γὼ νὰ καταλάβω πῶς ἡ φιλανθρωπία δὲν ἔπαιζε χωρὶς ἄλλο καὶ σπουδαῖο ρόλο στὴ συμπάθεια ποὔδειχνε ὁ Φραγκῖσκος ὁ Α' γιὰ τὶς γυναῖκες γενικά, καὶ ξέχωρα γιὰ τὴν Ἄννα ντὲ Πισσελὲ, κι' ὅτι ὁ ἔρωτας δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴ στοργή, ἀφοῦ λάτρευα τὸν παπᾶ μου, ἀλλὰ δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξι νὰ τὸν φιλήσω, ἐνῷ δὲ θἄθελα παρακάλια γιὰ νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παύλου ντὲ Κομπρά. Πόσο γελοῖο πρᾶγμα μοῦ φαινόταν ποὺ παίρναν ὅλοι γύρω μου ὕφος μυστηριῶδες καὶ χρησιμοποιοῦσαν ὑπονοούμενα καὶ σεμνότυφες ἐκφράσεις γιὰ κάτι τόσο ἁπλὸ καὶ φυσικό, σὰν τὸν ἔρωτα, ὅπου δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἴχνος κακίας.

'Αλλά, συλλογιζόμουνα, ἕνας παπᾶς θἄχῃ, χωρὶς ἄλλο, πάνω στὸν ἔρωτα ἐσφαλμένες ἰδέες, καὶ ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῇ, δὲ μπορεῖ καὶ ν' ἀγαπήσῃ. 'Ωστόσο, ὅλ' αὐτὰ μπερδεύονταν μέσα στὸ νοῦ μου καὶ στὸ τέλος δὲν καταλάβαινα γρῦ. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ φωτιστῶ καλλίτερα πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἦταν τόσο χάος μέσα στὶς σκέψεις μου, ποὺ ἀποφάσισα, μ' ὅλο πούμουνα προκαταλειμένη ἐναντίον τοῦ παπᾶ, νὰ τὸν ρωτήσω σχετικὰ καὶ ν' ἀνοίξω κουβέντα πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, πούταν γι' αὐτὸν ἀρκετὰ σόκιν. 'Ο φτωχός μου παπᾶς καταλάβαινε περίφημα πῶς γινόταν μεγάλη σύγχυσι μὲς στὸ μυαλό μου, ἀλλὰ ἦταν πολὺ λεπτὸς καὶ λογικὸς γιὰ νὰ δώσῃ σημασία σ' αὐτό, κι' ἤξερε πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ γίνουν πραγματικὲς πεποιθήσεις μετὰ ἀπὸ μιὰ παρατεταμένη συζήτησι ὅ,τι σήμερα δὲν ἦταν παρὰ φευγαλέες ἐντυπώσεις. Προσπαθοῦσε νὰ μὲ διασκεδάζῃ μὲ κάθε τρόπο. 'Αποφάσισε νἄρχεται στὸ ἑξῆς κάθε μέρα στὸ «Βάβο» καὶ ἔμενε περισσότερη ὥρα στὸ μάθημα, ἀπὸ τὴ συνηθισμένη.

Καθόμαστε πάντα μπροστὰ στὸ παραθύρι μας. 'Η θεία μου ὅμως πούταν ἄρρωστη, ἔμενε τώρα στὴν κάμαρά της. 'Εγὼ ταξείδευα στὴ σελήνη διαρκῶς, κι' ὁ ἄμοιρος παπᾶς προσπαθοῦσε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τ' ἀριθμητικὰ προβλήματα ὅπου τὰ θαλάσσωνα διαρκῶς.

—Πῶ, πῶ, Ρεγγίνα, τὶ ἔχεις κάνει ! Βρῆκες χιλιόγραμμα, ἀντὶ γιὰ γραμμάρια ; 'Αμ' ἐδῶ, παιδί μου ποὺ πρέπει νὰ πολλαπλασιάσῃς τὸ κλάσμα 3)5 μέ...

—Ἄχ, δέσποτά μου, ἔλεγα. Ἂν μαντεύετε ποιὸ εἶναι τ' ὡμορφότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου ;

—Ποιὸ λοιπὸν, Ρεγγίνα μου ;

—'Ο ἔρωτας παπᾶ μου.

—Τὶ θὰ μοῦ ξεφουρνίσῃς πάλι, μικροῦλα μου ! φώναξε αὐτὸς ἀνήσυχα.

—Ὤ, κάτι ποὺ ξέρω πολὺ καλά, ἀπαντοῦσα, κουνῶντας μὲ ὕφος σπουδαῖο τὸ σγουρό μου κεφάλι. Ἤθελα νἄξερα γιατὶ ποτὲ δὲ μοὔπατε λέξι γιὰ κάτι ποὺ συμβαίνει ὅλην ὥρα στὸν κόσμο !

—Νὰ τὶ παθαίνει κανεὶς, δεσποινίς μου, ὅταν διαβάζει ρωμάντσα. Παίρνει ἀέρα τὸ μυαλό του καὶ παίρνει γιὰ σοβαρὸ ὅ,τι εἶναι μονάχα φαντασία.

—Τὶ κακὸ πρᾶγμα ποὺ εἶναι νὰ μιλάῃ κανεὶς ἐνάντια, μὲ τὴ σκέψι του, παπᾶ μου ! Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ κόσμος ἐρωτεύεται, κι' ὅτι αὐτὸ εἶναι πολὺ ὤμορφο.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι θέμα ποὺ νὰ ἐνδιαφέρῃ τὰ κοριτσόπουλα, Ρεγγίνα, καὶ δὲν πρέπει ἐσὺ νὰ μιλᾷς γι' αὐτὰ τὰ πράγματα !

—Πῶς ; δὲν ἐνδιαφέρει τὰ κορίτσια ; 'Αφοῦ αὐτὲς εἶναι ποὺ ἀγαπᾶνε καὶ ποὺ ἀγαπιοῦνται !

—Τὶ δυστυχισμένος ποὺ εἶμαι, φώναξε ὁ παπᾶς, ποὔχω νὰ κάνω μὲ τέτοιο ἀγύριστο κεφάλι.

—Ἄ, ὅλα κι' ὅλα παπᾶ μου. Μὴ λέτε κακὸ γιὰ τὸ κεφάλι μου, γιατὶ ἐγὼ τὸ ἀγαπάω πολὺ καὶ περισσότερο ἀπὸ τότε ποὺ τὸ βρῆκε τόσο ὤμορφο ὁ κ. ντὲ Κομπρά.

—'Ο κύριος ντὲ Κομπρὰ σὲ κορόϊδεψε, μικρή μου Ρεγγίνα. Πίστεψέ με, σὲ πέρασε γιὰ κανένα κοριτσάκι ὁλωσδιόλου ἄμυαλο.

—Καθόλου, φώναξα πειραγμένη. Ξέρετε πολὺ καλὰ πῶς μοῦ φίλησε τὸ χέρι. Καὶ ξέρετε, τὶ σκέψι ἔκανα κείνη τὴ στιγμή ;

—Γιὰ νὰ δοῦμε, εἶπε ὁ παπᾶς ποὺ καθόταν στὰ καρφιά.

—Ἔ, λοιπὸν, μοὖρθε νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά του.

—'Ηλιθιότης, Ρεγγίνα. Δὲν πέφτει κανεὶς στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ξένου ἀνθρώπου.

—Πολὺ σωστά. 'Αλλὰ ὁ Παῦλος δὲν εἶναι ξένος. Εἶναι ξάδερφός μου. Ἔπειτα ἂν αὐτὸς ἦτανε γυναῖκα δὲ θἄκανα διόλου αὐτὴ τὴ σκέψι.

—Καὶ γιατὶ, Ρεγγίνα ;

—Ἄ !... Γιατί....

'Ακολούθησε σιωπή, καὶ γὼ παρατηροῦσα κρυφὰ τὸν παπᾶ ποὺ στριφογύριζε πάνω στὴν καρέκλα του, πρεζάριζε, προσπαθοῦσε νὰ σοβαρευτῇ.

—Καλέ μου παπᾶ, εἶπα χρησιμοποιῶντας πλάγια μέσα.

—Τὶ εἶναι πάλι, Ρεγγίνα μου ;

—Μπορῶ νὰ σᾶς κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις ἀπὸ κεῖνες ποὺ μοῦ γεμίζουν τὸ κεφάλι ;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ καλοκαῖρι εἶναι ἀνυπόφορο.... ἀλλά.... τὸ περνᾶτε εὐχάριστα ὅταν ἔχετε ἕνα Μετάλλινον Ψυγεῖον «ΑΣΙΜ».
Τὸ ἀποκτᾶτε μὲ μικρὰς δόσεις καὶ ἄνευ ἐγγυητοῦ.
ΥΙΟΙ Ι. ΣΗΜΗΤΟΥ
Ἔκθεσις Γλάδστωνος 3 β,
Στοὰ Φέξη. Τηλ. 32-139.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000
ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν συμφέροντας ὅρους.
Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν 'Αμερικῇ δύνανται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 Maiden Lane New York U. S. A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν 'Αθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα ('Υπηρεσία 'Εργασιῶν 'Αμερικῆς), ἐν ταῖς 'Επαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους 'Υποκαταστήματα αὐτῆς.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΚΗΛΗΣ
ΔΙΠΛΩΜΑ ΕΥΡΕΣΙΤΕΧΝΙΑΣ
Καθιστῶ γνωστὸν εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ κήλης, ὅτι ἐφεῦρον εἰδικὸν κηλεπίδεσμον ὄντως ἀνθρωποσωτήριον, ἐντελῶς νέου τύπου, διὰ τὸν ὁποῖον ἔλαβον δίπλωμα εὑρεσιτεχνίας. 'Ο κηλεπίδεσμος οὗτος θεραπεύει τὴν κήλην καὶ καθιστᾷ ἐξ ἀρχῆς τὸν πάσχοντα ἱκανὸν διὰ τὰς κοπιωδεστέρας ἐργασίας, νὰ σηκώνῃ ὁσονδήποτε μεγάλα βάρη καὶ νὰ κάνῃ τὰς πλέον μακρυνὰς πορείας χωρὶς νὰ αἰσθάνεται καμμίαν ἐνόχλησιν.
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ κηλεπιδέσμων, ζωνῶν, κορσέδων καὶ λοιπῶν ὀρθοπεδικῶν εἰδῶν, ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. Ματαρατζῆ, Κλεισθένους 11, ὄπισθεν Δημαρχίας.

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡΓ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
Διπλωματοῦχος τῆς 'Οδοντοϊατρικῆς Σχολῆς Παρισίων
Ε. Ρ. Π.
'Ακαδημίας 29
Ἔναντι Δημοσίου Μαιευτηρίου
Τηλέφ. 24-568
Δέχεται 9—1 καὶ 3—7½

Ra
ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
RADIO-HORMONES DE BEAUTÉ
CRÈME RADIO-ACTIVE.
Προνομιοῦχος. Τὸ βαρὺ πυροβολικὸ στὴ μάχη κατὰ τοῦ γήρατος.
Νέον προϊὸν τῆς Académie de Beauté Mme KETTY. 'Αποτελέσματα: Δέρμα πάντα καθαρό, πάντα φρέσκο, πάντα νέο. Ζητήσετέ μας βιβλιογραφία δωρεάν. 'Αθῆναι. Ἑρμοῦ 35.
Τηλέφωνον 22-0-88

ΕΠΙΠΛΑ
τελευταίας παραλαβῆς ἐργοστασίου μας
Ὅ,τι νέον εἰς σχέδιον
Τραπεζαρίαι Ρυθμὸν Ἐπιπλώσεις γραφείων
Κρεββατοκάμαραι Κομψότητα Σαλόνια
Γραμμὴν
ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
Ξυλουργικὴ βιομηχανία
ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).
Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. Ἐργοστασίου: 26.030
ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ - ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ
Ἐπισκεπτόμενοι τὰς ἐκθέσεις μας ἐξασφαλίζετε τὰ συμφέροντά σας

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Διασκεδαστικὴ παιδικὴ γυμναστικὴ

Τῶν ἰατρῶν : Gaston et André Durville

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΑ ΔΥΝΑΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ αὐτὴ ποὺ θὰ σᾶς διδάξωμε γιὰ τὰ παιδιά σας ἔχει τὸ μεγάλο προτέρημα, ὅτι δυναμώνει τὰ παιδιά, τοὺς χαλκεύει τοὺς μῦς, τοὺς ἀνορθώνει τὰ κόκκαλα κι' ὅλα αὐτὰ μ' ἕναν τρόπο διασκεδαστικό. Βεβαίως δὲν θὰ σᾶς δώσωμε οὔτε τὸ σύνολο τῶν κινήσεων ποὺ πρέπει νὰ κάνῃ ἕνα παιδί, οὔτε τὶς προχωρημένες ἀσκήσεις. Ἐδῶ πήραμε τὶς πιὸ ἁπλὲς καὶ μελετημένες γιὰ τὰ ἐντελῶς ἀρχάρια παιδιά.

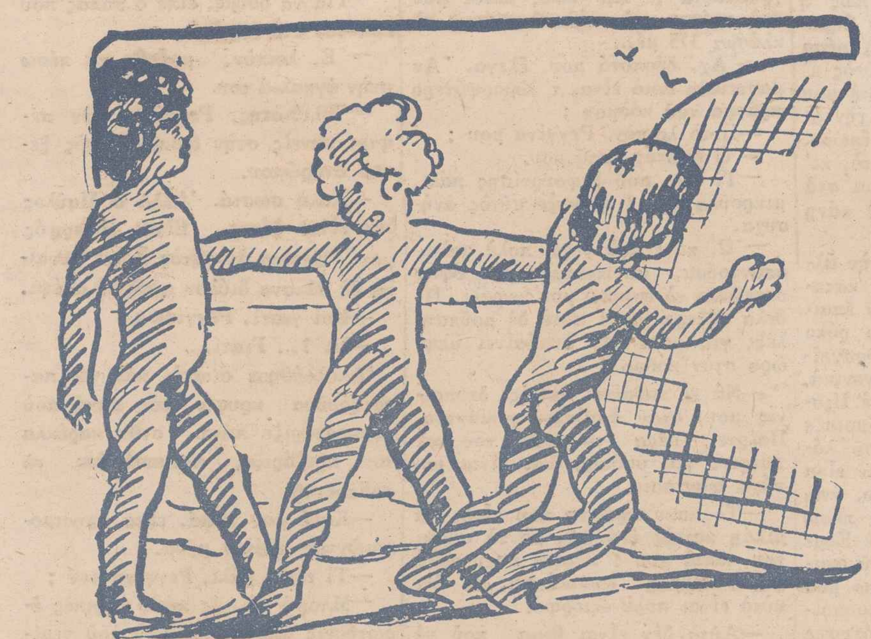

Χάρις στὴ νέα διαπαιδαγώγησι οἱ νέες ἀνθρώπινες γενιὲς θα γίνουν ἰσχυρές, ὡραῖες, ἐλεύθερες.

Τὸ παιδὶ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν πρέπει νὰ κάνῃ γυμναστική.

Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ τὰ χωρίσωμε σὲ δύο εἰδῶν :

1) Σὲ παιδιὰ ποὺ χάρις σὲ μιὰ καλὴ κληρονομικότητα, σὲ μιὰ καλὴ ἠθικὴ διαπαιδαγώγησι τῆς οἰκογενείας εἶναι σοβαρά, προσεκτικά, εὐσυνείδητα.

2) Σὲ παιδιὰ ποὺ ἐξ αἰτίας μιᾶς νευρικῆς καὶ κακῆς κληρονομικότητος, ἐξ αἰτίας μιᾶς κακῆς ἀγωγῆς, εἶναι ἀπρόσεκτα, ἄστατα, ἀνυπάκοα.

Τὰ πρῶτα δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ εἰδικὴ γυμναστική. Ἡ γυμναστικὴ τῶν νέων κάνει θαυμάσια καὶ γι' αὐτά.

Τὰ δεύτερα ὅμως ἔχουν πολὺ μικρὴ προσοχὴ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐπαναλάβουν αὐτομάτως κινήσεις ποὺ δὲν τὰ συγκινοῦν ἄμεσα. Γι' αὐτὰ χρειάζεται ἕνας ἀνανεούμενος παράγοντας: ἡ εὐχαρίστησις. Γιὰ νὰ γυμνασθοῦν πρέπει νὰ διασκεδάσουν.

ΛΙΓΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

Ἡ παιδικὴ γυμναστικὴ πρέπει νὰ γίνεται τὸ πρωΐ, μόλις τὰ παιδιὰ πηδήσουν ἀπὸ τὸ κρεββάτι τους. Κι' αὐτὸ γιατί :

1) Ἀποφεύγεται τὸ ντύσιμο καὶ τὸ γδύσιμο, ἄρα καὶ τὸ χάσιμο καιροῦ, ποὺ γιὰ τὸ σημερινὸ παραφορτωμένο μὲ μαθήματα παιδὶ ἔχει σημασία.

2) Ἔπειτα τὸ πρωΐ τὸ στομάχι εἶναι ἄδειο, γιατὶ ἀλλοιῶς εἶναι πιθανὸν νὰ πειραχθῇ τὸ στομάχι.

3) Ἡ πρωϊνὴ γυμναστικὴ κάνει τὸ παιδὶ νὰ συνηθίσῃ πῶς ἡ γυμναστικὴ εἶναι κάτι τὸ ἀπαραίτητο στὴ ζωή του.

Σύμφωνα μὲ τὰς μεθόδους τοῦ νέου μας πολιτισμοῦ, τὴν γυμναστικὴ ἀκολουθεῖ ντούς, πλύσιμο καὶ ἀερόλουτρο μὲ γυμνὸ τὸ σῶμα.

Ὅπως δὲν μποροῦμε ν' ἀρχίσωμε τὴν ἡμέρα μας χωρὶς νὰ πλυθοῦμε, τὸ ἴδιο δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀρχίζωμε χωρὶς νὰ ἀερίσωμε τὸ δέρμα μας, χωρὶς νὰ ξεκουράσωμε τοὺς μῦς μας. Μὲ τὴν πρωϊνὴ σωματικὴ ἀγωγὴ χαράσσεται στὸ ὑποσυνείδητο τοῦ παιδιοῦ ἡ τελειωτικὴ συνήθεια τοῦ γυμνισμοῦ καὶ τῆς ἀνάγκης γιὰ κίνησι: ἀντὶ νὰ εἶναι κάτι τὸ ὑποχρεωτικό, μιὰ ἀγγαρία γίνεται μιὰ ζωτικὴ ἀνάγκη. Ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ ἀνατράφησαν ἔτσι πηδοῦν μὲ χαρὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι πρὸς τὴν κίνησι.

Σκεφθῆτε γονεῖς, ὅτι εἶναι ἕνα ἀληθινὸ κεφάλαιο ὑγείας, ἁρμονίας, δυνάμεως, ἡ συνήθεια αὐτὴ ποὺ τοὺς δίνετε νὰ δροῦν εὐθὺς μόλις σηκωθοῦν.

Τὸ μέλλον ἀνήκει στὰ δυνατὰ παιδιά.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ἔπιπλα τῆς ἐξοχῆς

Η ΕΞΟΧΗ γιὰ νὰ μᾶς ξεκουράσῃ πραγματικὰ χρειάζεται μερικὰ κομφόρ. Τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας τὶς περνοῦμε στὸ ὕπαιθρο, στὸν καθαρὸ ἀέρα. Ἀπαραίτητο, λοιπὸν, νὰ ἔχουμε μερικὰ κομψὰ καὶ ἀναπαυτικὰ ἔπιπλα κήπου γιὰ νὰ καθώμεθα εὐχάριστα, ξεκούραστα καὶ νὰ μποροῦμε νὰ δεχθοῦμε τοὺς φίλους μας καὶ τοὺς ξένους.

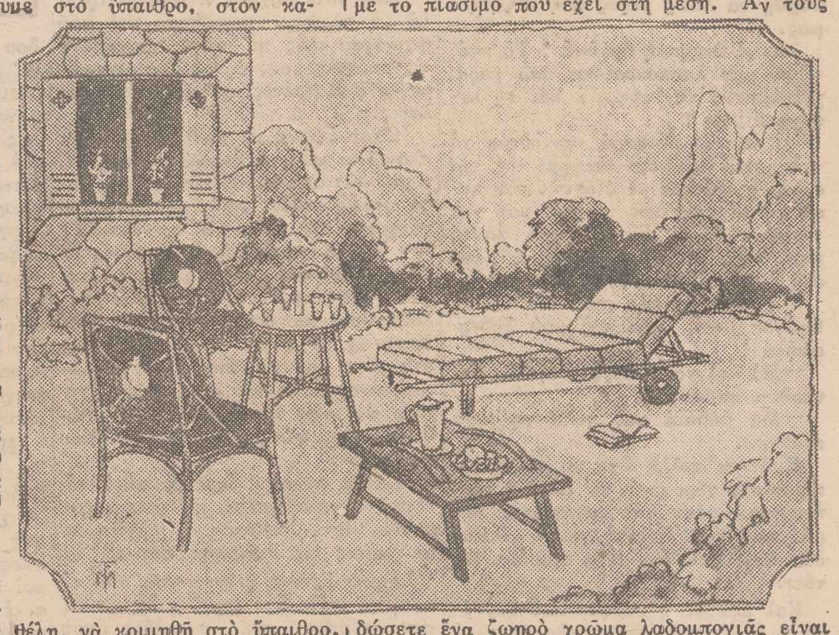

Ἡ εἰκόνα μας σᾶς παρουσιάζει τὰ ἔπιπλα ποὺ χρειάζεσθε γιὰ κῆπο. Ὁ καναπὲς γίνεται μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μπορῇ κανεὶς ἂν θέλῃ, νὰ κοιμηθῇ στὸ ὕπαιθρο. Τὰ δύο πίσω πόδια εἶναι μὲ τροχούς, ὥστε μὲ ὅλο τὸ βάρος ποὺ ἔχει νὰ μετακινῆται εὔκολα. Οἱ πολυθρόνες φτιαγμένες ἀπὸ χονδρὸ ξύλο, δίδουν ἀνάπαυσι μὲ τὰ χονδρὰ μαξιλάρια ποὺ ἔχουν, καμωμένα μὲ πολύχρωμο κρετόν. Τὸ δὲ τραπεζάκι εἶναι πολὺ πρακτικὸ μὲ τὸ πιάσιμο ποὺ ἔχει στὴ μέση. Ἂν τοὺς δώσετε ἕνα ζωηρὸ χρῶμα λαδομπογιᾶς εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ παρουσιάσετε ἕνα κομψὸ σαλονάκι κήπου.

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ...

— Τρελλάθηκες κορίτσι μου καὶ κουνᾶς ἔτσι τὸ μωρό;

— Κυρία τοῦ ἔδωσα νὰ πιῇ τὸ φάρμακο κι' ἐξέχασα νὰ κουνήσω τὸ μπουκάλι.

Η ΓΝΩΜΗ ΣΑΣ ΓΙΑΤΡΕ ΜΟΥ

Κρεωφαγία ἢ χορτοφαγία;

ΜΙΑ ἀναγνώστρια τῆς «Γυναίκας» μᾶς ἔστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολή: «Κύριε! Βγάλτε με ἀπ' ἕνα ἀδιέξοδο. Εἶμαι φυτοφάγος ἐξ ἰδιοσυγκρασίας, οἱ φίλοι μου ὅμως μοῦ λένε πὼς μὲ τὴ συνεχῆ φυτοφαγία μου θὰ πάθω. Μοῦ λένε πὼς πρέπει νὰ τρώω καὶ κρέας ψητὸ ἢ στὴ σχάρα, τὸ στομάχι μου ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεχθῇ παρὰ τὸ βραστό. Λάβετε ὑπ' ὄψει σας πὼς διατηρῶ πάντα τὸ ἴδιο βάρος καὶ γράψτε μου τί πρέπει νὰ κάμω;

Μία ἀναγνώστρια»

Τί ἀπάντησι νὰ δώσωμε σ' αὐτὴν τὴν ἐπιστολή; Εἶναι λιγάκι δύσκολο νὰ ποῦμε μὴν τρῶτε ποτὲ κρέας. Ἂν ἀνατρέξουμε στοὺς πρώτους ἀνθρώπους, θὰ ἰδοῦμε πὼς αὐτοὶ ἦσαν φυτοφάγοι καὶ ἰδίᾳ φρουτοφάγοι. Ἡ ἐπιστήμη ὅμως κατέδειξε πὼς γιὰ τὸν ὀργανισμό μας εἶναι χρήσιμες κάτι ἰδιαίτερες οὐσίες ποὺ ὀνομάζονται λευκωματώδεις ἢ πρωτεΐνες. Τὰ χόρτα ἔχουν ἄφθονες τέτοιες οὐσίες, ὄχι ὅμως καὶ ἀπ' ὅλες. Ὥστε, ὅπως βλέπετε, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι ἀποκλειστικὰ φυτοφάγος. Ἀλλ' ἀφοῦ ἀγαπᾶτε τὸ βραστὸ κρέας, τρῶτε. Τὸ ὄγδοο τῶν δοντιῶν μας εἶναι διὰ τὴν μάσησιν σαρκῶν, κατὰ συνέπειαν, ἡ λογικὴ λέγει, ὅτι, τὸ ὄγδοον τοὐλάχιστον τῆς τροφῆς μας πρέπει νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ζωϊκὲς σάρκες.

Τὸ κρέας καὶ πρὸ παντὸς τὸ γάλα περιέχουν ὅλες τὶς πρωτεΐνες ποὺ μᾶς εἶναι ἀπαραίτητες. Ἔχουν ὅμως τὸ μειονέκτημα ὅτι εἶναι τροφὴ ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἄλλο ζῶο, καὶ ὡς ἐκ τούτου περικλείει πολλὲς περιττὲς οὐσίες ποὺ δηλητηριάζουν τὸν ὀργανισμό μας.

Ἐν τούτοις, ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ τὰ διάφορα σπόρ, πρέπει νὰ τρῶνε ὁπωσδήποτε κρέας. Αὐτοὶ μὲ τὴ διαρκῆ κίνησι καίουν τὶς περιττὲς οὐσίες του καὶ διατηροῦν διὰ τὸν ὀργανισμό τους μόνον τὶς χρήσιμες πρωτεΐνες.

Ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἀπειλὲς τῶν φίλων σας, κυρία μου, αὐτὲς μὴ τὶς λαμβάνετε ὑπ' ὄψει σας. Ὅλοι οἱ φυτοφάγοι ἀπολαύουν ἐξαιρετικῆς ὑγείας καὶ κανεὶς δὲν ἔπαθε ποτὲ τίποτε. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνθρωποι ποὺ δύσκολα ἀνέχονται τὰ διάφορα ὠμὰ πράγματα. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ φυτοφαγία.

Τὸ φυσικὸ γοῦστο σας γιὰ τὸ βραστὸ κρέας σᾶς δείχνει τὸν καλὸ δρόμο.

Γιὰ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἀρθρίτιδα, ἀσθένειες τοῦ ἥπατος, παχυσαρκία κλπ. ὑποδεικνύουν σήμερα τὸ βραστὸ κρέας, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς παρατεταμένης βράσεως χάνει τὴν οὐρίαν καὶ διάφορα παρόμοια σώματα ποὺ ἀποτελοῦν δηλητήρια διὰ τοὺς νεφρούς, τὸ ἧπαρ καὶ τὸ σύστημα τῶν ἀγγείων τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Τὸ βραστὸ κρέας ἔχει ἐλάχιστα ἅλατα καὶ τοξίνες. Τὰ πολλὰ μένουν μέσα στὸ ζωμό, ὁ ὁποῖος, ἀντίθετα πρὸς ὅ,τι ἐθεωρεῖτο ἄλλοτε, εἶναι πολὺ ἐπιβλαβής.

Αἱ μπριζόλες καὶ γενικῶς τὰ κρέατα τῆς σχάρας ἐνδείκνυνται μόνο γιὰ τοὺς ἀναιμικούς. Τὸ βραστὸ ὅμως κρέας γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θέλουν τὴν ὑγεία τους.

Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται τώρα, κυρία μου! νὰ ἀκολουθήσετε τὸν ὀρθὸ δρόμο, τὸν ὁποῖον σᾶς προδιέγραψε ἡ ὄρεξίς σας ἢ τὶς ἐσφαλμένες φιλικὲς συμβουλές.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἕτοιμα φορέματα
Σὲ μεγάλη Συλλογὴ
Ὅλων τῶν τιμῶν
ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ

Τέσσαρα ὡραῖα καλοκαιρινὰ μοντέλλα

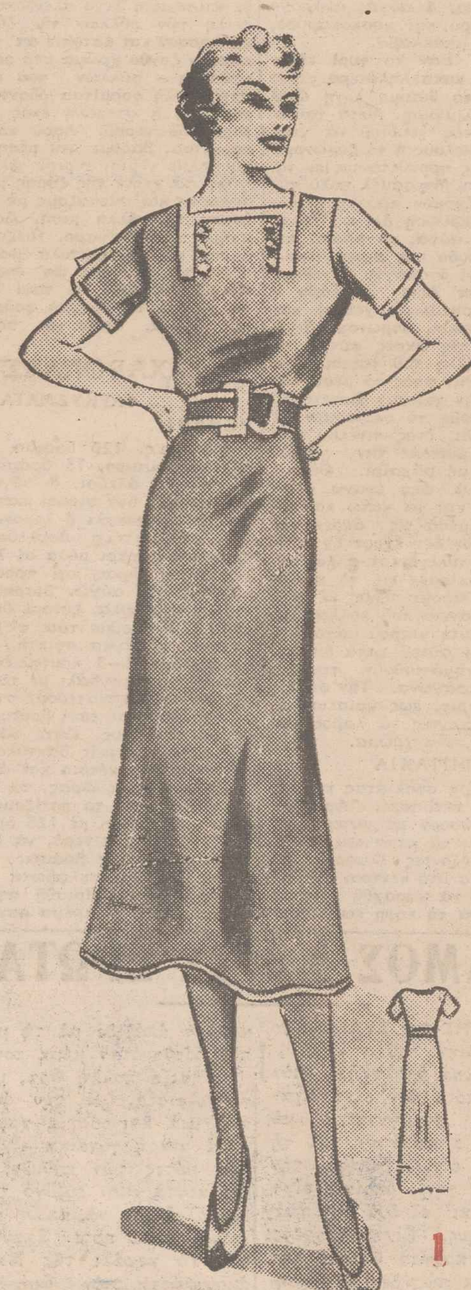

1) Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα καλοκαιρινὰ μοντέλλα. Γίνεται ἀπὸ μεταξωτὸ προκειμένου γιὰ ἀπόγευμα καὶ ἀπὸ ὁτιδήποτε ἄλλο ὕφασμα προκειμένου γιὰ πρωΐ.

2) Στὺλ Τυρολέζικο. Πολὺ ὡραῖο γιὰ ἐξοχή.

3) Ἐπίσης φουστανάκι ἐξοχικό, μπορεῖ ὅμως κάλλιστα νὰ φορεθῇ καὶ στὴν πόλι.

4) Φουστανάκι γιὰ μπάνια, κουμπώνει ἐμπρὸς κι' ἔτσι ἡ χρῆσις του εἶναι εὐκολώτατη

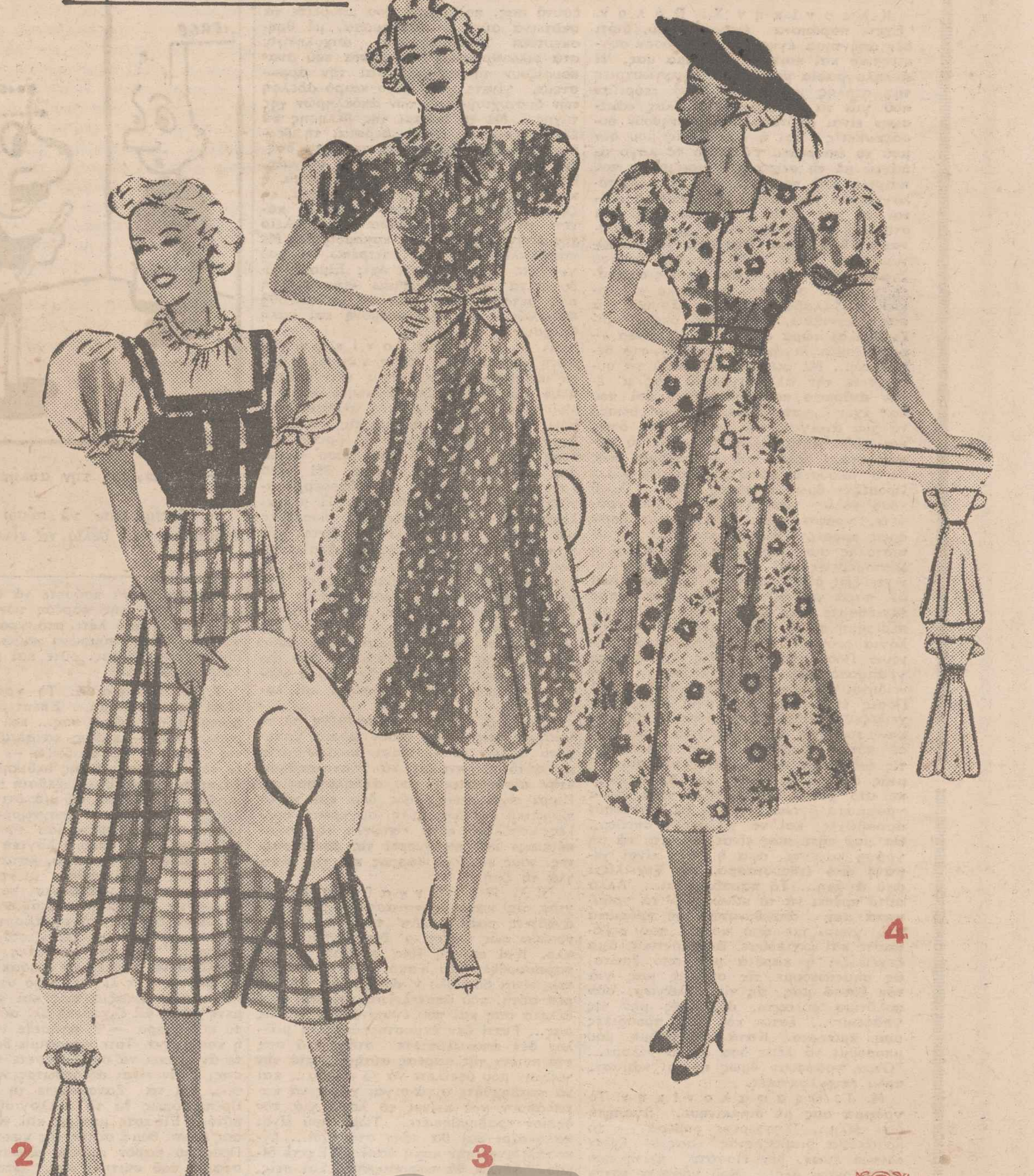

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΜΙΑ χαριτωμένη μπλοῦζα γιὰ τὴν πλάζ, τὴν ὁποίαν θὰ πλέξετε μὲ δυὸ χρώματα, τὸ κάτω μέρος μπλὲ καὶ τὸ ἐπάνω ἄσπρο. Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος θὰ κεντήσετε ἢ θὰ κάνετε μὲ ἀπλικασιὸν τὰ σχέδια ποὺ παραθέτομε. Τὰ ψάρια κόκκινα καὶ τὰ καβούρια πράσινα.

Τὸ κάτω μέρος θὰ πλεχθῇ μὲ φαρδὺ λάστιχο, 4 πόντους καλὴ καὶ 1 πόντο ἀνάποδη. Τὸ δὲ ἐπάνω, μὲ πουὰν ζέρσεϋ, μιὰ σειρὰ καλή, μιὰ σειρὰ ἀνάποδη. Βελόνες θὰ μεταχειρισθῆτε ἀριθ. 3.

Ἐμπρόσθιο μέρος.— Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε 86 πόντους, αὐξάνοντας 10 φορὲς 1 πόντο στὶς 2 ἄκρες κάθε 3 ἑκατοστά.

Στὰ 0 μ. 30 ὕψος, χωρίζετε τὸ πλεκτό σας ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον καὶ πλέκετε πρῶτα τὴ μιὰ πλευρά. Ἐπίσης στὰ 0 μ. 30 ὕψος σχηματίζετε τὴν μασχάλη, κλείνοντας κάθε 2 σειρές, 1 φορὰ 5 πόντους, 1 φορὰ 4 πόντους, 1 φορὰ 3 πόντους καὶ 1 φορὰ 2 πόντους.

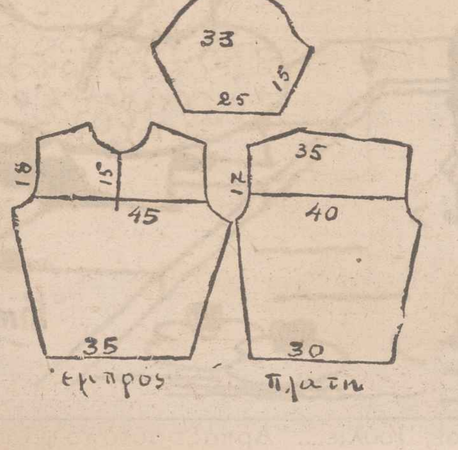

Στὰ 0 μ. 33 ὕψος, θὰ ἀρχίσετε νὰ πλέκετε μὲ ἄσπρο μαλλὶ καὶ μὲ πουὰν ζέρσεϋ.

Στὰ 0 μ. 45 ὕψος, σχηματίζετε τὸ ντεκολτέ, κλείνοντας στὴν πλευρὰ τοῦ ντεκολτέ, σὲ κάθε σειρά, 1 φορὰ 6 πόντους, 1 φορὰ 3 πόντους καὶ 1 φορὰ 2 πόντους.

Στὰ 0 μ. 48, κλείνετε τὸν ὦμο σὲ 4 φορές. Ὅμοια ἀντικρυστὴ θὰ τελειώσετε καὶ τὴν ἄλλη πλευρά.

Πλάτη.— Περνᾶτε 75 πόντους καί, ὅπως στὸ ἐμπρόσθιο μέρος, αὐξάνετε 10 φορές, 1 πόντο στὶς 2 ἄκρες κάθε 3 ἑκατοστά.

Στὰ 0 μ. 30, σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες, κάθε 2 σειρές, 1 φορὰ 3 πόντους καὶ 1 φορὰ 2 πόντους.

Στὰ 0 μ. 33 ὕψος, πλέκετε μὲ ἄσπρο μαλλὶ καὶ μὲ πουὰν ζέρσεϋ.

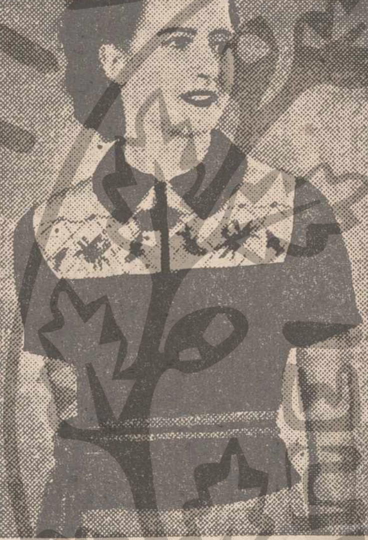

Μία μπλοῦζα γιὰ πλάζ.

Στὰ 0 μ. 46 ὕψος, κλείνετε γιὰ τὸ ντεκολτὲ στοὺς 20 μεσαίους πόντους, καὶ στὰ 0 μ. 48 κλείνετε τοὺς ὤμους, σὲ 4 φορές.

Μανίκι.— Περνᾶτε 66 πόντους καὶ αὐξάνετε στὶς δύο ἄκρες, 7 φορὲς 1 πόντο κάθε 2 ἑκατοστά.

Στὰ 0 μ. 13 ὕψος, κλείνετε στὶς 2 ἄκρες, σὲ κάθε σειρὰ ἀπὸ 1 πόντο, ἕως ὅτου σᾶς μείνουν 20 πόντοι, τοὺς ὁποίους κλείνετε συνέχεια.

Γιακᾶς.— Περνᾶτε 100 πόντους καὶ πλέκετε λάστιχο, 4 πόντους καλή, 1 ἀνάποδη.

Στὴ 12η σειρά, πλέκετε 4 πόντους καλή, 2 ἀνάποδη, γιὰ νὰ δώσετε φάρδος στὸ κάτω μέρος.

Στὰ 8 ἑκατοστὰ ὕψος, τελειώνετε.

Ζώνη.— Περνᾶτε 21 πόντους καὶ πλέκετε λάστιχο, 4 πόντους καλή, 1 ἀνάποδη. Δίδετε στὴ ζώνη 1 μ. 20 μάκρος.

Κεντήματα.— Θὰ κεντήσετε πρῶτα μὲ μεγάλες βελονιές, πάνω στὸ ἄσπρο πλέξιμο, μεγάλα τετράγωνα καὶ πάνω στὰ τετράγωνα θὰ κεντήσετε τὰ ζῶα.

Συναρμολόγησις.— Ράβετε τὶς πλαϊνὲς ραφὲς καὶ τοὺς ὤμους. Προσαρμόζετε τὰ μανίκια καὶ τὸν γιακᾶ καὶ κλείνετε τὸ ἄνοιγμα ἐμπρός, μὲ ἕνα ἐκλαίρ.

Η ΕΙΔΙΚΗ

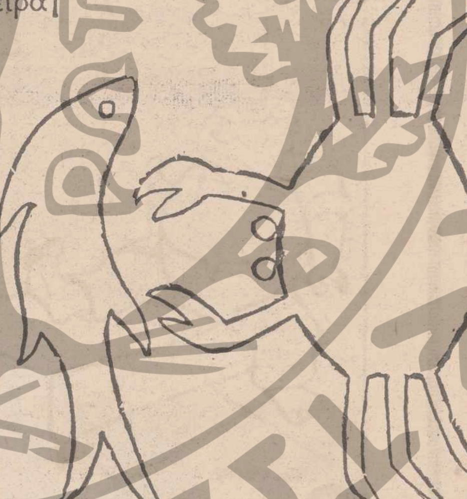

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Σκουπίζεις τὴν αὐλή, κ. Κώστα ;

— Ἀπεφάσισα νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ θέλω νὰ εἶναι καθαρά !....

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κλεονίκην Χ., Βόλον. Ἔχετε παράπονα ἐναντίον μου, διότι δὲν ἀπήντησα ἐγκαίρως στὸ τόσον συγκινητικὸ καὶ πονεμένο γράμμα σας. Ἡ ἀλληλογραφία μου μὲ τὶς ἀναγνώστριες τῆς στήλης μου, εἶναι τόσο «εὐρεῖα» ποὺ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσω ὅλας «ἀμέσως» εἶναι ἀδύνατο. Θὰ γεννηθοῦν δυσαρέσκειες καὶ ἡ συνείδησίς μου δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀπαντῶ μὲ τὴ σειρὰ στὰ γράμματα ποὺ παίρνω, καὶ ποὺ στέλνουν «οἱ ἐπιστολογράφοι» μου εἴτε στὸ περιοδικὸ «Γυναῖκα», στὸ Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ καὶ στὴ δική μου διεύθυνσι: Diana, Στουρνάρα 19 ἢ Πὸστ Ρεστάντ. Τὸ ψευδώνυμό μου εἶναι πολὺ γνωστὸ ἀφότου ἔγραφα στὰ «Ἀθ. Νέα». Ἐσεῖς στείλατε γράμμα σας στὸ περιοδικὸ «Γυναῖκα». Τὸ ἔλαβα: ἂν ὅμως ἄργησα νὰ σᾶς ἀπαντήσω, δὲ φταίω, ὅπως νομίζετε. Καὶ τώρα ἀφοῦ σᾶς ἐξιλέωσα — φαντάζομαι λιγάκι — ἔρχομαι στὸ θέμα μας... Μὲ ρωτᾶτε ἂν πρέπει νὰ συνεχίσετε τὴν ἀλληλογραφία σας μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπήσατε καὶ ποὺ σᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει, ἂν εἶναι σωστὸ νὰ τοῦ ἀνοίγετε τὴν καρδιά σας ὅπως καὶ πρίν. Αὐτὸ θέλετε πολὺ νὰ τὸ κάνετε, τόσο πολύ, ποὺ φαντάζομαι πὼς δὲ θ' ἀκούσετε αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ... Προσέξτε ὅμως ἀγαπητὴ φίλη. Ἀφοῦ τόσο πολὺ νοσταλγεῖτε νὰ τοῦ γράψετε, γράψτε του... Ἀλλὰ μιὰ φορὰ ὅμως προσέξτε στὶς διατυπώσεις τῆς ἐπιστολῆς σας. Μὴν ἀναφέρετε σ' αὐτὴ λεπτομέρειες ἀπ' τὶς προηγούμενες συνεντεύξεις σας, γιὰ νὰ μὴ ἐκτεθῆτε. Καὶ ὅτ. παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων σας ἐκτεθήκατε τόσο πολύ... Μὴ ξεχνᾶτε τὴν περίφημη φράσι ποὺ ἔγινε διεθνής: Τὰ λόγια φεύγουν, ἀλλὰ τὰ γραμμένα μένουν. Πόσες παρεξηγήσεις ἔγιναν ἀπὸ γράμματα ποὺ ἐκμεταλλεύθηκαν ἀσυνείδητοι ἄνθρωποι καὶ πόσοι ἐκβιασμοί! Πόσες ἐπιστολὲς μέσα στὶς ὁποῖες ξεχειλίζει ὁ ἀνθρώπινος πόνος, διαβάστηκαν φωναχτὰ στὰ καφενεῖα, μπροστὰ σὲ κύκλο γλεντζέδων ποὺ κορόϊδευαν τὶς ἐνδόμυχες σκέψεις ἑνὸς κοριτσιοῦ ἢ μιᾶς ἄτυχης γυναίκας ποὺ ἐμπιστεύθηκε στὸ χαρτὶ τὰ μυστικά της! Πόσα γράμματα ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ διαλυθοῦν ἀρραβῶνες, καὶ νὰ χαλάσουν σπίτια... Θὰ μοῦ πῆτε πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ γράψη κανένας, ἅμα ἡ ψυχὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἐνθουσιασμό, καὶ ξεχειλίζει ἀπὸ ἀγάπη... Τὸ παραδέχομαι... Ἀλλὰ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κάνωμε ἂν τὰ γράμματά μας ἀπευθύνονται σὲ πρόσωπα ποὺ γνωρίζομε ἀπὸ καιρό, ποὺ σεβόμαστε καὶ ἐκτιμοῦμε. Διαφορετικά, ἅμα ξεχειλίζει ἡ καρδιά μας ἀπὸ ἔρωτα, ἃς σημειώνουμε τὶς σκέψεις μας γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ἃς τὶς φυλάγωμε σὰν πολύτιμο φυλαχτό, ἀλλὰ ἃς μὴν τὶς γράφωμε.... ἔστω καὶ στὸ προσφιλές μας πρόσωπο. Κατὰ τὴ γνώμη μου μποροῦμε νὰ λέμε ὅσα λόγια θέλομε... Ὅταν γράφουμε ὅμως πρέπει νάμαστε πολὺ ἐπιφυλακτικές.

Μ. Γ. Θεσσαλονίκην. Τὸ γράμμα σας μὲ συνεκίνησε, ἀγαπητή μου φίλη... Ὑποφέρετε φοβερὰ — τὸ κατάλαβα διαβάζοντάς σας — ἔχετε «διπλὸ ἐγώ», δὲν εἶσαστε κείνη ποὺ φαντάζονται ὅλοι... Μοῦ γράφετε «στὴν καλή σας στιγμὴ» καὶ ἡ ψυχή σας ξεχειλίζει ἀπὸ λύπη.... Τί πρέπει νὰ κάνετε γιὰ νὰ νικήσετε τὸν κακὸ καὶ διεστραμμένον ἄνθρωπο ποὺ αἰσθανόσαστε μέσα σας, ποὺ σᾶς διευθύνει ὡρισμένες στιγμὲς — τὸ κακὸ κορίτσι ποὺ φθονεῖ τὶς φίλες του, τὶς ἐχθρεύεται, ποὺ δὲν ἀγαπάει κανένα στὸν κόσμο;... Τὸ ζήτημά σας εἶναι τόσο περίπλοκο, ἀγαπητή μου. Εἶναι ἕνα ψυχικὸ φαινόμενο, ποὺ ἴσως μόνον ἕνας ψυχίατρος θὰ μποροῦσε νὰ λύση καὶ ὄχι ἐγώ. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπευθυνθήκατε σὲ μένα, θὰ σᾶς ἔλεγα αὐτὰ τὰ λίγα λόγια. Βιάστε τὸν ἑαυτό σας, πολεμῆστε ὅσο μπορεῖτε τὰ σκοτεινὰ αὐτὰ συναισθήματα, μὲ θρησκευτικὰ ἀναγνώσματα, ἀσχοληθῆτε στὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα ποὺ ἀνακουφίζουν τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀρρώστεια, γίνετε γιὰ λίγο καιρὸ ἀδελφὴ τῶν δυστυχισμένων, τῶν ἀπόκληρων τῆς τύχης... Μὲ τὴ δύναμι τῆς θέλησης θὰ ἐξουδετερώσετε, εἶμαι βεβαία, τὴ δεύτερη ὑπόστασι ποὺ νοιώθετε μέσα σας, ποὺ σᾶς βασανίζει ὡρισμένες στιγμές. Πρέπει τὸ Καλὸ νὰ νικήση τὸ Κακό, ἡ καλωσύνη νὰ ἐξαλείψη τὴ μοχθηρία, τὴ ζήλεια. Φανῆτε ἀνώτερη γυναῖκα, κάνετε τὴ θητεία σας μέσα στὸ σχολεῖο τῆς δυστυχίας καὶ τῆς κακομοιριᾶς. Μὲ παρακαλεῖτε νὰ σᾶς ἐπιτρέπω νὰ μοῦ γράφετε κάποτε. Γιατί ὄχι; Εἶμαι πρόθυμη νὰ παρακολουθήσω «τὴν ψυχική σας μεταμόρφωσι» ποὺ θὰ συντελεσθῆ ἀσφαλῶς... μὲ λίγη ὑπομονὴ καὶ καλὴ θέλησι.

Τ. Ρ. Θεσσαλονίκην. «Ἡ φωνὴ τῆς λογικῆς ποὺ πλημμυρίζει ἀπ' τὶς ἀπαντήσεις πρὸς τοὺς ἀναγνῶστες μου» σᾶς ἐκνευρίζει ἀγαπητὲ κύριε... Μοῦ λέτε χαριτωμένα, εἶν' ἀλήθεια, καὶ πολὺ εὐγενικά, ν' ἀφήσω τὶς κοπέλλες ἥσυχες ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο ποὺ τοὺς ἀρέσει καὶ ποὺ εἶναι τόσο φωτεινὸς στὰ πρῶτα τους νειᾶτα. Ἡ πεῖρα ἔρχεται ἀργότερα — ὅταν ὑποφέρη κανένας καὶ ὅταν βασανιστῆ... Τί πρέπει λοιπὸν νὰ πῶ σ' αὐτὲς τὶς κοπέλλες ποὺ καταφεύγουν σὲ μένα, ζητῶντας μιὰ ἐνίσχυσι, μιὰ συμβουλή; Ν' ἀκολουθήσουν τὸ φωτεινὸ δρόμο, ὅπως λέτε, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ σπίτι τους σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας, ν' ἀκολουθήσουν ἀνθρώπους ἀγνώστους ποὺ θέλουν νὰ τὶς ξελογιάσουν. Ἡ ἀλήθεια, ὅσο καὶ νἆναι στυγνὴ καὶ δυσάρεστη, δὲν παύει νἆναι σωστὴ καὶ ἐπιβεβλημένη ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ πέρασαν τὴν πρώτη νεότητα καὶ ποὺ εἶναι ψύχραιμοι καὶ λογικοί....

Χωρὶς νὰ εἶμαι κακοφανισμένη μὲ τὸ γράμμα σας — τὸ τόσον ὡραῖο γραμμένο ἄλλως τε — εἶμαι ἀποφασισμένη μ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα νὰ ἐξακολουθήσω «τὴν αἰσθηματική μου ἀλληλογραφία». Εἶμαι πεπεισμένη, πὼς ὅσο καὶ νἆναι πληκτικὴ ἡ στήλη αὐτή, συγκρατεῖ πολλὲς κοπέλλες «στὸ κατῶφλι τῆς περιπέτειας» καὶ παρηγορεῖ τὶς ἀπελπισμένες, τοὺς δίνει τὸ θάρρος καὶ τὴν πίστι γιὰ τὴ ζωή.

Ἐλ. Πλ. Ἐνταῦθα. Προσέχετε τὶς κακὲς συναναστροφὲς καὶ τὶς ἀνήθικες παρέες. Ἀπ' τὸ γράμμα σας νοιώθω πὼς πέσατε σ' ἕναν ἀνήθικο κύκλο. Καὶ σεῖς ἡ ἴδια φοβᾶσθε μήπως παρασυρθῆτε στὸ Κακό. Μοῦ λέτε ὅμως πὼς εἶναι δύσκολο ν' ἀποφύγετε τὴν παρέα αὐτή, ποὺ ἀποτελεῖται καὶ ἀπὸ ἐξαδέλφια σας καὶ ποὺ ἐγκρίνουν οἱ γονεῖς σας... Γιατί δὲν ἐκμυστηρεύεσθε ἢ μᾶλλον δὲν ἀποκαλύπτετε στὴ μαμᾶ σας «τὸ ποιὸν» τῆς παρέας αὐτῆς; Κατὰ τὴν γνώμην μου ὀφείλετε νὰ τὸ κάνετε... καὶ νὰ τραβηχθῆτε σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ καταλάβουν καὶ κεῖνοι τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖον τραβηχθήκατε. Τώρα ποὺ εἶναι καλοκαῖρι καὶ θὰ πᾶτε στὸ νησί... ἐγκαταλείψετε τὴν κακὴ παρέα. Ἔχετε δίκηο. Ἄθελα θὰ παρασυρθῆτε καὶ σεῖς, θὰ χάσετε τὴν ὑπόληψί σας, ἴσως καὶ καμμιὰ καλὴ τύχη, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς παρουσιασθῆ. Θὰ σᾶς συμβούλευα ὅμως νὰ λέγατε στὴ μαμᾶ σας λίγα λόγια σχετικὰ μὲ τὴν παρέα σας... Ἡ μητέρα εἶναι ἡ καλλίτερη συντρόφισσα τοῦ παιδιοῦ της, ἡ εἰλικρινεστέρα σύμβουλος, ἡ πιὸ ἐπιστήθια φίλη... Οἱ δυό σας τότε θὰ σκεφθῆτε μὲ ποιὸ τρόπο θ' ἀραιώσετε αὐτὲς τὶς σχέσεις. Σ' αὐτὸ θὰ σᾶς διευκολύνη πολὺ ἡ διαμονή σας στὴν ἐξοχή. Τὸ χειμῶνα δὲ θὰ προφασισθῆτε τὰ μαθήματά σας, τὶς ἀσχολίες σας... Κι' ἔτσι σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ προσβάλλετε κανένα, θὰ παύσετε νὰ ἀποτελῆτε μέρος αὐτῆς «τῆς παρέας τῶν γλεντζέδων», ὅπως μοῦ λέτε στὸ γράμμα σας, ποὺ δὲν εἶναι σύμφωνη «οὔτε μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία σας, οὔτε καὶ μὲ τὴν ἀνατροφή σας»...

Τ. Τ., Πειραιᾶ. Τὸ γράμμα σας εἶναι γεμᾶτο πίκρα... Σκέπτεσθε νὰ ἐκδικηθῆτε τὸν ἄνδρα σας... καὶ μέσα στὸ μυαλό σας — καθὼς καταλαβαίνω ἀπ' τὶς γραμμὲς ποὺ διαβάζω — καθορίζετε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδικήσεως, ποὺ θἆναι τρομερό. Εἶμαι βέβαιη πὼς καταφύγατε στὴ Διάνα, σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας — ἢ μᾶλλον ἀπόγνωσης, ποὺ τὸ μυαλὸ εἶναι θολωμένο «ἀπ' τοὺς καπνοὺς τοῦ θυμοῦ» καὶ ὅπου ἡ λογικὴ δὲν ἐνεργεῖ... Εἶναι προτιμότερο, κατὰ τὴν γνώμην μου νὰ ἐξηγηθῆτε μὲ τὸν ἄνδρα σας, μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσετε τὸ διαζύγιο, παρὰ νὰ σκέπτεσθε νὰ τὸν σκοτώσετε, καὶ νὰ ἐξασκῆσθε πὼς νὰ χειρίζεσθε τὸ περίστροφο... Ἀγαπητή μου φίλη, σᾶς συμβουλεύω νὰ πάρετε τὸ παιδάκι σας καὶ νὰ φύγετε γιὰ λίγον καιρὸ στὴν ἐξοχή. Μέσα στὴ μοναξιά σας καὶ τὴ χαρούμενη φύσι, θὰ ξεχάσετε ὅλ' αὐτὰ — καὶ τὸ κυριώτερο — θ' ἀφήσετε νὰ περάση ἡ κακὴ ὥρα. Τότε ψύχραιμα θὰ σκεφθῆτε ἂν πρέπει νὰ συγχωρέσετε τὸν ἄνδρα σας, ἢ ἂν εἶναι ἀδιόρθωτος νὰ χωρίσετε... καὶ νὰ ξανακάνετε τὴ ζωή σας. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ συλλογισθῆτε πολὺ αὐτό... Εἶσαστε μητέρα καὶ τὸ παιδάκι σας θἆναι θῦμα αὐτῆς τῆς καταστάσεως. Πρὸς τὸ παρὸν φύγετε ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ σας. Ὅταν ἀπομακρυνθῆτε, καὶ δὲν βλέπετε τὸν ἄνδρα σας ἀρκετὸ καιρό, θὰ σκεφθῆτε πιὸ ἤρεμα... τὴ θέσι σας... καὶ ἴσως... ποιὸς τὸ ξέρει; χάριν τοῦ παιδιοῦ σας, θ' ἀποφασίσετε νὰ συγχωρέσετε τὴν ἀπάτη καὶ θὰ θυσιασθῆτε γι' αὐτό... Σκεφθῆτε τὰ λόγια μου, ἀγαπητὴ φίλη, σοβαρά... Ἂν εἶσαστε πιὸ νηφάλια τότε μοῦ γράφετε...

DIANA

Υ. Γ. Αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστῶν μου, κατὰ σειράν, στὸ ἑπόμενο φύλλον τῆς «Γυναίκας».

Εἰλικρίνεια

Πρὸς τὸν μελλοθάνατον κατάδικον: Ἔχετε νὰ ἐκφράσετε καμμιὰ τελευταία ἐπιθυμία ;

Ὁ κατάδικος: Θὰ ἤθελα νὰ στραγγαλίσω τὸν εἰσαγγελέα !

Πανάδες—ἡλιοκαύματα— μπιμπίκια — λειχῆνες ἐξαφανίζονται μὲ τὸ καλλυντικὸν **ΒΟΥΝΤΕΡ** τοῦ διασήμου Γερμανοῦ χημικοῦ Δρος Κράους. Διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 110 ἐπὶ ἀντικαταβολῇ. Γεν. Ἀντιπρόσωπος Εὐθ. Βενάρδος, Γ. Σταύρου 4 Β΄ ὄροφος, ἀριθ. Γραφείου 11.

ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Τ' ἀποκτᾶτε ἂν βάφετε τὰ περσινά σας φορέματα μὲ τὰς γερμανικὰς βαφὰς ARTI, ποὺ κάθε παληὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο καὶ μοδέρνο. Οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΑ ἀνατολικὴ ἄνω πάτωμα δωμάτια δύο, χώλ, κουζίνα, μὲ γκάζ, λουτρὸν πλῆρες, βεράντα, κῆπος κλπ. χρειώδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νάξου 7Α. Πληροφορίαι εἰς τὸ παραπλεύρως ἄνω πάτωμα (Νάξου 17).

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΙΣΟΓΕΙΟΣ γωνιαία ἀνατολικομεσημβρινή, δωμάτια 4, χώλ μεγάλο καταλληλότατον διὰ δωμάτιον ἐργασίας καὶ φαγητοῦ, κουζίνα μὲ γκάζ, λουτρὸν κλπ. χρειώδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νάξου καὶ Λέσβου 15. Πληροφορίαι εἰς τὸ ἄνω πάτωμα. Διὰ συμφωνίαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος (Πατησίων 8).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΖΙΝΑ

ΤΥΡΟΠΗΤΤΑ

Δόσεις. ½ ὀκᾶ τυρὶ ἄσπρο (φέτα), 100 δράμια σάλτσα ἄσπρη Μπεσαμέλ, 50 δράμια βούτυρο, 4 αὐγά, ἀνάλογο ἁλάτι, πιπέρι ἄσπρο καὶ μοσκοκάρυδο, 10—12 φύλλα τοῦ μπακλαβᾶ.

Ἐκτέλεσις. Ἐὰν τὸ τυρὶ εἶναι πολὺ ἁλμυρὸ (τὸ καταλληλότερο εἶναι τὸ ἄσπρο φέτα) τὸ θέτομε λίγη ὥρα ἐντὸς νεροῦ νὰ ξαλμυρίση. Μετὰ ταῦτα τὸ κοπανίζομεν ἐντὸς γουδιοῦ νὰ γίνη μιὰ μᾶζα χωρὶς σβώλους ἢ τὸ ζυμώνομε καλὰ ἐντὸς λεκάνης προσθέτοντες ἐν τῷ μεταξὺ τὴν σάλτσαν Μπεσαμὲλ πολὺ πυκνὴν τὴν ὁποίαν ἔχομεν προηγουμένως ἑτοιμάσει διὰ νὰ κρυώση ὀλίγο. Τέλος δὲ προσθέτομε τὰ αὐγά, τὸ ἁλάτι, πιπέρι καὶ μοσχοκάρυδο καὶ ἀναμιγνύομε καλά. Ἔχουμε ταψὶ ἀναλόγου μεγέθους (δέον νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄψιν νὰ λάβη ἡ πήττα ὕψος δύο δακτύλων σχεδὸν) καὶ ἀφοῦ τὰ βουτυρώσωμε, στρώνομε 5—6 φύλλα (ἀφίνοντες τὶς ἄκρες αὐτῶν νὰ ἐξέχουν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ταψιοῦ, διὰ νὰ διπλώσουν κατόπιν πρὸς τὰ μέσα καὶ νὰ περικλείσουν τὴν γέμισι) ἕκαστο δὲ φύλλο ὅπου στρώνομε τὸ ἀλείφομεν μὲ βούτυρο λυωμένο δι' ἑνὸς πινέλου ἀπὸ πτερὰ καὶ τότε ρίπτομε τὴν γέμισι στρώνοντες αὐτὴν μὲ μαχαῖρι. Θέτομε τὰ ὑπόλοιπα φύλλα, ἀπὸ ἐπάνω ἀλείφοντες αὐτὰ ὅπως καὶ τὰ κάτω καὶ διπλώνομε πρὸς τὰ μέσα τὶς ἄκρες ποὺ ἐξέχουν. Ἐὰν τυχὸν δὲν ἔχουν ξηρανθῆ οἱ ἄκρες καὶ δὲν τυλίγονται ἀλλὰ τρίβουν, τότε τὶς ἀλείφομε μὲ τὸ πινέλο μὲ λίγο νερό. Ἀλείφομε τέλος μὲ βούτυρο ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ φύλλου καὶ χαράσομε μὲ τὴ μύτη μικροῦ μαχαιριοῦ σύροντες τὴν μύτην αὐτοῦ κατὰ διαστήματα, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τεμάχια μπακλαβωτὰ ἢ τετράγωνα. Τὴν ψήνομε δὲ εἰς φοῦρνο μέτριο, ἕως ἡμίσειαν ὥραν σχεδὸν προσέχοντες νὰ λάβουν τὰ φύλλα ἕνα χρυσόξανθο χρῶμα.

ΤΥΡΟΠΗΤΤΑΚΙΑ

Γίνονται ἀπὸ ζύμη σφολιάτας καὶ κόπτονται ὅπως τὰ πετὶ-πατέ. Ἅμα ψηθοῦν καὶ μισοκρυώσουν μὲ μυτερὸ μαχαιράκι ἀφαιρεῖται τὸ καπακάκι, τὸ ὁποῖον γίνεται, πιέζοντες ἐλαφρά, μιὰ μικρότερη φορμίτσα στὸ κέντρον τῆς τυροπηττίτσας, ὥστε νὰ χαραχθῆ μόνον ἡ ἐπιφάνεια χωρὶς νὰ τὸ κόψη ἕως κάτω. Ἡ δὲ γέμισις ἀπὸ τυρὶ γίνεται ὅπως διὰ τὰ μπουρέκια μὲ τυρὶ προσθέτοντες ἕνα κρόκον περισσότερο μὲ τὸ ἀσπράδι δὲ κτυπημένο λίγο ἀλείφονται πρῶτα τὰ χείλη τῶν φύλλων τῆς ζύμης διὰ νὰ κολλήσουν καὶ κατόπιν ἀπ' ἐπάνω διὰ νὰ πάρουν ξανθὸ χρῶμα στὸ φοῦρνο. Τὸ μέγεθος τῶν φύλλων ποὺ κόπτονται μὲ στρογγυλὴ φορμίτσα ὀδοντωτὴ ἢ μὴ εἶναι ὅσο ἡ στεφάνη ἑνὸς κοινοῦ ποτηριοῦ τοῦ νεροῦ. Ἀφοῦ κοποῦν μὲ τὴν φορμίτσα, βάζομε στὴ μέση αὐτῶν μισὴ κουταλιὰ γέμισι τυριοῦ, ἀλείφομε γύρω-γύρω τὰ χείλη τῆς ζύμης μὲ πινέλο ἀπὸ ἀσπράδι καὶ σκεπάζομε μὲ τὸ ἥμισυ τῆς ζύμης τὴν ἄλλη μισή, ὥστε νὰ πάρη σχῆμα μισοφέγγαρο. Πιέζομε καλὰ τὶς ἄκρες μὲ τὰ δάκτυλά μας νὰ κολλήσουν, τὰ ἀλείφομε ἀπ' ἐπάνω πάλι καὶ τὰ ἀραδιάζουμε σὲ ταψὶ ἢ πλάκα καὶ τὰ ψήνομε σὲ δυνατὸ φοῦρνο ἐπὶ 15—18 λεπτά, ὥστε νὰ πάρουν ξανθὸ χρῶμα.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

ΓΛΥΚΥΣΜΑΤΑ

ΡΕΒΑΝΙ

Δόσεις. 125 δράμια ζάχαρι, 100 δράμια βούτυρο, 75 δράμια σιμιγδάλι, 25 δράμια ἀλεῦρι, 8 αὐγά, 150 δράμια ζάχαρι διὰ σιρόπι κατόπιν, ἄρωμα φλοῦδα πορτοκάλι ἢ λεμονιοῦ.

Ἐκτέλεσις. Δουλεύουμε τὸ βούτυρο καὶ ζάχαρι μέσα σὲ λεκάνη ἕως 5 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ προσθέτομε τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν διαρκῶς δουλεύοντες μὲ σπάτουλα, ξύνομε δὲ τὴν φλοῦδα μέσα. Κτυποῦμε τότε τ' ἀσπράδια νὰ γίνουν μαρέγκα σφικτή, στὴν ὁποία προσθέτομε 2—3 κουταλιὲς ζάχαρι κι' ἔχοντες τὸ σιμιγδάλι μὲ τὸ ἀλεῦρι ἀναμιγμένο τὰ ἀνακατεύομε στὴν μᾶζα καὶ τὸ στρώνομε σὲ ταψὶ βουτυρωμένο, ἀναλόγου μεγέθους, ὥστε νὰ πάρη ὕψος ἕως διόμισυ—τρεῖς δακτύλους. Τὸ ψήνομε σὲ φοῦρνο μέτριο καὶ ἀφοῦ ψηθῆ 40—45 λεπτὰ τῆς ὥρας, τὸ βγάζομε ἀπὸ τὸ φοῦρνο καὶ τὸ ποτίζομε σιρόπι ποὺ ἔχομεν ἑτοιμάσει μὲ 125 δράμια ζάχαρι καὶ 150 δράμια νερό, νὰ ἔχη πάρει μὲ κανέλλα μερικὲς βράσεις. Κόπτεται σὲ τετράγωνα ἢ μπακλαβωτὰ τεμάχια καὶ ἠμπορεῖ νὰ σερβιρισθῆ ἀπ' ἐπάνω καὶ μὲ καϊμάκι ἢ μὲ κρέμα σαντιγύ.

ΓΑΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΕΡΩΤΑ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 8ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

Ὅσο γιὰ τὴ δική του στοργή... Ὤ, δὲν τολμοῦσε νὰ ὁμολογήση στὸν ἑαυτό του πὼς ποτὲ δὲν εἶχε ἀγαπήσει τὴν πρώτη του γυναῖκα μὲ τὸν ἔρωτα ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὴ νέα. Ἄ, βέβαια, εἶχε ἀγαπήσει τὴν Ἀντωανέττα, μὲ τὴν ὁποία εἶχε παντρευθῆ ὅταν κι' οἱ δυό των ἦσαν πολὺ νέοι ἀκόμη. Εἶχε ὑποφέρει σκληρὰ ἀπ' τὸν πρόωρο θάνατό της καὶ εἶχε πιστέψει πὼς δὲν θὰ παρηγοριόταν ποτέ. Ποτὲ δὲν θὰ σκεπτόταν νὰ ξαναπανδρευθῆ, ἂν δὲν ἐπέμενε ἡ πεθερά του ποὺ δὲν συλλογιζόταν παρὰ τὴν εὐτυχία τῶν τεσσάρων του ἀγοριῶν. Καὶ γιὰ χάρι τῶν παιδιῶν του εἶχε δεχθῆ...

Ἀλλὰ τώρα! Δὲν ἦταν πιὰ κανένα παλληκαράκι στὸν πρῶτο του ἔρωτα.

⁂

—Πώλ, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα μὲ τὴ γλυκειὰ καὶ θερμὴ φωνή της ἡ Μαρὶ-Ζάν, θἄθελα νὰ μοῦ παίξης λίγο πιάνο.

Ὁ Πὼλ δὲν ἦταν βιρτουόζος, ἀλλὰ αἰσθανόταν αὐτὸ ποὺ ἔπαιζε, ἢ μᾶλλον ἀπέδιδε μὲ τὴ μουσικὴ αὐτὸ ποὺ αἰσθανόταν μέσα του.

Ἔπαιζε πολλὴ ὥρα, μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ μιὰ καινούργια χαρά.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα εἶχε πλησιάσει στὶς μύτες τῶν ποδιῶν, εἶχε καθήσει κοντὰ στὸν σύζυγό της. Ὁ Πὼλ ἐξακολούθησε νὰ παίζη πιὸ συγκινημένος παρὰ ποτέ. Ξαφνικὰ σταμάτησε: Τὸ κεφάλι τῆς Μαρὶ-Ζὰν εἶχε ἀκουμπήσει στὸν ὦμο του καὶ τὰ χέρια της εἶχαν ἀκουμπήσει στὰ δάκτυλά του.

Τὸ δειλὸ αὐτὸ χάδι τὸν ζάλισε. Ξεχνῶντας ὅλα, ἀγκάλιασε τὴν νεαρὴ γυναῖκα καὶ σφίγγοντάς την μὲ πάθος τῆς ἐψιθύρισε ὅλα τὰ λόγια τῆς ἀγάπης ποὺ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συγκρατήση καὶ ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα ποτὲ προφέρει.

Τὸ πρόσωπο τῆς νεαρῆς γυναίκας γεμᾶτο ἀπὸ μιὰ ἀκτινοβόλο τρυφερότητα ἐπλησίασε τὸ δικό του...

Θέλησις τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων, τί ἀσήμαντο πρᾶγμα ποὺ εἶσαι ἀντίκρυ στὸ ἄγνωστο τοῦ πεπρωμένου!

MARTHE QUILLOT

Πρωτότυπο ψάρεμα

— Ἄκουσε, Ἰούλιε.... Ἅρπαξε αὐτὸ τὸ ψάρι ποὺ εἶναι πίσω του καὶ κάρφωσέ το στὸ ἀγκίστρι μου !

ΝΤΟΜΝΙΚΑ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΤΕΣΤΡΕ

23ον

Η ΔΑΝΙΕΛΑ Λεζὲ ἦταν πολὺ εὔθυμη, τὸ γεῦμα στὸ Λίντο ἦταν ἐξαιρετο, ἡ ἡμέρα της ὁλόκληρη εἶχε περάσει εὐχάριστα, ἤθελε ὅλοι τριγύρω της νὰ εἶναι εὐχαριστημένοι.

—Λοιπόν, εἶπε, ἔτσι, χωριζόμαστε, χωρὶς νὰ φιληθοῦμε ; Ὠρεβουὰρ Ζάν, εἶπε τείνοντας τὸ μάγουλό της στὸν Λὲ Μετριέ. Παῦλε, ἐπρόσθεσε, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο, φίλησε τὴν ὡραία αὐτὴ δεσποινίδα.

Οἱ δυὸ νέοι φιλήθηκαν δειλά. Ὁ Παῦλος ἦταν πιὸ πολὺ ἀκόμα ταταγμένος ἀπ' τὴ Φλόρικα.

—Μικρέ μου, Παῦλε, εἶπε ἡ Δανιέλα ὅταν τὸ τραῖνο χάθηκε, νομίζω πὼς εἶχες στὴν πατρίδα σου μιὰ ἀδελφὴ ποὺ δὲν γνώριζες.

Ἐκεῖνος δὲν τόλμησε ν' ἀπαντήση.

ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

Ὁ Νικόλαος Ταβερέσκο ἔλαβε τὴν ἴδια μέρα τὰ γράμματα τοῦ Λὲ Μετριὲ καὶ τῆς Ντόμνικας. Ἔτσι ἔμαθε συγχρόνως τὴν τολμηρὴ ἀπόπειρα τοῦ Δημητρίου καὶ τὴν ἀποτυχία της.

Μά, ὡστόσο, ὁ ἐξάδελφός του εἶχε ἐπιτύχει ἕνα ἀποτέλεσμα. Τὴν ἀναχώρησι τοῦ Λὲ Μετριέ. Ἀλλά, πιὸ πολὺ ἀπ' τὸ γράμμα τοῦ Λὲ Μετριέ, τὸν ἐξέπληξε καὶ τὸν ἀνησύχησε τὸ γράμμα τῆς κόρης του.

Αἰσθανόταν πὼς κάποια μεταβολὴ εἶχε γίνει στὴν ψυχὴ τῆς Ντόμνικας. Δὲν ἦταν ὁ Δημήτριος ποὺ τῆς εἶχε ὑπαγορεύσει αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἂν τῆς τὸ ὑπαγόρευε αὐτός, τὸ γράμμα θὰ ἦταν ἀλλοιώτικο. Θὰ μιλοῦσε γιὰ τὶς στερήσεις ποὺ θὰ ὑπέφερε ἡ κόρη του, γιὰ τὶς σωματικὲς καὶ ἠθικὲς στενοχώριες, γιὰ νὰ τὸν ἐκβιάση. Ἀλλὰ τὸ γράμμα δὲν ἀνέφερε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ἡ Ντόμνικα φαινόταν στὸ γράμμα της εἰλικρινής. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦταν τὸ πιὸ σοβαρό. Ἐκτὸς τούτου τὰ ἀλλεπάλληλα γράμματα τοῦ Λὲ Μετριὲ καὶ τοῦ Παύλου, τοῦ ἔδειχναν φανερὰ πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπιτύχουν. Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ διαρκέση. Ὅσο κι' ἂν αὐτὸ στοίχιζε στὴν ὑπερηφάνειά του, ἀποφάσισε νὰ πάη μόνος του νὰ ἰδῆ τὸν Δημήτριο. Οἱ πληροφορίες ποὺ εἶχε πάρει ὁ γυιός του ἀπ' τὸ Μορενάνι, ἀπόδειχναν πὼς ὁ ἐξάδελφός του βρισκόταν πιὰ στὴν πιὸ μεγάλη ἔνδεια. Χωρὶς ἄλλο, θὰ ἦταν λιγώτερο ἀπαιτητικὸς ἀπὸ τὸν Στεφανέσκο.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔγραψε στὸν Δημήτριο Ταβερέσκο καὶ τοῦ ὥρισε συνάντησι γιὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα στὸ Βουκουρέστι.

Εἰδοποιημένος γιὰ τὴν ἄφιξι τοῦ πατέρα του, ὁ Παῦλος ἔκρινε φρόνιμο νὰ ἀπομακρύνη τὴν ἐρωμένη του ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο. Ἡ δὶς Λεζὲ ἐγκατεστάθηκε στὸ Λίντο ποὺ τόσο τῆς ἄρεσε ἡ εὔθυμη ἀτμοσφαῖρα του.

Ὁ νέος πῆγε μόνος του στὸ σταθμό. Τώρα μποροῦσε νὰ περπατάη χωρὶς μπαστοῦνι, ἀλλὰ ἐκούτσαινε ἀκόμα ἀρκετά.

Ἔτσι, μόλις κατέβηκε ἀπ' τὸ τραῖνο, ὁ κ. Ταβερέσκο, ποὺ δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ γυιοῦ του, πῆρε κιόλας μιὰ πρώτη λύπη.

—Τί ἔπαθες, καλό μου παιδί ; Μήπως ὁ Δημήτριος ἐτόλμησε...

Ὁ νέος τὸν διέκοψε :

—Ὄχι, πατέρα. Μόνο ἡ ἀδεξιότης μου φταίει. Εἶχα ξεσυνηθήσει ἀπ' τὰ βουνά μας...

Καὶ στὸ ἀμάξι ποὺ τοὺς μετέφερε στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ Παῦλος διηγήθηκε τὰ τῆς ἐκδρομῆς στὰ περίχωρα τῆς Σινάϊας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχε πληγωθῆ.

—Χάρις στὸ Ζάν, ἐπρόσθεσε, δὲν ὑπέφερα πολύ. Αὐτὸς μὲ μετέφερε.

—Τί λαμπρὸς νέος ! Πρέπει νὰ τοῦ ἐκφράσω ἀκόμα ὅλη μου τὴν εὐγνωμοσύνη.

Στὸ ξενοδοχεῖο, ἡ συνομιλία ἐξακολούθησε στὸ θέμα ποὺ τόσο τοὺς ἀπασχολοῦσε. Ὁ κ. Ταβερέσκο ἐνόησε ὁριστικὰ πὼς δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν τὴν Ντόμνικα, παρὰ μόνο μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ ὁ Νικόλαος προτιμοῦσε μιὰ συμφωνία μὲ τὸν ἐξάδελφό του, παρὰ τὸ σκάνδαλο. Τώρα ἦταν ἀποφασισμένος νὰ συνθηκολογήση.

Ἡ συνομιλία στράφηκε πάλι στὸν Λὲ Μετριέ. Ὁ κ. Ταβερέσκο ἤθελε νὰ μάθη ποῦ βρισκόταν ὁ νέος καὶ γιατὶ ἔφυγε τόσο ξαφνικά.

Ὁ Παῦλος Ταβερέσκο δὲν θέλησε νὰ πῆ πολλὰ πράγματα. Ἂν καὶ ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε γιὰ τὴν αἰχμαλωσία τοῦ φίλου του—πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἐξηγοῦσε τώρα τὴν σιωπή του ἐπὶ δυὸ ἑβδομάδες—ὁ Παῦλος νόμισε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήση γιὰ τὴ Φλόρικα. Αἰσθανόταν ἀόριστα πὼς κάποιο μυστικὸ ὑπῆρχε στὴν καταγωγὴ αὐτῆς τῆς νέας. Δὲν θἄθελε νὰ τὸ ἀποκαλύψη μπροστὰ στὸν πατέρα του. Εἶπε, ἁπλῶς, πὼς ὁ Ζὰν ἔφυγε ἀποθαρρημένος.

Στὰ λόγια τοῦ γυιοῦ του, ὅπως καὶ στὸ γράμμα τῆς κόρης του, ὁ Νικόλαος Ταβερέσκο αἰσθανόταν πὼς ὑπῆρχε, κάτι, κάποιο μυστικὸ ποὺ τοῦ ἔκρυβαν.

Ἀλλά, θὰ τὰ ξεδιάλυνε μόνος του ὅλα αὐτὰ—σκεπτόταν—ἀλήθεια, εἶχε κάνει πολὺ καλὰ νἄρθη...

—Ἔγραψα στὸν Δημήτριο νἄρθη ἐδῶ, μεθαύριο, εἶπε.

—Θὰ εἶμαι κοντά σου, πατέρα, φυσικά.

—Ὄχι. Τοῦ εἶπα νἄρθη μόνος. Θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ μόνος. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα. Δὲν θὰ μὲ φυλακίση στὸ ξενοδοχεῖο...

—Δὲν τοῦ ζητήσατε νὰ σᾶς φέρη τὴν Ντόμνικα ;

Ὁ κ. Ταβερέσκο ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

—Δὲν πιστεύεις πὼς θὰ τὤκανε. Δὲν θὰ μᾶς τὴν δώση παρὰ μόνο ὅταν τοῦ δώσωμε τὰ χρήματα ποὺ ζητάει.

Τὴν μεθεπομένη, στὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ, ὁ θυρωρὸς εἰδοποίησε τηλεφωνικῶς τὸν κ. Νικόλαο Ταβερέσκο πὼς κάποιο πρόσωπο ζητοῦσε νὰ τοῦ μιλήση ἐκ μέρους τοῦ κ. Δημητρίου Ταβερέσκο.

—Τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶναι μόνο του ;

—Μάλιστα, κύριε.

—Ἂς ἀνεβῆ.

Ὁ κ. Ταβερέσκο ἄνοιξε τὴ βαλίτσα του, ἔβγαλε ἕνα ρεβόλβερ καὶ τὤβαλε στὴν τσέπη του. Ἤδη κτυποῦσαν στὴν πόρτα.

—Ἐμπρός ! εἶπε μὲ ἀπότομη φωνή.

Ἦταν ἡ Ντόμνικα.

—Παιδί μου ! ἐφώναξε. Καϋμένη μου μικρούλα !... Ἐπὶ τέλους ! Ἐσύ ! Ἄχ, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος !

Τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του καὶ σκέπαζε τὸ πρόσωπό της μὲ φιλιά. Ὅταν τὴν ἄφησε εἶδε τὸ ἡλιοκαμμένο της πρόσωπο καὶ παρετήρησε πόσο εἶχε δυναμώσει, πόσο φαινόταν τώρα πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ γερή.

—Δόξα τῷ Θεῷ ! Ἔχει θαυμάσια ὄψι. Θὰ τὸ καταλογίσω αὐτὸ στὸν Δημήτριο, πὼς τοὐλάχιστον σέ πρόσεξε. Μὰ ποῦ ἤσουν ; Στὸ σπίτι του ;

—Ὄχι, πατέρα. Στὸ Δέλτα, κοντὰ στὸ Βάλκωφ.

—Μὲ ποιὸν ἤσουν ἐκεῖ ;

—Μὲ τὸν Κωνσταντῖνο.

Προφέροντας αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἡ Ντόμνικα εἶχε κατεβάσει τὸ κεφάλι. Ὁ πατέρας παρετήρησε τὴν ταραχή της :

—Μπᾶ ! εἶπε, ἂς τ' ἀφήσομε ὅλα αὐτά. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι πὼς εἶσαι κοντά μου, πὼς ἐπὶ τέλους σὲ ἄφησαν ἐλεύθερη.

—Πατέρα μου, ἀπάντησε ἐκείνη μὲ μιὰ ταραχὴ ποὺ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἔντονη, πρέπει προηγουμένως...

Ὁ κ. Ταβερέσκο τὴν διέκοψε :

—Μὰ ναί ! Ξέρω πὼς πρέπει νὰ συνεννοηθῶ μ' αὐτὸν τὸν ἐλεεινὸ Δημήτριο. Ἀλλὰ φέρθηκε καλλίτερα ἀπ' ὅ,τι ἤλπιζα. Ἔχει ἐμπιστοσύνη ἀφοῦ σ' ἔστειλε. Γιατὶ ἂν ἤθελα, τώρα ποὺ εἶσαι ἐδῶ...

Ἡ Ντόμνικα σήκωσε τὸ κεφάλι. Ἀπάντησε μὲ σταθερότητα :

—Δὲν πρόκειται πιὰ ν' ἀκούσετε τοὺς ὅρους τοῦ Δημητρίου, ἀλλὰ τὶς δικές μου παρακλήσεις...

Ὁ Νικόλαος Ταβερέσκο τὴν κύτταξε προσεκτικά. Ἔνοιωσε πάλι μέσα του τὴν ἀνησυχία ποὺ τὸν τυραννοῦσε ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε λάβει τὸ γράμμα τῆς κόρης του.

—Ἐξηγήσου, τῆς εἶπε. Ὑποθέτω πὼς δὲν ἔχεις νὰ κρύψης τίποτα ἀπ' τὸν πατέρα σου. Ἐμπρὸς λοιπόν, μίλησε.

Ἐκείνη ἐχαμήλωσε καὶ πάλι τὸ κεφάλι.

—Εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ Κωνσταντίνου, ἐψιθύρισε.

—Ἡ γυναῖκα τοῦ Κωνσταντίνου! φώναξε ὁ Νικόλαος Ταβερέσκο μ' ἕνα ἄγριο καγχασμό. Ἄ ! Καταλαβαίνω. Βρῆκαν αὐτὸ τὸ μέσο. Ἦταν τὸ πιὸ σίγουρο. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ γάμος εἶναι ἄκυρος. Ἔγινε χωρὶς τὴν συγκατάθεσί μου. Σὲ πάντρεψαν μὲ πλαστὰ ἔγγραφα.

—Δὲν ὑπάρχουν ἔγγραφα. Δὲν ἔγινε κανένας γάμος. Δὲν εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Κωνσταντίνου, ἀλλὰ ἡ...

Ὁ γέρω Ρουμᾶνος σηκώθηκε. Ἅρπαξε τὰ χέρια τῆς κόρης του καὶ τῆς τἄσφιξε σπασμωδικά.

—Ἀρκετά ! Σώπαινε !

—Πατέρα μου, συγχωρῆστε με, μὲ πονᾶτε...

Τὴν ἄφησε, ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα, ἔκλεισε τὰ μάτια.

—Ντόμνικα, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετῆς ὥρας σιωπή, ὅσος κι' ἂν εἶναι ὁ πόνος μου, ἡ λύπη μου, ἡ ντροπή μου, δὲν θέλω νὰ σὲ μαλώσω. Ἔζησες μόνη σου ὁλόκληρους μῆνες δίπλα σ' αὐτὸν τὸν νέο. Ἐπωφελήθηκε ὁ ἄθλιος...

Ἀλλὰ ἐκείνη ἀπάντησε ζωηρά :

—Καθόλου, πατέρα μου. Μοῦ φέρθηκε πάντα μὲ τὸν πιὸ μεγάλο σεβασμὸ καὶ μοῦ ἔδειξε ἀπεριόριστη ἐμπιστοσύνη. Στὸ Βάλκωφ ἔβγαινα μόνη μου. Ἤμουν ἐλεύθερη. Δὲν εἶχε παρὰ τὸ λόγο μου.

Ὁ κ. Ταβερέσκο γέλασε εἰρωνικά :

—Διάβολε ! Ἤξερε πὼς νὰ φερθῆ μὲ τὶς γυναῖκες. Δὲν σ' ἐβίασε, ἔστω, ἀλλὰ σὲ ξεμυάλησε.

—Μ' ἀγαποῦσε. Δὲν μοῦ τὸ ὡμολόγησε ποτέ. Κι' ὅταν κατάλαβα πὼς κι' ἐγὼ ἐπίσης τὸν ἀγαποῦσα πέρασαν πολλὲς ἑβδομάδες χωρὶς νὰ μιλήσωμε, χωρὶς νὰ εἴμαστε παρὰ φίλοι, ἀδελφοί...

Ἐσταμάτησε, ἀναπολῶντας τὴ ζωή της ἐκεῖ κάτω, τὶς βραδειὲς στὸ Δούναβι, τὴ βραδειὰ ποὺ πρωτόγυρε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κωνσταντίνου. Αὐτὴ ἡ ἀναπόλησις τῆς ἔδωσε θάρρος.

—Τοῦ δόθηκα ἑκούσια, εἶπε.

Ὁ γέρο Ρουμᾶνος ἄφριζε ἀπὸ θυμό :

—Σὲ συγχαίρω. Πολὺ καλά ! Λοιπόν, ἐξακολούθησε νὰ ζῆς μὲ τὸν ἐραστή σου. Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω πιά! Σὲ ἀποκληρώνω.

Ἡ Ντόμνικα τὸν κύτταξε μέσ' στὰ μάτια.

—Ὥστε θέλετε ὁ ἐγγονός σας νὰ μείνη ἕνα παιδὶ νόθο, ὅπως ἡ Φλόρικα Παβέσκο.

Στὸ ὄνομα αὐτό, ὁ θυμὸς τοῦ Νικολάου Ταβερέσκο ἔπεσε ἀμέσως. Ἡ σχεδὸν ξεχασμένη εἰκόνα τῆς μικρῆς βοσκοπούλας τοῦ Μορενάνι ξαναρχόταν στὴ μνήμη του, καθαρή, ὅπως τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν εἶχε παρασύρει, ἐρωτευμένη βέβαια, ἀλλὰ κυρίως ὑποταγμένη στὸν ἀφέντη...

—Ἄ ! εἶπε, χωρὶς νὰ τολμήση νὰ κυττάξη τὴν κόρη του. Σοῦ εἶπαν... Δὲν ξέρεις τὴ ζωὴ φτωχό μου παιδί.

—Τώρα τὴν ξέρω.

—Ἀλλὰ τίποτα δὲν εἶναι βέβαιο γιὰ τὴν πατρότητα αὐτὴ ποὺ μὲ κατηγοροῦν. Ἡ Ἄννα Παβέσκο μπορεῖ νὰ εἶχε κι' ἄλλους ἐραστάς.

—Ἦταν ἁγνὴ ὅταν τὴν γνωρίσατε. Τὸ ξέρατε αὐτό. Ὤ, ἂν βλέπατε τὴ Φλόρικα, πατέρα μου, δὲν θὰ ἀμφιβάλλατε !...

Ἔμειναν πολλὴ ὥρα ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ μιλοῦν. Ἕνας ὑπηρέτης ἔφερε τὸ πρόγευμα.

—Ἔφαγες ; ρώτησε ὁ κ. Ταβερέσκο. Θέλεις νὰ πάρης κάτι ;

Ἡ Ντόμνικα ἦταν κάτωχρη.

—Φέρτε ἀκόμα ἕνα πρόγευμα. Παιδί μου, εἶπε ὅταν ὁ ὑπηρέτης βγῆκε, πρέπει νὰ ὑποκύψωμε στὸ πεπρωμένο. Θὰ παντρευθῆς μὲ τὸν Κωνσταντῖνο τὸ πιὸ γρήγορα. Ἂς μοῦ ζητήση ὁ Δημήτριος ὅ,τι θέλει. Ἡ περιουσία μου δὲν μ' ἐνδιέφερε γιὰ μένα. Ἀλλὰ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸν Παῦλο. Ἡ δική μου ζωὴ ἔχει τελειώσει...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΛΥΜΠΟΣ

ΓΕΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΙΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ Α. Ε.

ΧΑΥΤΕΙΑ ΤΗΛΕΦ. 30.091

ΕΔΩΔΙΜΑ - ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ, ΚΡΥΑ ΦΑΓΗΤΑ

ΦΡΟΥΤΑ ΠΟΥΛΕΡΙΚΑ ΑΡΤΟΣ.

NOUVEAUTES ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

ΠΑΛΤΑ & ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὁ Ἐμπορικὸς Οἶκος

«ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ»

Εὐαγγελιστρίας καὶ Περικλέους 58, ἀνακαινισθεὶς τελείως, ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του ἀπὸ σήμερον, ὑποσχόμενος εἰς τὴν πολυπληθῆ αὐτοῦ πελατείαν πλήρη ἱκανοποίησιν εἰς γοῦστο, ἐκτέλεσιν καὶ τιμάς

ΚΛΙΝΙΚΗ

Μαιευτικὴ καὶ Γυναικολογικὴ

Χειρουργικὴ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ

Τοποθεσία ὑγιεινή. Κατοικία κατὰ πάντα εὐχάριστος.

Τηλέφωνον 82.355. Ὁδὸς Κυψέλης 32.

Θέσεις Α΄, Β΄, ΒΒ΄, Βγ΄ καὶ Γ΄ εἰς τιμὰς προσιτὰς εἰς ὅλους.

ΙΑΤΡΕΙΑ : ΜΑΙΕΥΤΙΚΟΝ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν 10—12.

ΠΑΙΔΙΑΤΡΙΚΟΝ: Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον 12—1 μ. μ.

ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Δι' ὅλα τὰ γοῦστα, δι' ὅλα τὰ σπὸρ

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα τοῦ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ ἰδιαίτερον τμῆμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ